

David Clayton

Divina Vindecare

Timpul nu vindecă toate rănilile; dar este Cineva care o face!

Ediția a doua
2015

Divina Vindecare

- O colecție de articole publicate în revista „*Divina Vindecare*” -

Grafica: *Ana Maria Ardeiaș*

Traducerea: *Vlad Ardeiaș*

Tehnoredactarea: *Vlad Ardeiaș*

Email: *divinavindecare@gmail.com*

NU SE COMERCIALIZEAZĂ

www.divinavindecare.ro

CUPRINS

5 Introducere

PARTEA ÎNTÂI

Înțelegând păcatul și neprihănirea

7 Natura păcatului

21 Natura neprihănirii

Nu imitare; substituie

32 Cei doi Adami

Realitatea: viața lui Hristos în noi

42 Spiritul omenesc

48 Spiritul lui Dumnezeu

55 Viața în Hristos

PARTEA A DOUA

Revelația lui Dumnezeu

65 Cu fața descoperită

Natura lui Hristos

70 De ce nu a păcătuit Isus niciodată?

78 Deplin uman; deplin divin

Înțelegând planul

86 De ce a trebuit să moară păcătosul?

98 De ce a trebuit să moară Isus?

Blestemul rupt

108 Ce este un blestem?

115 Blestemul legii

122 Hristos făcut blestem

PARTEA A TREIA

Simbol și realitate

130	Creștinul și legea
135	Cele două legăminte
145	De ce Vechiul Legământ?
159	Legea Spiritului
166	Cunoașterea binelui și răului
181	Simbol versus realitate
192	Iertare și dreptate

PARTEA A PATRA

Locul credinței

209	Neprihănire prin credință
218	Arta de a umbla pe apă

Locul predării

224	Predarea
233	Însemnătatea crucii
238	Rolul Cuvântului

Sfințirea

247	Lucrarea unei vieți
250	Odihna care rămâne
256	Epilog
258	Informații utile

INTRODUCERE

Atât oamenii religioși cât și cei areligioși deopotrivă recunosc realitatea existenței unei probleme fundamentale a omenirii. Încă din prima secundă de viață, copilul țipă disperat pentru ca mai apoi să manifeste o rebeliune înnăscută față de eforturile adultului de a-l îndruma. Niciun copil nu a intrat în această viață râzând și niciunul nu a trebuit să urmeze cursuri pentru a învăța să făptuiască răul. Și mai apoi, de la chiar primele sclipiri de conștiență, copilul începe să dezvolte această sămânță către orizonturi mai mult sau mai puțin morbide, orizonturi ce-i vor fi definite de ereditate, educație, cultură și care vor apune inevitabil, după un timp relativ, în neființă. Trebuie așadar că avem de-a face cu o problemă fundamentală a naturii umane.

Din păcate, această problemă recunoscută de-a lungul timpului de toți căutătorii nemuririi, a fost deseori greșit identificată, consecința fiind în mod inevitabil un tratament defectuos. Sistemele religioase în genere au susținut că problema constă în ceea ce face omul, în faptele sau acțiunile sale greșite. Soluția? Diverse seturi de reguli și porunci care promiteau nemurirea celui de reușea să le respecte întocmai și aspre pedepse din partea divinității pentru aceia care nu le acceptau. Această gândire a condus la unele dintre cele mai teribile persecuții și crime din istoria umanității pe de o parte, și la unele dintre cele mai mari aberații cunoscute vreodată pe de altă parte. Evreii cred și astăzi că dacă vreunul dintre ei reușește să păzească măcar un Sabat fără greșeală, Mesia ar veni imediat (Shemot Rabba 25:121; Yerushalmi, Ta'anit 1:10). Sistemul acesta a generat ideea aproape omniprezentă și în societatea noastră, că cel ce face mai mult, cel ce jertfește pentru Dumnezeu cantități mai mari, va fi cu atât mai mult binecuvântat.

Sistemele filozofice pe de altă parte, au susținut că problema constă nu în ceea ce face omul, ci în ceea ce gândește. Soluția? Diverse căi de „schimbare a mentalității”, de „gândire pozitivă” dezvoltate îndeosebi în orient și ulterior în apus prin psihologia modernă. Acest sistem afirmă că soluția la problema omului se găsește de fapt înlăuntrul său, spiritul acestuia fiind locul de sălășluire a lui Dumnezeu. Fiecare trebuie așadar să „activeze” sinele pozitiv lăuntric prin diverse căi și mijloace pentru a parcurge succesiv nivelele superioare până la nemurire. Sigur că, de vreme ce individul singur este responsabilizat,

progresul depinde de constituția psihică a fiecăruia, rezultatul fiind aceeași selecție naturală: cei mai slabi vor pieri.

Unul dintre produsele acestui „Homo sapiens” („omul inteligent”), este omul modern care, vrăjit parcă de avântul fără precedent al științei din istoria cunoscută, s-a lăsat amorțit de o hilară versiune ateistă care-i promite nemurirea prin tehnologie. Soluția aceasta îl îndeamnă să-și trăiască viața într-o completă uitare, urmărind satisfacerea nelimitată a propriilor impulsuri și pasiuni, cu promisiunea că într-o zi va primi pilula minune care-i va oferi eternitatea. În felul acesta am „evoluat” la a adăuga al treilea gen pe certificatele de naștere (<http://www.hotnews.ro/stiri-international-15406245-germania-deveni-prima-tara-europeana-care-introduce-treilea-sex-certificatele-nastere.htm>), la a legifera zoofilia (<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2352779/Bestiality-brothels-spreading-Germany-campaigner-claims-abusers-sex-animals-lifestyle-choice.html>) și am dat mii de „Like’uri” pentru Kordale și Kaleb, „tații care au impresionat internetul” (<http://www.gandul.info/magazin/povestea-unor-tati-care-au-impresionat-internetul-11926744>).

Toate aceste sisteme așează în centru omul cu propriile sale eforturi și fantezii pentru a-și rezolva propria problemă. Rezultatul? Atât de teribil pe cât puteți vedea zilnic. Concluzia? Omul este pe deplin incapabil să instrumenteze această problemă naturală.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu îi întinde omului mâna Sa și-i propune o vindecare divină, una care nu numai că nu depinde de eforturile și capacitățile omului, dar care nici măcar nu-l implică cu nimic în realizarea ei. Creștinismul aduce omului singura și adevărata Soluție la această problemă fundamentală, unicul remediu pentru această boală ereditară, și pentru că natura bolii transcende tărâmul naturalului, și soluția este una supra-naturală.

Departate de a pretinde o descriere completă și desăvârșită a acestei unice și ultime șanse, cartea „Divina Vindecare” conține noțiunile fundamentale pentru înțelegerea problemei umane pe de o parte, și a vindecării divine pe de altă parte. Oricine se va apleca cu atenție asupra acestei lucrări, nu va mai privi niciodată viața ca înainte și, sper, va experimenta divina vindecare în propria-i viață și în propriul cămin.

Vlad Ardeias

Natura păcatului

Ce este păcatul? Ridicați această întrebare și mulți creștini vă vor conduce imediat la următoarea Scriptură:

„Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” (1 Ioan 3:4).

Aici se afirmă clar că păcatul este călcarea legii. Potrivit acestei definiții, pentru ca un om să păcătuiască, trebuie să calce legea! Sigur că nu putem nega faptul că acest verset ne oferă o descriere adevărată a păcatului. Acceptând aceasta putem înțelege natura comportamentului care este acceptat de Dumnezeu. Însă trebuie să înțelegem că aceasta nu este tot ceea ce Biblia afirmă despre păcat. Aceasta nu este singura viziune despre păcat pe care o avem în cuvântul lui Dumnezeu. Dacă am accepta acest verset ca pe o definiție comprehensivă a păcatului, ar trebui să concluzionăm imediat că existența păcatului depinde de ceea ce facem, că păcatul este limitat la comportamentul nostru, dar există multe locuri în Scriptură care ne învață că lucrurile nu stau chiar așa.

Mai mult decât fapte greșite

Problema păcatului pătrunde mult mai adânc decât simplele fapte pe care le facem. Există creștini care insistă că omul nu poate păcătui decât dacă calcă legea, motiv pentru care omul nu poate fi păcătos decât dacă este un călcător de lege. Se pare că aceștia cred că pentru a rezolva problema păcatului, omul trebuie pur și simplu să înceapă să împlinească legea. Dar cei ce sunt sinceri știu că această cale nu funcționează!

Domnul Hristos a făcut o afirmație interesantă:

„Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pânțele, și apoi este dat afară în hazna.’ A zis astfel, făcând toate bucatele curate.’ El le-a mai zis: ,Ce iese

din om aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru şi spurcă pe om.” (Marcu 7:18-23)

Versetele 21 până la 23 sunt în mod deosebit interesante. Aici Isus ne spune că faptele vin de undeva. Înainte de a putea înfăptui ceva, trebuie să te gândeşti la acel lucru. Sigur că există ceea ce numim „acte reflexe” la care nu ne gândim în mod conştient, dar impulsul vine totuşi de la creier şi se bazează pe natura instinctelor care există în trupurile noastre. Dar ideea este următoarea: dacă descoperi că mâinile tale lucrează păcatul, te-ar ajuta cu ceva amputarea lor? Sigur că nu, pentru că gândul va rămâne încă în mintea ta. Aşadar, nu faptele noastre sunt problema, ci gândurile care produc aceste fapte. Dar de aici se naşte o altă întrebare: ce anume produce gândurile?

Adevărata problemă

Dacă m-aş putea educa, dacă mi-aş putea disciplina mintea prin tehnici yoga, meditaţie, arte marţiale etc., aş putea oare atunci să biruiesc păcatul? Să recitim ceea ce a afirmat Domnul Hristos la versetul 21:

*„Căci dinăuntru, din **inima** oamenilor, ies gândurile rele...”*

Este adevărat faptul că faptele oamenilor vin din gândurile lor, dar gândurile la rândul lor vin de undeva: din inimă.

Sigur că aici termenul „inimă” se referă la minte; nu la partea conştientă a minţii, ci la cea subconştientă la care ne referim deseori prin termenul „natură”. Atunci când ne gândim la asta devine clar faptul că rădăcina păcatului nu este ceea ce facem, nu este ceea ce gândim, ci este soiul de inimă sau natura pe care o avem. Aceasta este adevărata noastră problemă.

Dar atât Domnul Hristos cât şi apostolul Pavel au încercat să ne ajute să înțelegem că problema noastră merge adânc în

natura noastră. Accentul pus de ei este evident. În Scriptură citim următoarele:

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi. ' Ei I-au răspuns: ‚Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: Veți fi slobozi!?’ ” ‚Adevărat, adevărat vă spun’, le-a răspuns Isus, ‚că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.’ ” (Ioan 8:31-34).

Un stăpân de sclavi

Domnul Hristos a spus că dacă păcătuiești, ești un rob al păcatului. Dacă aceasta este realitatea, atunci cine este stăpânul tău? Domnul Hristos a spus că păcatul este stăpânul tău. Ești un rob al păcatului. Sigur că evreii au crezut că El vorbește despre sclavia fizică. Ei au spus: *„Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui...”* Dar Domnul Hristos a spus că dacă păcătuiești, cineva este stăpânul tău, iar El S-a referit la acest stăpân ca fiind „păcatul”. Aici descoperim că în acest pasaj nu se face referire la „păcat” ca fiind călcarea legii. Isus descrie păcatul ca pe un **rege**, un guvernator care pretinde supunere. Cuvântul „serv” vine din grecescul „doulos” care înseamnă de fapt „sclav”. Isus spune că cel care păcătuiește este un sclav al păcatului, iar sclavul nu poate alege ce să facă. Altcineva îi dictează cum să se comporte și, în acest caz, Isus spune că numele stăpânului este „păcatul”.

Apostolul Pavel este în deplină armonie cu Isus:

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.” (Romani 7:14-17).

Cu toți știm cum este viața unui sclav. Dimineața când se trezește cineva îi spune ce haine să poarte, ce să mănânce, unde să muncească în ziua respectivă, cât timp va munci. Altcineva

va decide chiar cu cine se va căsători și unde va locui. El nu are nicio alegere de făcut. Altcineva alege pentru el. Aceasta este experiența unui sclav. Un sclav nu are puterea de a alege pentru sine.

Apostolul Pavel spune că sunt „vândut rob păcatului.” Ce fel de om este acela care este vândut? Sclavul, bineînțeles. El descrie aici experiența omului fără de Hristos. Dacă un asemenea om este sclav, are el dreptul la vreo decizie? Nu! Apostolul Pavel afirmă că o asemenea persoană este sclavul păcatului. Numele stăpânului lui este „păcatul”. În fiecare dimineață când se trezește, stăpânul îi spune: „Azi trebuie să muncești pentru mine. Trebuie să furi, să minți, să violezi, ză ucizi”, sau, dacă poate ești o persoană mai respectabilă, poate un membru al vreunei biserici, îți va spune: „Supără-te pe soția ta, țipă la copiii tăi, nutrește răul în inima ta.” În acest caz oferă cele mai respectabile păcate. Acestea nu par tot atât de oribile ca faptele celorlalți oameni, dar adevărul este că rădăcina este aceeași: și aceștia sunt tot sclavii păcatului, supunându-se aceluiași stăpân.

Apostolul Pavel spune că „sunt de acord că legea este bună”, dar mai apoi amintește de robia lui și afirmă că „nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.” Dorea el să facă binele? Sigur că da! Se străduia el să facă binele? Bineînțeles că da! Încearca cu toată puterea.

Prin natură, apostolul Pavel era un om mai puternic decât majoritatea creștinilor. Pavel a fost un luptător, s-a luptat și s-a forțat, dar totuși a afirmat: „Nu am reușit!”. Această experiență nu a fost numai a lui, ci este experiența fiecărui bărbat și a fiecărei femei de pe această planetă. Cei care sunt mai educați și care trăiesc în clasele de sus ale societății se îmbracă în stoffe mai fine și tăinuiesc păcatele fățise. Poate că par a le face față și astfel îi condamnă pe ucigași, prostituate și hoți într-o manieră de evidentă îndreptățire de sine. Se simt buni pentru că nu sunt păcătoși ca ceilalți, dar care este de fapt păcatul mai mare: crima sau ipocrizia? Adevărul este că rădăcina este aceeași,

cauza ambelor este identică. Și aceasta datorită faptului că natura este sclavă a păcatului!

Natura trebuie să se schimbe

Acest lucru ne deschide o altă perspectivă asupra păcatului. Atunci când o înțelegem, nu vom mai încerca să rezolvăm problema păcatului străduindu-ne să ne schimbăm faptele. Vom înțelege că trebuie să trecem dincolo de fapte, trebuie să ajungem la gânduri. Dar trebuie să trecem dincolo și de acestea și să ajungem la natură. Ceea ce trebuie este să găsim pe cineva care să știe cum să rezolve problema naturii, cineva care înțelege cum să abordeze acest aspect al omenirii. Avem nevoie de ajutor pentru că noi habar n-avem cum să acționăm asupra naturii. Trebuie să găsim pe cineva care este capabil să interacționeze cu astfel de lucruri. Aceasta este singura noastră speranță.

Așadar, avem aceste afirmații făcute atât de Isus cât și de Pavel care ne-au arătat că problema omului trece dincolo de fapte. Amândoi ne-au ajutat să înțelegem că nevoia noastră este aceea a unei schimbări de natură. Isus afirmă ceva interesant:

„Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.” (Ioan 3:6).

Dar ce înseamnă asta? Pare atât de evident: carnea este carne! De ce S-a mai obosit să o spună? Ceea ce El afirmă cu adevărat este că „dacă ești carne nu te poți comporta decât într-un singur fel, și anume asemenea cărnii!” Carnea nu se poate comporta asemenea spiritului, iar când El spune „carne” nu se referă la trupurile noastre fizice, ci la natura noastră carnală, la mințile noastre natural depravate.

Nu din afară

Predicatorul englez Charles Spurgeon a oferit o ilustrație care exprimă foarte bine această problemă. Prin natură, porcilor la place să se tăvălească în noroi; cred că tuturor le place asta. Chiar dacă unii porci sunt ținuți închiși toată viața din clipa în

care au venit în această lume, dacă vreunul este eliberat și întâlnește o baltă cu noroi, cel mai probabil că se va tăvăli în ea.

Să presupunem că cineva decide să aibă un porc ca animal de companie, dar problema este că el are prea multe obiceiuri mizerabile, așa că-l trimite la școală pentru a fi educat timp de cinci ani. În fiecare zi la școală porcul învață „Să nu te tăvălești în noroi.”

După ce a absolvit cei cinci ani de școală, porcul pleacă pe stradă. Are diploma în mână, este îmbrăcat la costum cu cravată și trece pe lângă o băltoacă cu noroi. Ce face el atunci? Aruncă cât colo diploma, zvârle de-o parte haina și cravata și sare în noroi. De ce face el asta? Datorită naturii! El s-a născut porc. Din chiar clipa în care s-a născut, ceva în inima lui de porc i-a spus „Noroiul este cel mai bun lucru din lume!” iar educația nu va scoate acest lucru din el!

Toți oamenii s-au născut cu o natură păcătoasă și indiferent de educația pe care o primim, rădăcinile rămân. „Carnea este carne.” Putem să educăm un om să nu fure, să nu-și piardă cumpătul, să nu consume alcool, dar o asemenea învățătură este contrară naturii lui și când nu se va uita nimeni, o să ia o înghițitură, o să se enerveze, va fura și își va tolera natura pentru că natura unui om nu poate fi schimbată prin educație. Dacă dorim o schimbare reală, trebuie să pătrundem mai adânc, dincolo de aceste lucruri exterioare.

Să ne amintim acum de acel porc educat. Educația nu l-a ajutat, dar poate că printr-un miracol al științei moderne cineva descoperă cum să facă un transplant de creier. Așadar, medicii iau creierul unei pisici și-l pun în locul celui de porc. Ce face pisica atunci când întâlnește noroiul? Ați văzut vreodată o pisică tăvălindu-se în noroi? Numai dacă era moartă! Trebuie să omori mai întâi o pisică pentru a o determina să se tăvălească în noroi. Așadar, avem din nou acest porc cu creier de pisică care merge pe stradă și întâlnește o băltoacă de noroi. Arată ca un porc și merge ca un porc, dar când ajunge în acel loc ce va face el? O să-l ocolească cât poate de departe. Dar de ce face

aceasta? Pentru că are o nouă minte. Nimeni nu trebuie să-i spună porcului „să nu”; el nu a fost educat ci are o minte nouă. Într-o singură clipă se realizează ceea ce cinci ani de educație nu au putut realiza. Această ilustrație ne ajută să înțelegem care este problema noastră și cum trebuie s-o tratăm.

Lumină în întuneric

„Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.” (1 Ioan 1:5).

Aici și în alte câteva locuri din Noul Testament Dumnezeu este comparat cu lumina. Avem o lecție de învățat din asta. Este interesant faptul că pentru a defini termenul „întuneric” trebuie să folosim cuvântul „lumină”. Dar de ce? Avem nevoie de cuvântul „întuneric” pentru a explica lumina? Nu! Motivul este că lumina este ceva real, este compusă din pulsuri de energie. Oamenii de știință nu înțeleg exact ce este, dar ei știu că este ceva real.

Dar întunericul? Întunericul este absența a ceva, nu ceva în sine. Este o condiție în care lumina nu este prezentă. Nu poate fi explicat decât în termenii elementului lipsă. Putem înțelege întunericul numai raportându-l la lumină. Atunci când înțelegem acest lucru, obținem o temelie bună pentru înțelegerea adevăratei naturi a păcatului.

Biblia ne spune că numai Dumnezeu este Bun (Marcu 10:18). Asta înseamnă că adevărata bunătate nu există decât acolo unde este Dumnezeu. Dar dacă nu este prezent binele, ce rămâne? Răul! Acolo unde există binele, nu poate exista și răul, dar imediat ce binele a fost înlăturat, apare răul. Așadar, putem înțelege de ce Biblia face referire la Dumnezeu ca fiind „lumină”. Acolo unde este prezent spiritul lui Dumnezeu și Dumnezeu are controlul, păcatul nu poate rămâne. Numai atunci când spiritul lui Dumnezeu este retras, unde Dumnezeu nu deține controlul poate apărea păcatul. Păcatul este în esență condiția generată de absența lui Dumnezeu. Este cealaltă latură

care se manifestă atunci când prezența lui Dumnezeu este retrasă.

Acesta este motivul pentru care oamenii sunt răi prin natură, pentru că suntem născuți fără de spiritul lui Dumnezeu! Atunci când înțelegem aceasta, ceea ce putem vedea este că adevărata noastră problemă nu este cum să scăpăm de rău, ci cum să obținem neprihănirea. Nu putem scăpa de păcat sau de întuneric prin a-l ataca și asta pentru că întunericul nu este o realitate în sine. Nu putem să-l apucăm și să-l îndepărtăm. Nu, ci ceea ce trebuie să facem este să aprindem lumina - trebuie să obținem neprihănirea. Atunci când vom fi intrat în posesia neprihănirii, păcatul va dispărea în mod natural.

Originea păcatului

Biblia ne descrie modul în care a apărut păcatul în univers. În prima parte a pasajului avem o descriere a lui Satan, reprezentat aici de regele Tir:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.” (Ezechiel 28:12, 13).

Satan reprezenta suma, totalitatea, perfecțiunea frumuseții și înțelepciunii. Nu-i lipsea cunoștința și nu avea nicio nedesăvârșire exterioară. Cartea afirmă că era acoperit cu pietre prețioase. Era cea mai frumoasă ființă pe care o crease Dumnezeu. Avea înțelepciune, cunoștință, înțelegere și frumusețe. Trăia într-un mediu lipsit de păcat - nu a provenit dintr-un mediu decăzut. Toate avantajele posibile îi aparțineau. Versetul 15 ne spune că era desăvârșit în toate aspectele:

„Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.” (Ezechiel 28:15).

Tot ceea ce făcea era desăvârșit. Dar a venit ziua în care nelegiuirea s-a găsit în el! Căile lui nu s-au modificat până când nelegiuirea nu s-a găsit în el. În el a început tot necazul. Și nu a debutat cu fapte greșite, ci totul a început dinlăuntru. Adevărata problemă este ceea ce se petrece în lăuntru.

El a fost creat desăvârșit. Nu este ușor de înțeles cum s-a putut ca păcatul să se nască în el și este clar că nu poate exista o scuză pentru păcat, dar ceea ce știm este că în această ființă care deținea toate avantajele, care înțelegea toate doctrinele, care înțelegea căile lui Dumnezeu, ceva a început să se schimbe. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat, totul a început în inima lui Lucifer, iar când sămânța a început să se dezvolte și a devenit matură, l-a condus într-un loc în care a concluzionat că putea trăi independent de Dumnezeu.

„Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14:12-14).

Problema - independența de Dumnezeu

Aici putem vedea că Lucifer a concluzionat că era suficient de bun pentru a lucra, a fi, a trăi despărțit de Dumnezeu. El a fost una dintre acele ființe care a simțit că este bun în el însuși! Trăise tot acest timp într-o desăvârșită dependență de Dumnezeu fără a recunoaște care era adevărata sursă a vieții și bunătații sale. Nu a recunoscut că toată bunătaatea care era în el, toate avantajele de care se bucura în fiecare zi nu erau decât daruri oferite de mâna lui Dumnezeu. A devenit fascinat de sine însuși și de propriile lui abilități. A ajuns la concluzia că se putea descurca și singur, fără de Dumnezeu.

Este foarte probabil ca Lucifer să nu fi înțeles adevărata lucrare și căile păcatului, pentru că dacă a trăit într-o lume în care era numai lumina, ce putea ști el despre întuneric? Cum ar

fi putut cunoaște sau chiar numai imagina un concept numit „întuneric”? Atunci când Lucifer a început totul, el nu a planificat să ucidă, să distrugă și să amăgească! Tot ceea ce gândea era: „Sunt suficient de inteligent și bun și am capacitatea de a gândi și a decide pentru mine însumi. Nu trebuie să fac mereu lucrurile potrivit căilor lui Dumnezeu.” A ales independența de Dumnezeu pentru că era o ființă inteligentă, capabilă de a-și călăuzi propria viață.

Dar Dumnezeu nu rămâne în inima în care nu este dorit.

Putem vedea din această descriere că de îndată ce Lucifer a decis să fie propriul său conducător, propriul său manager, starea lui s-a schimbat. El care fusese mereu bun, atât de plin de bunătate, a devenit pe deplin rău. Nu parțial rău, ci imediat pe deplin rău în momentul în care Dumnezeu S-a despărțit de el. Poate că a continuat să se poarte cu pioșenie în exterior, dar o schimbare avusese loc în inima lui. Fusese sădită o sămânță și în acea sămânță se găsea rădăcina a tot ceea ce el este azi. Tot răul care a fost de atunci manifestat în univers a fost în inima lui Lucifer din momentul în care s-a despărțit de Dumnezeu. În afară de Dumnezeu nu există binele. Nu mai rămâne nimic în afară de întuneric atunci când lui Dumnezeu I se cere să plece.

Ușa păcatului

Acum să ne gândim la ceva care ne va ajuta să înțelegem acest aspect și mai bine: când Dumnezeu a creat universul, a avut opțiunea de a-l popula cu roboți. Prin asta vreau să spun că ar fi putut crea ființe fără libertate de alegere, creaturi care nu ar fi putut face decât ceea ce El dorea și care nu aveau nici măcar posibilitatea de a gândi altceva. Ar fi putut face asta, sau ar fi putut crea ființe cu capacitatea de a alege și gândi liber. După cum știm, Dumnezeu a ales să creeze ființe libere.

Este interesant de observat că această libertate nu este niciodată luată. Libertatea de alegere va exista întotdeauna, și totuși chiar această libertate este ceea ce a cauzat intrarea păcatului în univers. Atunci când Dumnezeu a creat libera

alegere, Și-a asumat acest risc. Și-a asumat riscul ca cineva să aleagă într-o zi ză exercite acea voință liberă într-o manieră care era contrară cu și independentă de voința lui Dumnezeu. Dar a fost dorința lui Dumnezeu ca această libertate de alegere pe care a oferit-o creaturilor Sale să-I fie returnată printr-o supunere voluntară, voită, astfel încât Dumnezeu să poată lucra în toate creaturile Sale voința și îndeplinirea potrivit bunei Sale plăceri. Și asta s-a întâmplat timp de sute, mii, poate chiar milioane de ani. Nu știm cât a trecut până când, în final, o ființă a ales să se folosească de acea voință liberă independent de voința lui Dumnezeu. Și astfel a debutat păcatul.

Așadar, considerând toate acestea, se naște o întrebare: poate fi păcatul distrus? Putem distruge ceea ce nu are existență în sine? Dacă păcatul ar avea o substanță, dacă ar fi fost ceva tangibil, atunci ar fi putut fi deșezădăcinat și distrus, dar de vreme ce nu este nimic în sine însuși, nu este ceva tangibil, atunci nu poate fi distrus. Moartea păcatului nu este asemenea incendierii unui cuib de viespi, nu este asemenea extirpării unei tumori. Păcatul nu este ceva pe care să-l iei și să-i scoți viața. Nu are o existență în sine.

Dar poate universul să ajungă într-o stare în care păcatul să nu mai apară? Bineînțeles, răspunsul este „Da!”. Universul va ajunge într-o zi în acea stare în care, prin libera alegere a fiecărei ființe, păcatul nu va mai apare niciodată. Aceasta se va înfăptui prin libera alegere a tuturor celor ce populează universul. Cu toate că va exista pentru totdeauna libertatea de a alege o altă cale, nimeni nu o va mai folosi în acea direcție vreodată. Cu toate acestea, posibilitatea va exista, căci libertatea de alegere este garantată pe veci. Dar Biblia ne spune că nicio creatură nu va mai fi atât de stupidă încât să reintroducă păcatul în univers.

Nu păcatul, ci mai degrabă cauza păcatului

Așadar, în abordarea problemei păcatului și în căutarea unei soluții, nu trebuie să privim păcatul ca pe o entitate în sine, ci

trebuie să privim la ceea ce-l cauzează. Trebuie să înțelegem că problema nu este cum să scăpăm de păcat, ci cum să obținem neprihănirea. Nu putem scăpa de ceva ce nu are o realitate substanțială. Nu ne putem lupta împotriva păcatului pentru că nu aceasta este adevărata problemă. Problema este absența luminii, absența neprihănirii: aceasta este problema și aceasta este singura problemă. Și asta pentru că acolo unde există bunătatea, răul nu se poate manifesta.

Autoritatea lui Dumnezeu respinsă

Citind istoria lui Adam și înțelegând ce s-a întâmplat cu el când a păcătuit, devine evident faptul că problema a apărut în mintea lui. Deseori afirmăm că atunci când Adam și Eva au păcătuit, ei s-au supus lui Lucifer. Dar haideți să analizăm scenariul mai îndeaproape. Dumnezeu a spus: „Nu mânca din fruct.” Lucifer a spus: „Mănâncă din fruct.” Dar cine a ales? Eva, dar înainte de a decide, ea a cântărit cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele lui Lucifer și a tras propria ei concluzie. În final, ea s-a încrezut în propria-i înțelepciune. Pentru prima dată Dumnezeu nu mai constituia autoritatea în viața ei, ci ea a devenit propria ei autoritate.

Acela a fost momentul în care s-a întâmplat. Atunci când acești doi oameni, Adam și Eva, au decis că vor acționa independent de Dumnezeu, imediat s-au despărțit de Dumnezeu și au devenit morți spiritual. La momentul acela, ei nu mai erau capabili decât de rău. Semnele schimbării din ei au început să apară imediat. Li s-a făcut frică de Dumnezeu și au devenit conștienți de propria lor goliciune. De îndată ce Dumnezeu a apărut, acest om, Adam, care o iubise pe această femeie, Eva și care trăia numai pentru a o face fericită, a început s-o acuze. El care nu avusese niciodată vreun alt gând față de ea decât de iubire, deodată a devenit atât de speriat încât nu s-a mai putut gândi decât la sine. Nici măcar nu știa dacă ea va muri din cauza propriei vini, dar era gata s-o acuze! Acest lucru i s-a întâmplat instantaneu!

Noi nu suntem niciodată buni în noi înșine. Nu putem învăța să fim buni, nu ne putem antrena să devenim buni, nu ne putem implica în lucruri bune. Bunătatea este darul lui Dumnezeu și dacă nu-l primim de la El, nu-l vom avea niciodată. Numai prezența lui Dumnezeu este cea care ne face buni. Nu putem învăța să fim buni. Dacă am fi putut învăța bunătatea, atunci am fi putut învăța să fim Dumnezeu! Dar de vreme ce numai Dumnezeu este Bun, cum am putea să învățăm să fim buni?

Lucrarea sinelui

Când Adam a luat fructul, a devenit imediat centrat pe sine. Această centrare este esența vieții în păcat. Aceasta este esența lumii păcatului și păcătoșilor. Sinele devine lumea pe care o gravitează. În acest gen de viață, tot ceea ce un om poate să facă este păcatul pentru că într-o viață egoistă tot ceea ce este înfăptuit este contrar căii lui Dumnezeu. Aceasta era singura viață care era disponibilă pentru Adam și Eva după ce s-au despărțit de Dumnezeu, și aceasta este viața pe care fiecare om din lume o trăiește până când intră într-o legătură cu Dumnezeu.

Fapte sau natură?

Sunt mulți care se gândesc la o viață neprihănită numai în termenii celor zece porunci. Un om devine creștin și gândește: „Acum sunt creștin și deci trebuie să încep să merg la biserică. Trebuie să renunț la fumat, la alcool, la minciuni, la adulter.” Dar în toate celelalte aspecte din viața lui - în modul în care-și cheltuiește banii - el este numărul unu. Pentru că este vorba despre „bani mei, casa mea, mașina mea, toate aceste lucruri care sunt ale mele. Eu păzesc poruncile, deci Dumnezeu Își primește partea.” Asta este ceea ce neprihănirea înseamnă pentru oameni, dar acesta este un concept greșit.

Neprihănirea nu poate fi limitată la împlinirea faptelor bune. Într-o viață neprihănită nu numai faptele sunt semnificative, ci, mai degrabă, este o desăvârșită schimbare care cuprinde

întreaga viață a întregii ființe, nu numai în ceea ce privește modul în care înțelegi și te raportezi la lege, ci în ceea ce privește tot ceea ce implică viața, omul devine proprietatea lui Dumnezeu.

Când suntem cu adevărat neprihăniți, trăim pe deplin pentru Dumnezeu. Așa cum este scris despre Hristos:

„Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.” (Romani 6:10).

Viața pe care o trăim este viața înviată a lui Hristos și acea viață cuprinde mult mai mult decât păzirea poruncilor așa cum este înțeleasă de obicei. Cuprinde totul: mâncarea pe care o mănânc, modul în care mă tund, modul în care îmi tratez prietenii, discuțiile pe care le port în spatele ușilor închise - cuprinde totul, pentru că viața mea este viața lui Hristos.

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:2-4).

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5:11).

Este viața care ne-a fost dată. Isus a venit pentru ca noi să avem viața și s-o avem din belșug. El nu a adus numai o schimbare relativ la anumite aspecte ale vieților noastre, ci o schimbare a întregii noastre ființe.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17).

Și asta este ceea ce înseamnă să ai neprihănirea lui Hristos. Și asta este ceea ce Dumnezeu dorește să ne ofere.

Natura neprihănirii

În scrisoarea sa către evrei, Pavel afirmă următoarele:

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12:14).

Toată creștinătatea știe că Dumnezeu este neprihănit, că El este sfânt și că natura Sa este opusă celei a păcatului. Chiar dacă nu am citit niciodată ce a spune Biblia despre asta, știm instinctiv că, pentru a-L vedea pe Dumnezeu, trebuie să fim neprihăniți și, de la începutul timpului, căutarea omenirii a fost de a găsi această neprihănire care califică omul pentru viață veșnică în părtășie cu Dumnezeu.

Primul efort jalnic de a o găsi a fost făcut de Adam și Eva. Când au descoperit că păcatul îi făcuse nepotriviți să apară în prezența lui Dumnezeu, Biblia spune că și-au cusut frunze de smochin laolaltă și, îmbrăcându-se cu haine făcute din frunze, au încercat să se facă potriviți pentru a sta în tovărășia lui Dumnezeu. Bineînțeles, de îndată ce Dumnezeu S-a arătat, ei au știut că aceasta nu este suficientă și au fugit pentru a se ascunde de prezența Lui.

Căi ciudate de a căuta

De atunci, oamenii au încercat în multe feluri să obțină neprihănirea. În timpul Evului Mediu, a existat un călugăr catolic pe nume Simeon. În căutarea lui după neprihănire, el s-a urcat în vârful unui stâlp și a stat acolo timp de treizeci și șapte de ani. La început, acest stâlp avea trei metri înălțime; apoi s-a mutat într-altul de șase metri înălțime, apoi la unsprezece metri și, în final, la douăzeci de metri înălțime, dorind să scape de mulțimile care veneau să îl vadă. A rămas acolo în soare, ploaie și zăpadă. I se dădea mâncare într-un coș. Iată ce spun rapoartele istorice despre acest om:

„Simeon Stâlpnicul a petrecut treizeci și șapte de ani din viața lui stând pe un stâlp. A mâncat cât de puțin era posibil și a făcut tot ce a putut pentru a nu sta niciodată jos sau pentru a se întinde: se lega de vârful stâlpului pentru a adormi în picioare sau, în ocazii mai relaxate, dormea aplecându-se peste balustradă ceea ce îl ferea de a cădea peste ea în timpul furtunilor. Nu avea niciun acoperiș și niciun perete în afară de balustrada aceea; o haină din piele, părul lung și barba reprezentau toată protecția pe care o avea ... Se ruga toată noaptea, îngenunchind des (acesta fiind singurul lui exercițiu): un martor s-a oprit și a numărat 1.244 de îngenunchieri. Dormea foarte scurt până în zori și era gata să salute mulțimile care se înghesuiau în jurul lui în fiecare zi...” ([http:// gvanv.com/compass/arch/v1402/saint.html](http://gvanv.com/compass/arch/v1402/saint.html))

Acest om credea că, pe măsură ce abuzul de sine este mai mare, pe atât mai mare va fi gradul lui de neprihănire și aprobarea sa în ochii lui Dumnezeu. „Atât de strânsă era funia cu care se lega în jurul trupului său, încât s-a făcut una cu carnea care a crescut în jurul ei. Viermii și-au găsit hrana în ulcerele din picioarele lui. Timp de un an, în care a stat pe un singur picior, a replicat viermilor care cădeau de pe rănilor și a spus: „Mâncăți ceea ce Dumnezeu v-a dat””. (*The Other Side of Rome* - by John B. Wilder, pag. 60)

Acestui om ciudat și ieșit din minți i s-a dat titlul de „sfânt” și, astăzi, el este numit „Sfântul Simeon Stâlpnicul”. Ce căuta el prin acest teribil abuz al sinelui? Căuta purificarea sufletului, căuta neprihănirea, o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu. Și ce a câștigat? Nimic. Acest lucru nu l-a făcut cu nici măcar un grad mai neprihănit.

În orice religie de pe această planetă, oamenii caută o cale de a găsi neprihănirea, o cale de a obține favoarea lui Dumnezeu și viața veșnică. În unele religii, vedem oameni care se întind pe paturi de cuie, abuzând de trupurile lor pentru a-și purifica sufletele și ne întrebăm: cum pot fi oamenii atât de înșelați? Dar este oare această cale întrucâtva diferită de abordarea multora

dintre cei care se numesc creștini? Pentru mulți dintre noi, chiar și lucrurile pe care le mâncăm devin o parte din căutarea noastră după neprihănire. Ne îmbrăcăm cum trebuie, mâncăm ce trebuie, ne supunem cu atenție regulilor din biserică, pentru ca astfel să devenim neprihăniți, pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit de noi și astfel să Își reverse binecuvântările. Aceste lucruri pot aduce unele beneficii, dar dacă le facem pentru a obține mântuirea, în ce fel suntem diferiți de păgâni? Faptele pot fi diferite, dar principiul este același.

Nu este suficientă

Unele dintre cele mai tari afirmații din Biblie au fost făcute de Isus, iar în capitolul 5 din Matei avem câteva dintre ele:

„Căci vă spun, că dacă neprihănirea voastră nu o va depăși pe cea a scribilor și fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerului”. (Matei 5:20)

Să ne amintim ce fel de viață duceau fariseii. Plăteau zecime din mentă, mărar și chimen, posteau de două ori pe săptămână, întotdeauna se rugau, întotdeauna dădeau ceva săracilor și dacă doreai să găsești oameni ale căror vieți erau pe dinafară neprihănite, atunci trebuia să te uiți la farisei. Iar acum, Isus vine și spune: „Aceasta nu este suficient; dacă nu aveți o neprihănire mai mare, este imposibil să intrați în împărăție”. Mulți dintre acei oameni probabil că gândeau: „Aceasta este o vorbă foarte grea, dar ce să facem? Trebuie să încercăm cu o și mai mare putere!”

Isus a continuat să spună că un criminal nu este doar cel care a luat viața cuiva, ci și acela care se mânie pe fratele său fără motiv. Un om nu devine un desfrânat prin faptul că intră în patul soției altcuiva, ci doar prin faptul că are dorința sau intenția în mintea lui. În multe biserici, sunt bărbați care se gândesc la acest lucru și recunosc că nu sunt potriviți pentru cer, dar continuă să spere că, într-o zi, prin strădanii puternice și o disciplină atentă, prin re-educarea minților lor, vor fi capabili să își aducă gândurile sub disciplină și astfel să fie potriviți pentru

cer. Dar să vedem ce a spus Isus la sfârșitul capitolului; El a continuat să facă lucrurile chiar și mai dificile. În versetul 48, El spune: „*Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*”.

Ce faci atunci când citești o astfel de afirmație? Unii oameni își ridică mâinile și renunță. Dar creștinul obișnuit spune: „Trebuie să mă străduiesc mai mult. Chiar și pentru a fi la fel de desăvârșit ca Dumnezeu, trebuie să **încerc** mai tare”.

Adevărul este că mulți dintre acești oameni, care fac aceste eforturi disperate de disciplină pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, sunt în întregime sinceri. Ei cu adevărat fac ce cred că cere Dumnezeu. Problema nu este mereu că le place să se tortureze, ci aceea că sunt într-un mod veritabil neștiutori în ceea ce privește natura adevăratei neprihăniri și cum să o obțină. Este extrem de important să înțelegem acest lucru, deoarece, dacă nu vedem cum trebuie, putem să facem cele mai strașnice eforturi și să ne trezim la sfârșit că totul a fost în zadar.

Pentru a înțelege aceste chestiuni, să analizăm întrebarea: „ce este neprihănirea?”. Cum să o definim? Una dintre cele mai populare definiții spune: „Neprihănirea este a face ce este drept”. Mulți creștini au simțit că această definiție este o foarte bună descriere a neprihănirii, deoarece Biblia spune:

„*Oricine face păcat face și fărădelege: căci păcatul este călcarea legii*”. (1 Ioan 3:4).

Deci, pare o chestiune de rațiune doar. Concluzionăm că, dacă păcatul este călcarea legii, atunci evident neprihănirea este opusul păcatului și de aceea trebuie să fie, simplu, ascultarea de lege. Astfel, concluzionăm că pentru a evita păcatul, pur și simplu ne oprim din a ne răzvrăti împotriva legii și pentru a obține neprihănirea, pur și simplu împlinim legea.

Aparent, aceasta pare o concluzie logică și de fapt, cu câteva variații ușoare, acesta este principiul de bază pe care este bazată orice religie **non-creștină**, chiar dacă în majoritatea cazurilor regulile la care trebuie să te supui sunt diferite. Realitatea tristă este că și creștinii s-au depărtat atât de mult, sunt atât de puțin

cunoscători ai principiilor Evangheliei încât au îmbrățișat același principiu filosofic ca păgânii în căutarea mântuirii. Ideea de bază din spatele acestei filosofii este că a fi mântuit sau pierdut este ceva pe care îl obținem prin ce facem, prin cât de bine ne supunem.

Neprihănire în lege

Bineînțeles că, atunci când definim păcatul și neprihănirea în termenii a ceea ce facem, punctul de referință trebuie să fie legea, căci legea este standardul lui Dumnezeu prin care ne face cunoscut ce este bine și ce este rău. Dar haideți să ne uităm la ce spune Biblia:

„Dar că nici un om nu va fi îndreptățit prin lege în ochii lui Dumnezeu este evident; căci, cel drept prin credință va trăi. Iar legea nu este a credinței; ci, ,omul care le face va trăi în ele”. (Galateni 3:11, 12)

Cum va trăi cel drept? Scrie că cel drept prin **credință** va trăi, dar **legea** nu este a credinței. Așa că evident, cel drept nu poate trăi prin lege. Nu o vom găsi neprihănirea pe baza ascultării de lege. Versetul 21 spune:

„Este deci legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Ferească Dumnezeu: căci dacă ar fi fost o lege care să poată da viața, cu adevărat neprihănirea ar fi prin lege”. (Galateni 3:21)

Ceea ce ne spun aceste versete este că Dumnezeu ar fi făcut neprihănirea disponibilă prin lege dacă ar fi fost posibil. Dar un asemenea lucru este imposibil și, de aceea, în căutarea neprihănirii nu ne putem raporta la lege. Mulți creștini își văd experiența lor religioasă și relația cu Dumnezeu în lumina legii. Dacă au reușit să fie ascultători de cerințele legii într-un mod rezonabil, ei simt că au favoarea lui Dumnezeu, dar dacă au fost neascultători, simt că se depărtează de Dumnezeu și au nevoie să asculte înainte ca Dumnezeu să îi accepte. Construind pe această temelie, ei construiesc pe ceva care nu poate să funcționeze, căci niciun om nu va fi îndreptățit prin faptele legii.

Neprihănirea nu poate fi produsă de ascultarea noastră de lege, chiar dacă neprihănirea este „a face ce este drept”.

Fără lege

Acest punct este mai departe subliniat în Romani 3:21:
„Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu fără lege, fiind mărturisită de lege și de profeți”. (Romani 3:21).

Observați ce spune aici. Vorbește despre neprihănirea lui Dumnezeu și spune că aceasta este **fără lege**. O afirmație ciudată; ce vrea să spună apostolul Pavel când afirmă „fără lege”? Ceea ce spune este că există o neprihănire a cărei obținere nu are nimic de-a face cu legea. Cum este acest lucru posibil? Această neprihănire este declarată a fi neprihănirea lui Dumnezeu. Acum, dacă este „fără lege”, obținerea ei nu poate avea loc pe baza împlinirii legii sau în legătură cu legea. Nu poate depinde de faptele noastre bune sau de faptele noastre rele.

Gândul este continuat în versetul 22:

„Chiar neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți care cred: căci nu este nici o deosebire”. (Romani 3:22).

Două feluri de neprihănire

Aici vedem că Biblia compară două tipuri de neprihănire: neprihănirea legii și neprihănirea lui Dumnezeu care este fără lege. Este important pentru noi să recunoaștem că există o neprihănire care nu are nimic de-a face cu ascultarea de lege. Această neprihănire este declarată a fi **neprihănirea lui Dumnezeu**. Acum, neprihănirea legii spune: „Omul care face aceste lucruri va trăi în ele” (Galateni 3:12). Dar ce spune neprihănirea lui Dumnezeu? Versetul 22 ne spune că este „pentru toți și peste toți cei care pur și simplu **cred!**” Observați, una cere **faptă**. Aceasta este legea. Cealaltă cere **credință**. Acesta este Dumnezeu.

Acest adevăr a fost în mod clar adus în experiența lui Avraam. Citim în Romani 4:3:

„Căci ce spune Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. (Romani 4:3).

Uimitor! Ca oricine altcineva, Avraam dorea neprihănirea. Biblia spune că L-a crezut pe Dumnezeu. Ce a făcut? Ceva s-a întâmplat în mintea lui, în atitudinea lui față de Dumnezeu și când s-a întâmplat, imediat Dumnezeu l-a socotit neprihănit. Imediat el a obținut ceea ce oamenii s-au străduit atât de mult să obțină, iar el a obținut-o numai crezându-L pe Dumnezeu.

Apostolul Pavel a înțeles calea neprihănirii în mod profund și a mărturisit:

„În ce privește râvna, (eu am) persecutând biserica; în privința neprihănirii care este din lege, fără vină. Dar lucrurile care erau câștiguri pentru mine, le-am socotit ca o pierdere pentru Hristos. Da, fără îndoială nu le socotesc decât o pierdere față de excelența cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu: pentru care am suferit pierderea tuturor lucrurilor și le socotesc gunoi, ca să Îl câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, care este din lege, ci aceea care este prin credința lui Hristos, neprihănirea care este a lui Dumnezeu prin credință”. (Filipeni 3:6-9).

Aici el menționează toate faptele lui, grija lui în ascultarea de lege și spița care l-ar fi făcut unul dintre cei mai proeminenți urmași ai legii în Israel. Conaționalii lui l-ar fi considerat unul dintre cei mai sfinți oameni dintre iudei. El a făcut referire la aceste realizări ca la „neprihănirea care este din lege”. Dar apoi, el spune că a socotit toate acestea ca fiind nimic altceva decât o pierdere pentru a putea obține „neprihănirea care este a lui Dumnezeu” și încheie arătând cum se poate obține, și anume „prin credință”. Ideea e că există o neprihănire care nu depinde de respectarea legii și aceasta este singura neprihănire pe care merită să o avem.

Să luăm în considerare faptul că, de vreme ce Dumnezeu e desăvârșit, în mod absolut neprihănit, singurul tip de neprihănire

pe care El o acceptă este neprihănirea desăvârșită. Pentru ca El să accepte ceva mai puțin, ar însemna că face compromis și, de vreme ce El este desăvârșit, acest lucru nu este posibil. Singura neprihănire pe care o acceptă este neprihănirea absolută.

De vreme ce El cere neprihănire desăvârșită, atunci este clar că numai Dumnezeu Însuși poate produce această neprihănire. De fapt, cei care caută să devină neprihăniți prin ceea ce fac, încearcă prin eforturile lor să devină asemenea lui Dumnezeu. Această atitudine nu poate fi numită decât „ieșită din minți”. Este o nebunie ca un păcătos să încerce să producă viața Dumnezeului infinit prin eforturile lui. Dar atât de confuzi au devenit mulți dintre noi!...

Pericolul de a căuta pe calea greșită

Așadar, oricine caută neprihănirea trebuie să meargă la Dumnezeu. Singurul mod în care o poate obține este ca un dar din partea lui Dumnezeu. Cel care o caută în oricare altă parte se va epuiza și nu va obține nimic. Aceasta este ceea ce au făcut iudeii, ca națiune. Biblia spune:

„Ce vom spune deci? Că neamurile, care nu căutau neprihănirea, au obținut neprihănirea, chiar neprihănirea care este a credinței. Dar Israel, care căuta o lege a neprihănirii, nu a ajuns la legea neprihănirii. De ce? Pentru că ei nu au căutat-o prin credință, ci ca și când ea ar fi prin faptele legii. Căci s-au poticnit de piatra de poticnire”. (Romani 9:30-32).

Cine s-a străduit mai mult ca Israel? Biblia spune că ei „căutau neprihănirea”. Asta căutau ei zi și noapte, totuși nu au obținut-o niciodată.

Dar iată-i pe păgâni. Căutau ei neprihănirea? Deloc; dar ei au auzit Evanghelia și ce au făcut? Au crezut-o și imediat ei au găsit ceea ce iudeii, care lucraseră atât de mult, nu au găsit. Credința și numai credința a fost cea care a obținut binecuvântarea neprihănirii. Trebuie să învățăm că toate bunele noastre intenții nu ne vor ajuta în căutarea neprihănirii dacă o

căutăm pe calea greșită și exact aceasta ne învață experiența iudeilor.

Ce spunem noi, deci? Este legea contrară neprihănirii lui Dumnezeu? Este neprihănirea lui Dumnezeu împotriva legii? Cum poate legea să fie importantă dacă nu mă poate face neprihănit? De ce este ea necesară dacă nu am nevoie de ea ca să devin neprihănit?

Exprimarea caracterului lui Dumnezeu

S-a spus că poruncile lui Dumnezeu reprezintă o **transcriere** a caracterului lui Dumnezeu. Poate ar fi mai bine să spunem că ele sunt o **expresie** a caracterului lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, cele zece porunci ne spun cum este Dumnezeu și sunt o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru oameni. Dar desigur că, dacă aceasta vrea Dumnezeu pentru noi, atunci ele trebuie să fie o expresie a ceea ce este Dumnezeu în inima Lui. O persoană integră va face numai legile pe care le consideră drepte și bune. Este evident, deci, că legea nu poate fi niciodată contrară neprihănirii lui Dumnezeu, căci dacă într-adevăr ea este o descriere a lui Dumnezeu, o transcriere a caracterului Său, atunci ea este cu adevărat o descriere și o transcriere a adevăratei neprihăniri. Prin urmare, Pavel ne spune:

„De aceea legea este sfântă, iar porunca este sfântă, dreaptă și bună”. (Romani 7:12).

Dar poruncile nu sunt neprihănire **în ele însele**. Ele nu aduc, nici nu produc neprihănirea, ci numai o **descriu**. Când Dumnezeu S-a coborât pe Muntele Sinai și i-a dat aceste zece porunci lui Moise, neprihănirea nu a apărut dintr-o dată la existență, a fost numai o expresie a ceea ce dintotdeauna exista. Dumnezeu numai a descris caracterul Său și l-a așezat în cuvintele acelea ale celor zece porunci.

Dacă putem înțelege aceasta, atunci vom putea înțelege ce este legea. Vom înțelege că cele zece porunci sunt o descriere a neprihănirii. Putem găsi neprihănirea în descriere? Nu! Dacă vrem neprihănirea, trebuie să mergem dincolo de descriere.

Mulți creștini sunt confuzi la acest punct. Ei merg la lege, care este numai o descriere a neprihănirii și caută să găsească neprihănirea în lege. Dar dacă vrem neprihănirea, trebuie să mergem la „pomul neprihănirii” și există un singur astfel de loc în tot universul.

Să mai analizăm o pildă. Am o fotografie de-a soției mele. Dacă se uită cineva la fotografia aceasta, poate vedea ce fel de păr are, culoarea pielii, poate să spună ceva despre felul în care zâmbește, și poate obține multe informații despre ea numai uitându-se la fotografia ei. Ar putea chiar să o găsească într-o mulțime numai datorită faptului că s-a uitat la această fotografie. Să presupunem că eu iau această fotografie oriunde aş merge, o sărut întotdeauna, o îmbrățișez. Mă vor satisface toate acestea? Bineînțeles că nu! Această fotografie este numai o descriere și îmi servește drept amintire. Dar nu poate satisface. Pentru a obține satisfacerea, trebuie să găsim lucrul real.

În același fel, dacă voi căutați neprihănirea, trebuie să mergeți dincolo de descrierea găsită în lege; altfel, tot ce veți face va fi să deveniți frustrați.

Doar Dumnezeu este neprihănit

Matei 19:16, 17 evidențiază acest adevăr foarte limpede:

„Iată, unul a venit și i-a spus: Bunule Învățător, ce lucru bun să fac ca să am viața veșnică? Iar El i-a spus: De ce Mă numești bun? Bun este unul singur – Dumnezeu; dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. (Matei 19:16, 17).

Versetul 17 ne spune că **numai Dumnezeu este bun**. Acesta este un adevăr absolut. Este foarte important să credem acest lucru. Isus Însuși l-a spus. De vreme ce acest lucru este adevărat, care sunt unele dintre adevărurile care reies din acest fapt? Ei bine, un lucru este sigur, și anume că, oriunde în acest univers găsim pe cineva bun, putem ști că Dumnezeu trăiește în acea persoană. Oriunde găsim pe cineva bun, am găsit viața lui Dumnezeu. Când înțelegem aceasta, imediat știm că, în căutarea după neprihănire, obiectivul nostru trebuie să se schimbe.

Provocarea nu este aceea de a produce neprihănirea, căci cum aş putea produce viaţa lui Dumnezeu? Provocarea este să primesc viaţa lui Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu este bun. Astfel, vedem că neprihănirea este o **Persoană**, că este chiar Dumnezeu. Dar bineînţeles neprihănirea este de asemenea „a face ce este drept”, deoarece Dumnezeu întotdeauna face ce este drept. Dar noi vom produce caracterul lui Dumnezeu prin ceea ce facem? Vom produce noi neprihănirea egală cu cea a lui Dumnezeu prin eforturile noastre? Aşa ceva este imposibil. Doar Dumnezeu poate fi Dumnezeu! Slăvit să fie numele Lui!

Întrebarea este de ce face Dumnezeu ce este bine? De ce este El angajat mereu în a face ce este cel mai bine pentru creaturile din universul Său? Pentru că este ascultător de vreo regulă? Pentru că I s-a poruncit să Se comporte în acest fel? Este puţin nebunesc să ne gândim că Dumnezeu nu fură pentru că legea Lui spune să nu furi. Adevărul este că Dumnezeu nu are nevoie de o lege pentru a face ce este drept. El face ce este bun pentru că **natura** Lui este bună. Aşa este felul Lui de a fi şi, pentru că este bun, nu poate face ce este rău. Gândul de a face ceva rău este în întregime contrar naturii Lui; aşa că, dacă Dumnezeu este bun şi Dumnezeu trăieşte în interiorul nostru, care va fi consecinţa? Şi noi ne vom comporta într-un mod care este bun şi o vom face pentru că Dumnezeu Îşi trăieşte viaţa Sa bună în noi.

Este ideea aceasta practică? Este posibil ca Cineva să locuiască în mine astfel încât propria Lui natură să Se manifeste în comportamentul meu? Este posibil ca El să locuiască într-un mod atât de desăvârşit încât nici nu mai am nevoie de reguli pentru a mă determina să fac ce este bine? Aceasta este ce spune Biblia atunci când afirmă că putem avea neprihănirea lui Dumnezeu care este fără lege. Putem fi făcuţi neprihăniţi primind natura lui Dumnezeu, o neprihănire care este bazată pe primirea vieţii însăşi, mai degrabă decât neprihănirea care vine prin ceea ce facem respectând regulile legii.

Cei doi Adami

Apostolul Pavel folosește deseori o expresie care deseori este neconsiderată, sau pe care o găsim greu de înțeles: „**în Hristos.**” Această expresie apare de câteva ori în scrierile lui Pavel și este plină de semnificații. Este cel mai des întâlnită în epistolele către efeseni și coloseni. Ce înseamnă această expresie și cât de important este să o înțelegem? Pavel spune:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” (Efeseni 1:3).

Dumnezeu ne-a binecuvântat deja cu **toate** binecuvântările spirituale, dar există o condiție. Unde se găsesc aceste binecuvântări? Ele sunt în Hristos. Nu există decât o cale prin care se pot obține aceste binecuvântări: trebuie să fim acolo unde ele sunt. În Efeseni 2:6 este scris:

„El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” (Efeseni 2:6).

Observați cât de categoric este Pavel. El spune că de fapt noi stăm în cer. Dar noi ne uităm la noi înșine și spunem: „Dar asta nu este adevărat. Eu sunt aici pe pământ, citind această carte.” Ce vrea să spună Pavel? El accentuează faptul că viața creștinului este unită cu viața lui Hristos. Aceași viață care este în degetele picioarelor, este și în cele de la mâini, motiv pentru care oriunde merg degetele picioarelor, viața degetelor mâinilor merge și ea acolo. Asta este ceea ce încearcă Pavel să spună: „dacă Hristos este viața ta, oriunde este Hristos, acolo ești și tu.”

În 1 Corinteni 15:45 găsim o afirmație interesantă: *„De aceea este scris: ‚Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.’ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.”* (1 Corinteni 15:45).

Pentru a avea o înțelegere corectă a ceea ce înseamnă a fi în Hristos, trebuie ca mai întâi să înțelegem ce înseamnă a fi în

Adam. Observați vă rog faptul că versetul vorbește despre doi Adami: există primul Adam, și există cel de-al doilea Adam. Cel de-al doilea Adam, evident, se referă la Isus Hristos, însă întrebarea este de ce este numit Isus „al doilea Adam”? Noi știm că Adam a fost cel dintâi om, că a fost pus să locuiască într-o grădină frumoasă și că i s-a dat o soție minunată. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se aplică lui Isus, dar El este totuși numit „al doilea Adam.” Dumnezeu încearcă să ne spună ceva. Atunci când privim la Adam putem învăța ceva despre el care ne ajută să înțelegem ceva despre Hristos.

În Romani 5:14, Pavel spune: *„Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.”* (Romani 5:14).

Aici el afirmă că Adam a fost „o icoană preînchipuitoare” a lui Hristos. Există un aspect în care Adam și Hristos sunt asemănători. Textul din Romani 5:19 ne oferă cheia pentru înțelegerea motivului pentru care Isus este numit „al doilea Adam”:

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Romani 5:19).

Recitiți vă rog versetul! Observați că versetul nu spune că numai **unii** au devenit păcătoși, ci aici sunt comparate două feluri de oameni: de o parte este **unul**, iar de cealaltă parte sunt „**cei mulți**.” Cine este acel **unul**? Cu siguranță că este Adam. Cine sunt „**cei mulți**”? Evident că este vorba despre restul omenirii.

Atunci când un singur om s-a răzvrătit, ce s-a întâmplat celor mulți? Ei au devenit păcătoși. Nu propriile lor fapte sau comportament i-a făcut păcătoși. Nu! Neascultarea unui singur om a făcut ca cei mulți să devină păcătoși. Asta nu pare a fi corect, dar aici nu avem de-a face cu o chestiune care implică

dreptatea, ci despre modul în care legea consecinței lucrează în univers. Alegerea unui singur om i-a afectat pe toți urmașii lui.

Atunci când noi am fost născuți, nu a fost vina noastră că am fost păcătoși, dar problema păcatului ne-a fost transmisă și noi a trebuit s-o rezolvăm. Dacă un copil se naște infectat cu virusul HIV, asta nu poate fi vina lui. Trebuie să fie vina părinților lui. Dar acum problema nu este găsirea vinovatului, ci realitatea în care copilul trebuie să trăiască.

Dumnezeu a creat un om, și în acel moment toată viața omenească era în el. Dumnezeu nu a creat fiecare persoană individual, ci a creat o singură viață omenească, și viața tuturor oamenilor a fost creată în acea singură viață. Este aceeași viață care s-a înmulțit și a fost transmisă de-a lungul veacurilor. Noi toți suntem părtași vieții lui Adam și, în acest sens, cu toții suntem în Adam. Cu alte cuvinte, de vreme ce suntem cu toții părtași acelei vieți, atunci suntem cu toții parte din existența lui Adam.

Dar dacă suntem cu toții parte din viața lui Adam, ce soi de viață ne așteptăm să avem? Dacă ceva se naște dintr-o capră, ne așteptăm să fie pisică? Adam nu a putut să nască decât ceva asemănător cu el. Cu toate că la început el a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, el a stricat acest chip, motiv pentru care acest chip pervertit a fost tot ceea ce a putut transmite urmașilor săi.

Așadar, acum suntem prada legală a lui Satan. Nu mai avem niciun drept de a ne naște cu viața lui Dumnezeu, așa că ne naștem cu toții despărțiți de spiritul lui Dumnezeu. Aceasta este moștenirea pe care am primit-o de la Adam și este foarte important să înțelegem acest aspect. Motivul pentru care omenirea în starea ei naturală face răul, nu este pentru că omul nu încearcă să facă binele, ci pur și simplu pentru că oamenii trăiesc realitatea vieții lui Adam. Viața din noi este stricată și ne este imposibil să trăim o altă viață decât cea pe care o avem. În acest sens afirmă Biblia că suntem făcuți păcătoși prin ceea ce a făcut Adam. Asta nu înseamnă că suntem **vinovați** de

păcatele altuia, ci că suntem făcuți păcătoși și neajutorați, incapabili de a face ceva bun. Am devenit o rasă numită „păcătoși.”

Cu mulți ani în urmă, am participat la o ceremonie de absolvire, unde vorbitorul tot repeta: „Deveniți ceea ce sunteți.” Pe măsură ce-l ascultam, mă gândeam: „Despre ce vorbește individul acesta? Cum să devii ceea ce ești deja?” La timpul acela nu am înțeles nimic, dar acum, când am înțeles adevărul celor doi Adami, îmi dau seama că este un adevăr în ceea ce a spus acel vorbitor. Dacă noi toți am moștenit viața stricată a lui Adam, atunci nu putem scăpa de această realitate: atât timp cât avem această viață a lui Adam, atât timp cât suntem „**în Adam**”, cu cât trăim mai mult, cu cât depunem mai mult efort, tot ceea ce putem realiza este să manifestăm mai pe deplin acea viață, viața pe care deja o avem. Nu putem să devenim decât ceea ce suntem. Nimic din ceea ce omul poate să facă sau a făcut vreodată nu a putut să schimbe natura umană. Aceste eforturi nu au produs niciodată o nouă viață.

Biblia spune că Dumnezeu „*a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-un singur sânge, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor...*” (Fapte 17:26).

Putem vedea cât de adevărată este această afirmație. Nu se aplică doar pe plan spiritual, ci și pe cel fizic, ceea ce înseamnă că suntem cu toții frați și surori. Dacă am putea să ne întoarcem în timp suficient de mult, am descoperi că avem cu toții aceeași strămoși, dar, în ciuda legăturilor noastre, deseori ne luptăm între noi și asta pentru că așa este viața lui Adam. În această viață nu există pace, nu există armonie. Asemenea unui cancer, viața lui Adam se luptă împotriva ființei în care trăiește.

Am văzut la un moment dat o înregistrare video în care un câine care rodea un os avea un comportament ciudat. În timp ce rodea osul, unul dintre picioarele din spate a început să se miște spre gură, ca și când ar fi avut propria lui minte. Câinele a început să mârâie la propriul lui picior, dar, pentru că piciorul

se tot apropia de os, câinele s-a întors și a început să-și muște propriul picior. Iar asta s-a repetat de mai multe ori. M-am uitat la el și m-am gândit: „Exact acesta este comportamentul rasei umane.” Adevărul este că putem considera comportamentul acestui câine drept nebunesc, dar adesea oamenii nu realizează că exact așa este comportamentul celor care au viața lui Adam, luptându-se împotriva propriei lor vieți. Acesta este comportamentul natural al vieții decăzute a lui Adam.

Întrebarea este: de ce suntem așa cum suntem? Pentru că vrem să fim așa? Răspunsul este „Nu!”. Nu datorită eforturilor noastre și nici măcar datorită alegerii noastre, ci datorită faptului că ne-am născut așa. Un singur om a transmis firea asta tuturor. Suntem condamnați să păcătuiim pentru că suntem descendenții lui Adam iar această condamnare zace peste întreaga rasă umană datorită unui singur om. Ce trebuie să facem pentru a fi condamnați? Trebuie numai să ne naștem!

Atunci când spun „condamnare” nu vreau să înțelegeți prin asta că Dumnezeu ne condamnă; nu vreau să spun că suntem vinovați de ceea ce a făcut Adam. Pentru ca o persoană să fie vinovată, trebuie să facă alegerea de a călca o lege pe care o cunoaște. Dumnezeu nu ne condamnă pentru ceea ce a făcut altcineva, dar condiția în care ne găsim ne condamnă. Copilul născut infectat cu HIV este condamnat la moarte, dar boala este cea care îl condamnă. În același fel, condiția în care ne naștem este cea care ne condamnă. Asta este ceea ce Biblia vrea să spună prin:

„... după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii...” (Romani 5:18).

În această situație ne este imposibil să trăim o viață neprihănită, și mai devreme sau mai târziu, cu excepția cazului în care se întâmplă ceva care să ne ofere o nouă viață, vom muri în această stare pierdută. Viața pe care o avem este cea care ne condamnă.

Dacă harul lui Dumnezeu, în Hristos, nu ar fi intervenit chiar în clipa în care Adam a luat fructul, el ar fi căzut mort.

Atunci când viața spirituală a lui Dumnezeu a fost înlăturată, și cea fizică ar fi încetat imediat și întreaga rasă umană ar fi murit în Adam. Dar Isus a pășit între omenire și moartea veșnică, a luat blestemul asupra Sa și a obținut o perioadă de probă pentru noi toți. Prin jertfa Sa, El a spus: „cu toate că sunt morți spiritual, păstrează-le viața fizică pentru un timp; oferă-le șansa de a-și regăsi calea către viața spirituală.” Acesta este motivul pentru care noi toți avem 70 sau 80 de ani de viață, o șansă de a ne regăsi calea către viață prin Hristos, pentru că noi toți ne-am născut morți.

Este interesant de observat că Dumnezeu nu a promis niciodată că va repara viața lui Adam. Viața creștină nu este o viață remodelată. Biblia afirmă clar că acea viață a lui Adam trebuie să moară.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17).

Pentru că suntem născuți din Adam, marea noastră nevoie este de a avea o nouă viață! Cea veche este condamnată și nu poate fi reparată. Trebuie să moară! Dar de unde să obținem această nouă viață? Pentru ca viața să poată fi transmisă, trebuie să existe o sursă originară a vieții. Adam a fost sursa din care toată viața omenească era transmisă mai departe. Acum că avem nevoie de o nouă viață, ce ne oferă Dumnezeu? El ne oferă un al doilea Adam! Ne oferă pe Altcineva care este Sursa vieții celei noi. Dacă înțelegem acest lucru, știm care este motivul pentru care Isus este numit „al doilea Adam.” Nu pentru că a fost așezat într-o grădină cu o femeie frumoasă, ci pentru că El este Sursa vieții celei noi, El este Părintele unei noi rase de oameni.

Numai prin naștere

Pentru că studiem ce înseamnă a fi în Hristos, mai există și un alt principiu pe care trebuie să-l înțelegem: viața este transmisă de la o persoană la alta prin naștere și numai prin

naștere. Singura persoană la care s-a încălcat această regulă este Eva, pentru că ea n-a fost născută. Ea și-a primit viața prin intermediul coastei lui Adam.

În Isaia 9:6 Isus este numit „Părintele veșnic.”

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6).

Isus nu este Tatăl în trinitate, ci este Fiul. Dar acest concept al celor doi Adami clarifică care este adevăratul înțeles al versetului. Isus este Părintele veșnic, dar al cui? El este părintele tuturor acelor care formează noua creație, noua rasă umană! El este al doilea Adam și din El provine noua rasă de oameni care au fost născuți din viața Lui. În acest sens, El le este Părintele, Cel de-al doilea Adam.

Să ne gândim ce înseamnă asta. Există o paralelă între cei doi Adami. Unul ne-a adus în păcat, iar Celălalt ne duce în neprihănire. Atunci când Adam a mâncat din fructul oprit, niciunul dintre noi nu eram născuți, nu eram conștienți, dar **viața** noastră era acolo și, când după mii de ani am fost născuți și noi, în mod natural am început să trăim viața lui Adam. Am avut altă alternativă? Nu, ci pur și simplu ne-am supus cerințelor propriei noastre naturi.

Acum să ne gândim la Cel de-al doilea Adam; lucrează și viața Lui în aceeași manieră? Dacă ești născut în Cel de-al doilea Adam, ce este ceea ce-ți determină viața? Este viața Lui, și nu efortul tău! Nu efortul tău a fost ceea ce ți-a determinat viața atunci când erai în primul Adam. Natura care se manifesta pe sine era cea care te-a făcut să fii cel care ai fost. În același fel, atunci când ești parte din Cel de- al doilea Adam, nu efortul nostru este cel care produce viața pe care o trăim, ci comportamentul este rezultatul natural al noii naturi.

Viața în Hristos

Toate calitățile pe care le are Isus sunt parte din viața Lui. Nu există păcat și nici condamnare în El. Această viață este în

Hristos, la dreapta lui Dumnezeu, locul puterii și al privilegiilor infinite, deasupra oricăror puteri sau autorități. Acestea sunt calitățile intrinseci ale vieții lui Hristos. Nu avem nevoie să ne luptăm pentru a intra în posesia acestor lucruri minunate, căci ne aparțin deja căci sunt prezente în Hristos. Singura întrebare este: a cui viață o avem? Aceasta este singura întrebare. Eliberarea și biruința noastră depind nu de ceea ce am făcut sau facem, ci de a cui viață o avem.

Acum vă rog să observați că ceea ce a făcut Adam, s-a întâmplat înainte de nașterea oricărui alt om. În aceeași manieră, ceea ce a făcut Hristos, a avut loc înainte de a ne fi născut noi. Dar atunci când suntem născuți în Adam, comportamentul care apare în viețile noastre nu este decât o simplă manifestare a ceea ce Adam a făcut deja în urmă cu mii de ani. În același fel, atunci când suntem născuți în Hristos, ceea ce apare în viețile noastre nu este decât o simplă manifestare a ceea ce Hristos a făcut deja în urmă cu două mii de ani. Acesta este motivul pentru care Pavel a putut spune: „Am fost răstignit cu Hristos,” și fiecare creștin poate să spună același lucru. Dacă mă veți întreba: „Când ai fost răstignit?”; „Când a murit vechea ta viață de la Adam?”, voi răspunde „În urmă cu două mii de ani,” căci viața pe care o am a fost răstignită în urmă cu două mii de ani. Dacă mă veți întreba: „Care este legătura pe care o ai cu Dumnezeu?”, voi răspunde „Suntem una.” Viața pe care o am este una cu viața lui Dumnezeu, căci viața pe care o am este chiar viața lui Hristos însuși.

Când am venit la Dumnezeu, înțelegând că sunt un fiu al lui Adam, întrebarea mea era: „Cine sunt eu ca să vorbesc cu Dumnezeu?”. Indiferent cât de mult am încercat, îmi era greu să cred că mă ascultă, și asta pentru că nu eram vrednic, motiv pentru care nu puteam să cred că voi obține vreun răspuns. Dar atunci când Isus se roagă, rugăciunea Lui este primită în mod desăvârșit! Nu există niciun obstacol în calea lui Dumnezeu pentru a răspunde la rugăciunile Lui. Există o mare putere în

rugăciune atunci când ne rugăm în Hristos. Nu există nicio diferență între modul în care Dumnezeu se raportează la Hristos și modul în care se raportează la noi, și asta pentru că împărtășim aceeași viață. Suntem cu adevărat una. Este minunat când te gândești la asta, dar este și mai minunat atunci când crezi.

Așadar, în acești doi Adami, viețile pe care le trăim au fost deja croite chiar înainte ca noi să ne fi născut. Iată motivul pentru care Biblia ne spune că un singur om ne-a făcut pe toți păcătoși (Romani 5:19). De îndată ce am fost născuți, am început să ne trăim viețile ca păcătoși pentru că asta este ceea ce eram deja. Nu am putut să facem nimic pentru a schimba asta.

Pe de altă parte, pentru a experimenta viața lui Hristos, trebuie să ne naștem din nou. Dar cum ne putem naște din nou? De partea primului Adam, viața este transmisă prin relații intime. Dar cum este viața transmisă de la cel de-al doilea Adam? Prin credință. Prin spiritul sfânt ne este transmisă această viață, da, însă implicarea noastră constă în a-L crede pe Dumnezeu. Așadar, cu toate că Hristos a făcut totul pentru a asigura această experiență, dacă vrem s-o trăim, trebuie să ne naștem din nou, iar credința este cea care ne conduce în această experiență.

Adam a adus condamnarea pentru toți oamenii, dar niciun om nu o experimentează decât dacă se naște. În același fel, cu toate că Isus a asigurat eliberarea pentru noi toți, niciunul dintre noi nu o va experimenta decât dacă este născut din nou în Hristos. Așadar, Isus a spus:

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este condamnat; dar cine nu crede a și fost condamnat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:17, 18 KJV).

Ce trebuie să facem pentru a fi condamnați? Nimic! Trebuie numai să rămânem acolo unde suntem. Suntem născuți în

necredință motiv pentru care tot ceea ce trebuie să facem este să continuăm în a nu crede și astfel vom continua în acea condamnare sub care Adam a pus deja întreaga omenire.

Noi nu suntem în această lume într-o poziție **neutră**, liberi de a alege între două opțiuni. Unii cred că noi suntem într-un soi de stare neutră și că avem libertatea de a alege o parte sau celalaltă. Această idee este falsă. Poate că acest lucru a fost adevărat în ceea ce-l privește pe Adam, dar noi nu suntem acolo unde a fost el. Noi suntem născuți și ne trăim viețile noastre, deja de partea lui Satan. Singura noastră alegere este aceea de a scăpa din partea asta și singura posibilitate de a scăpa este prin a primi viața lui Hristos. Dacă nu credem, rămânem sub condamnare, dar dacă credem, credința intră în posesia vieții lui Hristos și scăpăm de viața condamnată.

Evanghelia este de fapt foarte simplă. În esență este astfel:

„Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” (Galateni 3:8).

Evanghelia a fost propovăduită lui Avraam, dar ce a fost această evanghelie? Citiți ce spune pasajul: **„Într-un singur om este binecuvântată toată omenirea.”** Aceasta este evanghelia. Viețile noastre, binecuvântarea noastră, totul se găsește într-o singură Persoană!

Atunci când citesc Biblia, îmi dau seama că într-un sens, Dumnezeu a mântuit un singur Om. Noi toți vom avea parte de acea mântuire, dar planul lui Dumnezeu este acela de a ne mântui pe toți ca parte dintr-o singură Persoană. Există Un Om neprihănit, Unul care merită favoarea lui Dumnezeu, Unul care a biruit păcatul. Singura noastră speranță este aceea de a ne uni cu acea viață.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5:11).

Spiritul omenesc

Una din întrebările care l-au fascinat pe om dintotdeauna a fost întrebarea „Ce este omul?”. Care este adevărata sa natură? Bineînțeles, este evident faptul că omul este cu mult superior animalelor. El este capabil de a gândi și raționa, de a avea sentimente și emoții care-l ridică la un nivel infinit superior oricărei alte creaturi de pe planeta pământ.

Omul a putut să-și studieze trupul și a descoperit că din acest punct de vedere nu este foarte diferit de alte creaturi vii. De fapt, unele dintre cele mai dezvoltate animale, sunt foarte asemănătoare omului. Însă marile diferențe apar atunci când vine vorba despre minte. Omul posedă o calitate, o capacitate despre care cunoaște foarte puține lucruri și pentru definirea căreia întâmpină dificultăți, dar care-l face să fie mult mai mult decât un animal.

Cu toții știm că noi, oamenii, avem o minte, că suntem capabili de anumite funcții care nu pot fi explicate pe cale biologică. Exact această calitate a minții este ceea ce l-a încurcat pe om, dar în același timp i-a oferit capacitatea de a controla planeta pe care trăiește.

Ce este această calitate pe care o numim „minte” și de unde vine?

După câte îmi amintesc, eu am crescut crezând că omul este format din două componente: țărâna pământului și suflarea de viață. Am fost îndreptat către Geneza 2:7 ca bază pe care a fost clădită această viziune.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7).

Această idee îmi părea că are logică. Mi-a fost ușor să-mi imaginez ce s-a întâmplat atunci când omul a fost creat: în primă fază era trupul lipsit de viață, făcut din țărână, după care Dumnezeu a început procesul de respirație, și când omul a

început să respire, a devenit un suflet viu. Așadar, mi s-a explicat că omul nu este altceva decât o mână de țărână care respiră.

Poate că nu toată lumea a fost educată astfel, dar în cultura religioasă în care am crescut eu, așa se credea. Și mereu am crezut că este important ca oamenii să înțeleagă acest lucru.

Când am devenit creștin la vârsta de 22 de ani, a început să mă frământa o întrebare la care nu găseam răspuns: „Dacă voi muri, chiar eu voi reveni la viață la înviere?” Când mor, sigur că trupul revine în pământ, dezmembrându-se în moleculele din care a fost format. Așadar, dacă tot ceea ce sunt este numai o mână de țărână care respiră, cum va readuce Dumnezeu înapoi la viață aceeași persoană? Va reculege aceleași molecule și atomi care au compus anterior trupul meu pentru a mă readuce înapoi la viață?

Mi-am dat seama că răspunsul trebuie să fie negativ. Chiar celulele din care este format trupul nostru se schimbă mereu. Trupul pe care-l am acum nu este format din aceleași particule atomice din care era compus în urmă cu zece ani. De fapt, pe parcursul întregii vieți, majoritatea materiilor din care este format trupul se schimbă de mai multe ori. Este chiar posibil ca moleculele și atomii care compun azi trupul unei persoane să fi format trupul unei alte persoane la un anumit timp în trecut.

Așadar, întrebarea care începuse să mă obsedeze a fost: ce mă face pe mine să fiu eu?

Le-am adresat această întrebare celor despre care credem că ar trebui să știe, dar mi s-a spus: „Dumnezeu este capabil să readucă la viață pe cineva identic cu tine.” Sigur că atunci când am auzit așa ceva, am devenit și mai îngrijorat pentru că asta suna ca și când fratele meu geamăn va fi înviat în locul meu. Alții mi-au spus că nu este necesar să știu ce se va întâmpla. „Dumnezeu este capabil să facă asta, așa că nu trebuie să fi îngrijorat.” Nici acest răspuns nu m-a satisfăcut. Nu credeam că este greșit să caut să înțeleg.

Așa că, evident, am început să studiez atent și, spre marea mea surprindere, am descoperit că Biblia răspundea în mod clar întrebării mele. Biblia afirmă în mod clar faptul că omul este mai mult decât un trup care respiră. Am descoperit că există o parte a omului numită „spirit” și că această parte este cea importantă. Când Biblia afirmă că Dumnezeu a suflat în om suflare de viață, nu se referă la vânt sau aer. Noi nu suntem o mână de țărână care respiră, ci mult mai mult decât atât.

Cuvântul tradus prin „suflare” din Geneza 2:7 este ebraicul „neshamah” care poate fi tradus în diferite feluri. Același cuvânt are diferite înțelesuri. Potrivit dicționarului „Strong’s Hebrew”, unele dintre aceste sensuri sunt: „vânt, suflare, spirit, suflet.” Așadar, cuvântul mai poate fi tradus și prin „spirit”. Ar fi corect să citim acest verset astfel: „Dumnezeu a suflat în nările lui **spiritul** vieții.” Eu cred că acesta este adevăratul înțeles al versetului. Dumnezeu nu ne spunea că omul nu este decât o mână de țărână care începuse să respire. Nu, El ne spune că a așezat o minte și un spirit în om, o parte lăuntrică a Ființei Sale care era vitală pentru trăsăturile sale.

Din nou, în Noul Testament descoperim același adevăr. Să citim câteva pasaje care întăresc același adevăr:

„După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” (Iacov 2:26).

Aici este scris că trupul fără spirit este mort. Termenul grecesc „pneuma” care este tradus prin „spirit” poate fi de asemenea tradus atât „suflare” cât și prin „spirit”. Un predicator mi-a spus odată: „Nu există niciun loc în care Biblia să afirme că omul este compus din două părți. Acolo unde Biblia amintește despre spiritul omului, se referă numai la respirația lui.” Sigur că pastorul nu era familiarizat cu următorul pasaj:

„... până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiastul 12:7).

Acest verset discută ce se întâmplă atunci când un om moare, și menționează două aspecte ale persoanei: țărână și spiritul.

Țărâna revine în țărână, dar ce se întâmplă cu spiritul? Acesta revine la Dumnezeu. Aici se vorbește despre aerul pe care-l respirăm? Se afirmă aici că atunci când un om moare, aerul pe care-l respiră se întoarce la Dumnezeu? Asta este ceea ce unii oameni cred, dar sunt multe dovezi în Biblie care spun altceva?

„Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.” (1 Corinteni 5:3-5).

În biserica din Corint era un om care o luase pe soția tatălui său, iar Pavel era foarte supărat din cauza asta. În acest pasaj el sfătuia biserica ce să facă în acest caz. De trei ori el vorbește despre spirit și în niciunul din aceste exemple nu se putea referi la aerul care iese din nări. În primul rând el spune: „măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul.” Apoi continuă: „voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă.” El nu vorbește despre aer. În final afirmă: „am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.”

Există ceva numit „spirit” și poate că nu putem să explicăm exact ce este, dar Biblia afirmă că există, că este o parte din ființa umană. Pavel spune că chiar dacă trupul poate fi distrus, este totuși posibil ca spiritul să fie mântuit.

Observați ultimele cuvinte rostite de Isus înainte de a muri pe cruce:

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și, când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.” (Luca 23:46).

El nu se gândea la trupul Său, ci la spiritul Său, indiferent ce era aceasta. La fel și Ștefan când era pe moarte a spus: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Fapte 7:59). El nu spunea: „Ia aerul pe care-l respir.” Există o altă parte care reprezenta adevărata sa identitate și Îl ruga pe Hristos să o păstreze.

Când fiecare dintre noi a fost născut, am avut un trup, dar am avut și o facultate care ne-a ajutat să gândim și să învățăm. Suntem născuți cu o minte care, pe măsură ce creștem, începe să dezvolte un caracter. Are aceasta de-a face cu trupurile noastre, sau este ceva mai mult? Când fiecare copil este născut, începe să se comporte într-un anume fel care nu are de-a face cu ce fel de trup are. Chiar și gemenii dezvoltă personalități diferite, căci este vorba despre ceva mai mult decât trupul. Uneori o numim „minte”, uneori „spirit”, dar cu toții știm că aceste trupuri nu reprezintă adevărata noastră identitate. Nu ele reprezintă componentul care ne fac să fim cei care suntem. Există ceva mai mult.

O pildă folositoare

Cu mulți ani în urmă am citit o pildă care ne oferă o idee corectă despre legătura dintre spirit și trup.

Știm cu toții ce este un casetofon. Pentru a funcționa, are nevoie de două componente: aparatul însuși și o casetă. La începutul unui dialog putem pune o casetă neînregistrată în aparat și să apăsăm pe butonul „înregistrare”. Atunci va începe să înregistreze toate sunetele care sunt făcute. La sfârșitul dialogului putem scoate caseta din aparat și să-l îngropăm pe acesta la doi metri sub pământ. Dar atât timp cât avem caseta, fiecare sunet din cadrul aceluia dialog este păstrat și, într-o zi, dacă vom pune acea casetă într-un alt casetofon, vom auzi exact același lucru.

Această pildă ilustrează legătura dintre trupul omenesc și spirit. Spiritul poate fi comparat cu caseta, în timp ce trupul poate fi comparat cu casetofonul. Poate caseta să funcționeze fără casetofon? Sigur că nu, dar când este așezată din nou într-un casetofon, imediat ceea ce a fost înregistrat vine la viață. Dacă le vei despărți din nou, ambele sunt „moarte”. Unul nu poate funcționa fără celălalt.

Așadar, de-a lungul vieții, întreaga personalitate, caracterul este „înregistrat” pe spiritul nostru. Tot ceea ce face dintr-un om

un individ unic, este imprimat în spiritul său. Când moare, trupul revine în pământul din care a venit, dar spiritul, partea esențială din acea persoană, este păstrat într-o stare inconștientă. Dumnezeu păstrează acest spirit până la momentul învierii când El îl va așeza într-un nou trup. Atunci persoana revine la viață cu aceeași personalitate, același caracter, aceleași amintiri, etc., chiar dacă trupul va fi diferit.

Eu nu am văzut niciodată un spirit. Nu știu ce este spiritul meu, dar Biblia afirmă că acesta există și acum înțeleg acest lucru. Sigur că atunci când un om moare, spiritul lui nu se poate plimba sau zbura pentru a-i speria pe oameni, așa cum cred unii. Spiritul are nevoie de un trup pentru a funcționa. Dar într-o zi Dumnezeu îl va așeza într-un trup nou. Pentru cei neprihăniți va fi un trup mult mai bun, dar se va manifesta aceeași personalitate. Va fi exact aceeași persoană, nu cineva asemenea lui!

În câteva cuvinte, acesta este omul, și când înțelegem acest lucru, începem să ne dăm seama care sunt de fapt problemele noastre și cum să ne raportăm la ele. Începem să înțelegem că adevărata noastră problemă nu este starea trupurilor noastre, ci starea spiritului sau a minții. Spiritul este ceea ce controlează trupul și se manifestă prin trup. Dacă problema păcatului trebuie rezolvată, atunci trebuie rezolvată la nivelul spiritului.

Am putea să schimbăm aspectul trupurilor noastre, ne putem schimba pieptănătura, ne putem decora chipurile. Ne putem mări masa musculară folosind ganterele. Ne putem regla din punct de vedere psihic, dar adevărul este că nu putem face prea multe pentru a schimba spiritul cu care ne-am născut. Dacă înțelegem acest lucru chiar de la început, atunci vom înțelege că orice schimbare reală în spiritele noastre trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu, căci nu este ceva ce poate fi realizat de către om.

Înțelegerea acestui adevăr este foarte importantă. Nu numai că ne conferă o temelie de pe care să începem să înțelegem mai bine natura lui Dumnezeu, dar ne ajută să identificăm corect problema noastră.

Spiritul lui Dumnezeu

„Apoi Dumnezeu a zis: ‚Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.‘ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:26, 27).

Descoperim astfel că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Știm că Dumnezeu are o formă vizibilă și că aceasta este similară formei omului. Există câteva locuri în Scriptură în care sunt descrise viziuni pe care oamenii le-au primit și în care L-au văzut pe Dumnezeu; în toate aceste cazuri El a apărut având formă asemănătoare cu a omului:

„Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.” (Daniel 7:9).

Aici Dumnezeu este reprezentat ca având păr. În Apocalipsa 5:1 este scris că are mâini. Așadar, vedem că El are o formă asemănătoare cu a noastră, sau, poate că este mai bine să spunem că noi avem o formă asemănătoare cu a Sa. Dar noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu numai din punct de vedere fizic? Citind Biblia, descoperim că ne asemănăm Lui și din alte puncte de vedere. Avem sentimente; și Dumnezeu are sentimente. Iubim; și Dumnezeu iubește. Ne întristăm; și Dumnezeu poate fi întristat. El are trăiri asemenea nouă, dar Biblia ne învață că și din punct de vedere spiritual Dumnezeu este asemenea nouă. Când spun că este asemenea nu intenționez că există vreun aspect în care noi suntem egali Săi. Sigur că suntem inferiori, infinit inferiori, dar modelul este acolo; suntem modelați asemenea Cuiva:

fizic, mental și spiritual. Am fost proiectați după modelul Creatorului.

Concluzia logică care urmează este că putem să învățăm câteva lecții despre viața lui Dumnezeu studiind omul. Un lucru important pe care l-am învățat deja este că omul este format din trup și spirit, și că cele două componente formează o persoană, nu două persoane. Să mai citim un pasaj care accentuează acest aspect:

„În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște vise. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul.” (Daniel 2:1).

Aici este scris că Nebucadnețar a avut un vis care a făcut ca spiritul lui să fie tulburat. Ce vrea să spună prin „spiritul îi era tulburat”? Respirația îi era tulburată? Sigur că nu! Înseamnă că genunchii i se loveau unul de celălalt? Nu neapărat! Transpira din abundență? Nu neapărat! Dar ce era tulburat? Minteaa îi era tulburată! În lăuntru l lui era tulburat. Aici descoperim modul în care folosește Biblia cuvântul „**spirit**” în raport cu oamenii. Se referă la partea lăuntrică a persoanei, la mintea sa. Nimeni nu va crede citind acest pasaj că prietenul lui Nebucadnețar, sau că fratele lui a fost tulburat. Înțelegem că regele însuși a fost tulburat, dar în lăuntru l său. Acest lucru ne ajută să înțelegem ceva despre natura Creatorului nostru. Scriptura afirmă:

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:11).

Nimeni nu știe ce este în om cu excepția spiritului său. Cunoaște cu adevărat un om cum este un altul? Ce fel de om sunt eu cu adevărat în lăuntru l meu? Sunt eu cu adevărat creștin? Cum sunt eu în acele momente în care nimeni nu mă privește? În afară de Dumnezeu, singura persoană care mă cunoaște cu adevărat, sunt eu. Dar trupul fizic este acela care îmi cunoaște lăuntru l? Nu! În mintea mea, în spiritul meu știu

cine sunt. Nimeni nu cunoaște lucrurile lăuntrice ale omului cu excepția spiritului său.

Paragraful afirmă că „*Tot așa (în același fel), nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.*” Acest verset compară în mod clar două lucruri: ceea ce este spiritul omului față de om cu ceea ce este spiritul lui Dumnezeu față de Dumnezeu, și este unul dintre cele mai clare versete din Biblie care ne ajută să înțelegem ce este spiritul lui Dumnezeu. Dacă spiritul omului nu este o persoană separată de omul însuși, atunci nici spiritul lui Dumnezeu nu este o persoană diferită de El Însuși, căci altfel acest verset nu mai are niciun sens. Pavel afirmă că „spiritul omului este față de om la fel cum spiritul lui Dumnezeu este față de Dumnezeu.” Spiritul omului nu este o persoană separată de sine, și spiritul lui Dumnezeu nu este o persoană separată de Sine. Așadar, Dumnezeu are un spirit și omul are un spirit. Spiritul lui Dumnezeu este Dumnezeu Însuși, dar nu trupul Său. Spiritul omului este omul însuși, dar nu trupul său. Când înțelegem acest adevăr, am ajuns la una dintre cele mai mari chei care deschid calea către înțelegerea adevărului îndreptățirii prin credință.

Să mai studiem câteva adevăruri care ne vor ajuta să înțelegem ce este spiritul lui Dumnezeu. În capitolul opt din prima carte a Regilor este descrisă ocazia în care Solomon a dedicat templul. În versetul 27 Solomon vorbește despre omniprezența lui Dumnezeu, abilitatea Sa de a fi în toate locurile în același timp:

„Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin Casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Regi 8:27).

Solomon știa faptul că Dumnezeu stătea pe un tron în cer, dar totuși el a spus că „cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă.” Ceea ce el spunea este că „această manifestare fizică care stă pe tron nu-L reprezintă pe deplin pe Dumnezeu. Există mai mult decât ceea ce se vede, există o facultate prin

care Dumnezeu trece dincolo de trupul Său și atinge fiecare parte din univers.”

Discutam odată cu cineva care mi-a spus: „Dumnezeu este prezent pretutindeni, dar nu personal. Prin îngerii Săi este El prezent peste tot. Sunt îngeri pretutindeni, ei văd totul și merg la Dumnezeu pentru a-I spune ce au văzut.” Când a spus asta mi-am dat seama că imaginea pe care o avea despre Dumnezeu era foarte limitată. Dar adevărul este că mulți alți creștini au păreri asemănătoare. În timp ce ei cred că Dumnezeu este prezent prin Spiritul Sfânt, ei cred că Spiritul Sfânt este o altă persoană decât Tatăl Însuși! Așadar, Tatăl Însuși nu este de fapt prezent pretutindeni, ci Spiritul Sfânt, o persoană separată de Tatăl. Așadar, în imaginația lor Tatăl este limitat în putere și este prezent numai pe tronul Său din cer. Ieremia afirmă același lucru:

„Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu? – zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul? – zice Domnul.” (Ieremia 23:23, 24).

Observați că nu scrie că Dumnezeu ar trăi în cer și pe pământ, ci că El **umple** cerul și pământul, că El este prezent în fiecare colț al universului. Ce fel de persoană este Această Ființă? Când ne punem această întrebare, descoperim cât de mici suntem și cât de mare este Dumnezeu. Dumnezeu a subliniat acest adevăr în mai multe locuri:

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.” (Matei 10:29, 30).

Eu nu știu câte păsări mor în fiecare zi. Când eram un băiețandru fără minte, omoram multe cu praștia. Dumnezeu o cunoștea pe fiecare din cele pe care le omoram. Chiar și atunci când pășim pe stradă cred că omorâm o mulțime de insecte numai pentru că pășim pe stradă. Dumnezeu le

cunoaște pe fiecare în parte. Chiar și mai uimitor este gândul că Dumnezeu numără firele de păr de pe capul nostru.

Câte fire de păr am eu pe cap? Dar câte fire de păr sunt pe capetele tuturor oamenilor de pe planetă? Cunoaște El numărul tuturor? O asemenea minte este prea uimitoare. Cum am putea noi s-o înțelegem?

Dar întrebarea este: prin ce metodă cunoaște Dumnezeu? Cum ține El socoteala? Asta se întâmplă pentru că El Însuși are un contact personal și intim cu fiecare parte din vasta Sa creație. Pentru că El este omniprezent! Prin spiritul Său, El este pretutindeni! Este atât de minunat să te gândești la asta. Chiar acest gând îi dă putere omului să treacă prin valea umbrei morții și să nu aibă teamă de niciun rău!

Dar să ne gândim la acest lucru: dacă Spiritul Sfânt ar fi o persoană separată de Dumnezeu Tatăl, atunci ar însemna că Dumnezeu Tatăl nu este prezent împreună cu noi. Ar însemna că există o a treia persoană care este aici mai degrabă decât Dumnezeu Tatăl iar asta înseamnă că Dumnezeu Însuși nu este cu adevărat omniprezent. Membrul trinității care ar fi cu adevărat puternic ar fi Spiritul Sfânt. Putem vedea cum această idee răpește slava Tatălui și, mai mult decât atât, într-un mod foarte practic, ne răpește relația personală cu Dumnezeu Tatăl.

Cu mulți ani în urmă m-am gândit la aceste lucruri și, de vreme ce credeam că Spiritul Sfânt este o persoană individuală, am gândit: „Dacă mă rog Tatălui și mă rog Fiului, de ce nu m-aș ruga și Spiritului Sfânt?” Așadar, am decis să mă rog Spiritului Sfânt. Când am început să fac asta, am descoperit că experiența mea religioasă începuse să se deterioreze. Nu mai puteam simți prezența lui Dumnezeu în timpul rugăciunii așa cum se întâmplase până atunci și, pe măsură ce căutam motivul pentru aceasta, am înțeles ceva: Îl cunosc pe Tatăl, căci Biblia îmi spune cum este El. Am o imagine a Tatălui în mintea mea. Îl cunosc și pe Fiul de asemenea pentru că în Biblie descopăr o descriere a Sa, dar nu

cunosc pe Spiritul Sfânt. Ce spune Biblia despre Spiritul Sfânt? Este reprezentat prin apă, foc, ulei, porumbel și vânt, lucruri pe care nu le pot cunoaște la nivel personal. Încercam să mă rog unei persoane pe care nu o cunoșteam. Nu-i de mirare că nu reușeam!

Când am înțeles acest lucru, am reușit să descopăr și altceva. În multe dintre bisericile de astăzi în care închinarea este centrată pe spiritul sfânt ca pe o persoană individuală, există foarte multă dezordine și comportament ciudat. Oamenii sar peste bănci, se tăvălesc pe podea și fac un zgomot mare. De ce oare?

A sărit vreodată Isus peste bănci, sau S-a tăvălit El pe podea? Cei care erau posedați de demoni se manifestau astfel, dar nu El. Dar Tatăl? Tot ceea ce știm despre Persoana Sa ne duce cu gândul la decență, ordine și inteligență. Dar atunci când creștinii încearcă să interacționeze cu cineva pe care nu-l pot cunoaște, cu siguranță că vor apărea probleme. Ce știu ei despre această așa numită „persoană”, spiritul sfânt? Toți știu că are „putere”! Asta este ceea ce știu. Văd putere fără caracter, putere fără personalitate! Așadar, interesul real în această relație este de a obține putere mai degrabă decât caracter.

Aceasta este consecința logică a închinării în fața unui Dumnezeu care nu poate fi cunoscut. Dar atunci când înțelegem că Spiritul Sfânt este spiritul Tatălui, mijlocul prin care El Însuși este prezent în mod personal, atunci nu va exista niciodată dezordine pentru că suntem conștienți în prezența Cui ne găsim.

Ca ființe umane, putem să vizităm orice loc de pe planetă cu ajutorul imaginației. Dacă ne închidem ochii, putem vedea, și într-un fel experimenta locuri care sunt în partea cealaltă a lumii, dar știm cu toții că aceasta nu este o experiență reală. Imaginile pe care le vedem, experiențele în care intrăm există numai în mințile noastre. Dar ceea ce noi putem numai imagina, Dumnezeu poate să facă, pentru că, în timp ce noi ne

asemănăm cu Dumnezeu, El este mult mai mare! Ceea ce noi numai putem imagina, reprezintă stilul Lui de viață. Așadar, El stă într-un loc, dar forța Sa vitală, energia Lui, personalitatea Lui se răspândește în fiecare parte a universului! Acest aspect omniprezent al lui Dumnezeu este ceea ce Biblia numește „Spiritul Sfânt.”

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” (Psalmul 139:7).

Aici David explică faptul că Spiritul lui Dumnezeu este prezența lui Dumnezeu. David a înțeles că Dumnezeu este omniprezent, că nu a existat niciodată niciun loc în care el să meargă și unde Dumnezeu să nu fie prezent. Este important să înțelegem acest lucru pentru că va avea un impact asupra relației noastre cu Dumnezeu și, de asemenea, întreaga noastră închinare se va schimba. Vom avea o bază de pe care să înțelegem cu adevărat adevărul neprihănirii în Hristos.

Un verset le leagă pe toate celelalte împreună: „*Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.*” (1 Corinteni 6:17).

Să ne gândim cu atenție ce afirmă acest pasaj. Cum unim două bucăți de fier? Prin sudură. Dar două plante? Prin altoire. Dar cum pot fi două spirite unite? Numai Dumnezeu știe! Dar El spune că asta este ceea ce se întâmplă. Putem vedea două bucăți de fier care au fuzionat, două plante care au devenit una, dar nu putem vedea când sunt unite două spirite. Această parte din Dumnezeu vine și se unește cu acea parte din om. Acesta este unul dintre cele mai frumoase adevăruri ale Bibliei. Prin acest mijloc, omul devine părtaș de chiar viața lui Dumnezeu.

Viața în Hristos

Ce este viața? Nu există niciun om care poate oferi un răspuns desăvârșit la această întrebare. Dacă omul ar putea răspunde la această întrebare, atunci am fi putut probabil deja să producem viața, dar tot ceea ce omul poate face este să descrie caracteristicile vieții și să arate modul în care aceasta se manifestă.

Și totuși, aceasta este o întrebare importantă pentru că, din nou și din nou, Biblia afirmă că problema omului este absența vieții. Omul este descris ca fiind mort și astfel având o mare nevoie de viață. Ni se spune că viața aceasta este cea care ne-a fost dată în Hristos Isus. Întrebarea este: ni s-a dat de fapt ceva real sau este numai un mod figurativ de a vorbi al Bibliei?

Atunci când cineva primește viața, ce primește de fapt? Spre exemplu, să ne gândim la Lazăr când era mort. Ce îi lipsea? Ce l-a făcut lipsit de simțuri, ce i-a deconectat mintea și funcțiile trupului, astfel încât a devenit asemenea unei pietre reci? Ce-i lipsea? O scânteie de electricitate, o gură de aer din plămâni? Știm că mai mult decât atât. Toată electricitatea și tot aerul din univers nu va readuce la viață un mort. Viața este un element pe care NUMAI DUMNEZEU îl are și pe care numai El îl poate oferi. Este posibil să nu știm ce este, dar știm că există și că este ceva foarte, foarte real.

Imediat ce o entitate s-a născut, știm dacă este sau nu vie datorită unor indicatori. În cazul animalelor, căutăm mișcări independente, răspunsuri la diferiți stimuli, ceva care să indice că respectiva ființă este capabilă de a îndeplini anumite funcții. Dacă aceste funcții sunt manifestate, atunci afirmăm că este vie, iar dacă aceste funcții nu sunt prezente, spunem că este moartă.

Diferite feluri de viață

Indiferent de ceea ce este viața, plantele, oamenii, animalele, insectele, păsările, peștii, microbii, cu toții o împărtășesc. Atunci

când ajungem la definiția fundamentală a ceea ce este viața, pare că toate ființele împărtășesc aceeași viață. Scânteia de energie care există în furnică, există, de asemenea, și în om. Un lucru este sigur, și anume, faptul că viața se manifestă diferit în felurile organisme și, în acest sens, am putea spune că sunt mai multe feluri de viață.

De la momentul nașterii, o pasăre se va comporta asemenea unei păsări, un pește asemenea unui pește, un câine asemenea unui câine și un om asemenea unui om. Există anumite comportamente care nu au nevoie de a fi învățate pentru că sunt inerente vieții, parte integrată din organismul care primește o asemenea viață. Cu alte cuvinte, viața nu este ceva care se învață sau care este dezvoltată, ci moștenită, prezentă de la naștere și care are în ea caracteristicile care vor determina modul în care organismul se va comporta, ce soi de creatură va fi. Indiferent de cât de mult va învăța și de cât de mult va încerca, un câine nu va fi niciodată pisică. În cel mai fericit caz, educarea unui câine pentru a se comporta asemenea unei pisici va rezulta numai într-un câine foarte confuz.

Viața fizică și cea spirituală

Viața spirituală poate fi înțeleasă în mai multe feluri, motiv pentru care trebuie să definim la ce ne referim când vorbim despre viața spirituală. Poate fi vorba despre starea ființelor spirituale, felul și calitatea vieții pe care acestea o dețin. Prin această definiție, toate spiritele posedă viață spirituală, inclusiv Dumnezeu, îngerii și chiar demonii. Este un soi de existență care nu este fizică. Însă, nu aceasta este viața spirituală despre care discutăm aici.

Este posibil ca ființele omenești, în starea lor fizică, aici și acum, să primească un anumit fel de viață pe care o numim viață spirituală și chiar acesta este subiectul nostru. Dar cum definim această viață spirituală? În acest context, vorbim despre o anumită viață pe care Dumnezeu o oferă celor care Îl primesc pe Hristos. Această viață ne afectează la nivel spiritual, și anume,

ne va influența mințile mai degrabă decât trupurile și acesta este motivul pentru care o numim viață spirituală. Această viață este un dar de la Dumnezeu prin Isus și nu poate fi obținută prin altă cale.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care avem nevoie să le înțelegem este natura acestei vieți și cât de reală este. De asemenea este important să înțelegem cum poate fi primită această viață și cum o putem obține?

Sunt spiritul și viața identice?

„După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. (Iacov 2:26)

Ce face ca un om să fie mort? Biblia spune că absența spiritului. Acest lucru este în de acord cu ceea ce este scris în Geneza 2:7, referitor la modul în care omul a primit viața. Este scris că Dumnezeu a suflat în nările lui „suflare” sau „spirit” de viață și asta este ceea ce a făcut ca omul să devină un suflet viu. Biblia prezintă mereu spiritul ca fiind ingredientul cheie care face ca o persoană să fie vie. Următoarele versete ilustrează acest lucru foarte clar:

„Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce”. (Luca 8:55)

„Și, când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul”. (Luca 23:46)

„Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Fapte 7:59)

În aceste versete, dar și în multe altele, putem vedea clar faptul că spiritul (indiferent de ceea ce este), reprezintă ingredientul vital care face ca o persoană să fie vie. Atunci când spiritul a dispărut, persoana este moartă, iar când spiritul revine, persoana revine la viață.

Evident că există mulți creștini care cred că spiritul este o entitate individuală care poate să-și continue existența într-o stare conștientă, chiar și după ce persoana a murit. Ei cred că, în ciuda încetării trupului de a mai funcționa, spiritul continuă să trăiască și să funcționeze pe un tărâm non-fizic. Această idee este falsă, nu este sprijinită de Biblie și stă la baza multor

crezuri false ca învățătura ce afirmă că omul mort merge imediat în cer pentru a-și primi răsplata, sau în iad pentru a arde veșnic ,sau că este posibil de a comunica cu morții sau, o altă idee la fel de periculoasă, că spiritul lui Dumnezeu este o persoană individuală, independentă de Dumnezeu și de Isus.

În încercarea de a combate aceste crezuri false, unii au mers în cealaltă direcție. Ei limitează spiritul la simplele gânduri și idei, și neagă faptul că spiritul este un component format dintr-un fel de energie, un element literal pe care nu-l putem defini. Ambele extreme sunt false și neagă ceea ce afirmă Biblia. Fie că o aleg pe una sau pe celalaltă, oamenii vor fi conduși pe calea pe care, în final, se vor îndepărta din ce în ce mai mult de adevăr.

Așadar, cu toate că nu putem defini viața, știm că avem viață, ceva foarte literal și real și că această viață se numește spiritul nostru. Acest lucru este, de asemenea, adevărat și în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu este Spiritul Său.

Natura omului

Unul dintre principalele motive pentru care există o greșită înțelegere și dezacord la subiectul neprihănirii prin credință, este confuzia în ceea ce privește natura omului, motiv pentru care confuzia există și atunci când vine vorba despre problema reală a acestuia. Unii cred că problema omului este una fizică, motiv pentru care ei cred că soluția trebuie să fie una fizică. Ei cred că adevăratul motiv pentru care omul păcătuiește este acela că este slab, căzut, datorită trupului păcătos pe care l-a moștenit de la Adam. Ei cred că dacă, prin ajutorul lui Hristos, vom putea să punem aceste trupuri sub disciplină, vom fi capabili de a ne opri din a mai păcătui.

Dar adevărul este că natura omului are două laturi: cea fizică și cea spirituală. Omul posedă pe lângă trup, și un spirit, o minte, pe lângă creier. Care este adevărata problemă a omului? Ce îl face sclav păcatului, un dușman al lui Dumnezeu: trupul

sau spiritul? Trupul sau mintea? Observați ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Său:

„Fiindcă mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8:7 KJV)

Această afirmație este foarte clară. Problema omului este că are o minte firească, un spirit corupt care nu este capabil de a face binele. Chiar gândurile omului păcătos sunt rele, motiv pentru care îi este imposibil să facă binele. Problema nu este trupul lui, ci mintea. Problema omului nu este una fizică, ci una spirituală și trebuie rezolvată la nivel spiritual, nu fizic.

„Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile...”. (Marcu 7:21)

Este adevărat că Biblia afirmă deseori faptul că trupul sau „carnea” este problema. Spre exemplu, în Romani 8:8, scrie că cei care sunt în „carne” nu pot să-I placă lui Dumnezeu. Însă chiar următorul verset, Romani 8:9 ne arată faptul că aici nu este vorba despre carne și sânge în mod literal, ci despre mintea sau spiritul firesc, căci ni se spune că

„... voi însă nu mai sunteți în trup, ci în Spirit, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”. (Romani 8:9 KJV)

La fel, Romani 6:6 ne spune că „trupul păcatului” a fost distrus de legătura noastră cu Hristos. Este însă evident faptul că avem încă trupurile noastre, că suntem încă slabi și că încă suferim consecințele păcatului, chiar și după ce am devenit creștini. Așadar, este evident faptul că Biblia nu vorbește despre trupurile noastre literale atunci când se referă la „trupul păcatului”, ci despre mintea firească, despre partea noastră spirituală, care constituie adevărata noastră problemă.

Natura vieții omului

Care este natura vieții omului sau a spiritului său? Prin natură, omul are o viață slabă, firească și coruptă în ea însăși. Nu este nimic din ceea ce omul ar putea face pentru a rezolva

această problemă. Este ceva moștenit, este viața care i-a fost transmisă, transferată din generație în generație, de-a lungul a 6000 de ani. Natura noastră este legată de viețile noastre și, în momentul în care primim viață, primim și natura, motiv pentru care câinele se comportă ca un câine, porcul ca un porc datorită vieții pe care au moștenit-o. În același fel, omul se va comporta mereu ca un om, având mereu tendința de a face răul, pentru că așa a fost născut. Are de-a face cu viața sau spiritul pe care l-a moștenit.

Atunci când înțelegem acest lucru, putem vedea, în mod clar, faptul că problema omului este natura sa sau ceea ce produce natura, și anume, spiritul pe care l-a moștenit, sau viața pe care a moștenit-o. Vedeți, noi moștenim viața la două nivele: cel fizic și cel spiritual. La nivel fizic, suntem născuți cu o moștenirea genetică slabă, iar la nivel spiritual suntem născuți cu spirite decăzute, degradate. Atât timp cât omul va avea un spirit, o natură sau o viață firească cu care s-a născut, nu va fi niciodată capabil de a rezista păcatului. Este imposibil oricărei creaturi din univers să se comporte într-o manieră care este contrară naturii sale.

Religia falsă

Semnul tuturor religiilor false este încercarea de a rezolva problema omului la nivelul fizic. Întotdeauna a existat un efort de a schimba comportamentul omului prin mijloace exterioare.

Prin pedepsirea trupului, printr-o disciplină strictă, ritualuri și ceremonii, prin conformări exterioare, omul încearcă să-și rezolve problema naturii sale depravate. Dar acesta este un concept foarte, foarte greșit. El stă la rădăcina legalismului (religia care se bazează pe reguli), deoarece conduce la ideea că tot ceea ce are omul nevoie pentru a învinge păcatul este să-și aducă trupul în supunere față de un set de reguli prescrise.

Este nevoie să afirmăm din nou și din nou că problema omului nu este în exteriorul lui. Nu trupul lui are nevoie de o schimbare, ci spiritul sau mintea sa. Omul are nevoie de un nou

spirit, are nevoie de mintea lui Hristos. Puteți vedea asta? Dacă avem nevoie de un nou spirit, de unde să-l luăm? Putem noi să-l creem? Îl putem noi dezvolta? Îl putem produce printr-un efort de o viață? Nu, nu, nu! Biblia afirmă că-l putem primi **numai** ca un dar de la Dumnezeu. Această lucrare este una **supranaturală**, ceva ce este dincolo de abilitățile omului și, dacă dorim să obținem această minte nouă, trebuie s-o primim ca pe un dar de la Hristos, numai prin credință! Nu există nicio altă cale. Niciun efort din puterea omului nu poate transforma un păcătos într-un sfânt, nicio disciplină nu poate transforma o minte firească într-una spirituală. Trebuie să fie în exclusivitate lucrarea lui Dumnezeu în Hristos.

„... dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3:3-5)

Acesta este răspunsul la problema păcatului. Este singurul răspuns. Fiecare om care speră să aibă viață veșnică trebuie să fie născut din nou, pentru că aceasta este singura cale prin care păcatul poate fi biruit. Trebuie să fie născut din nou din spirit. Ce înseamnă asta? Amintiți-vă de faptul că spiritul este viața. **Spiritul omului este viața omului, iar spiritul lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu.** Ceea ce spunea Isus este că singura cale prin care omul poate scăpa de puterea păcatului și poate intra în împărăția lui Dumnezeu este de a primi propria viață a lui Dumnezeu sau spiritul Său. O viață care este complet diferită de viața sa stricată.

Sunt mulți care se împiedică de acest adevăr minunat. Unii se opun ideii că omul poate fi literalmente părtaș de chiar viața lui Dumnezeu. Pentru ei, pare o blasfemie ideea că omul și Dumnezeu se pot împărtăși de chiar aceeași viață. Ei se tem că aceasta poate conduce la o înălțare a sinelui sau că poate îndrepta către panteism. Dar atunci când Cuvântul lui Dumnezeu afirmă ceva foarte clar, nu trebuie să ne fie teamă de a afirma acel adevăr. Mai degrabă ar trebui să ne temem de a-l

respinge. Propriile noastre idei preconceptuate sunt cele la care trebuie să renunțăm mai degrabă decât la cuvintele lui Dumnezeu.

„*Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug*”.
(Ioan 10:10)

„... *trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?*” (1 Corinteni 6:19)

„*Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.*” (1 Corinteni 6:17)

„*Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.*” (Ioan 17:23)

Sunt zeci de astfel de versete în Biblie care afirmă împreună același adevăr mareț. Creștinul devine, de fapt, copilul lui Dumnezeu, literalmente, pentru că el posedă, în mod literal, chiar viața lui Dumnezeu. Nu același lucru se întâmplă atunci când părinții au copii? Ei devin fiii și fiicele noastre pentru că primesc chiar viața noastră și acesta este motivul pentru care ei se comportă ca noi în atât de multe lucruri. Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că acesta este chiar motivul pentru care noi ne comportăm asemenea lui Dumnezeu, și anume, pentru că avem viața Lui în noi, și aceasta este viața care nu comite păcat.

„*Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.*” (1 Ioan 3:9)

Acesta este adevărul. Omul nu biruiește păcatul pentru că încearcă să facă ceea ce este bine. El nu obține biruința prin luptă și eforturi împotriva ispitelor.

„*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.*” (Romani 7:18)

Asemenea metode sunt inutile și frustrante. Ele nu pot conduce niciodată la biruință pentru că nu pot rezista naturii noastre. Singura speranță este să primim o nouă natură sau o nouă viață și asta este ceea ce ne oferă Dumnezeu, atunci când

ne dă Spiritul Său cel Sfânt. Este chiar natura Sa, viața Sa desăvârșită care nu poate fi atinsă de păcat.

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2)

Cuvântul sau Duhul?

Aceasta este o altă întrebare importantă care are nevoie de un răspuns. Ce este ceea ce schimbă un păcătos într- un sfânt: Cuvântul lui Dumnezeu sau Spiritul lui Dumnezeu? Sau Cuvântul lui Dumnezeu este chiar Spiritul lui Dumnezeu? Bineînțeles că Isus a fost Cel care a spus: „*cuvintele pe care vi le spun sunt duh și ele sunt viață*”. (Ioan 6:63). Aceasta ar putea conduce la credința că Isus nu trăiește literalmente în copiii Săi și că nu viața lui Dumnezeu este cea care literalmente este unită cu viața creștinului. Unii creștini cred că, prin lecturarea cuvintelor Bibliei, sunt schimbați. Primim gândurile din Biblie, iar ele ne schimbă astfel încât gândurile noastre devin asemenea gândurilor lui Dumnezeu și asta înseamnă că avem viața lui Hristos, înseamnă că gândim așa cum gândește El.

Isus a spus: „*Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*”. (Ioan 5:39).

Noi citim acest verset și gândim că Isus le oferea iudeilor porunca de a citi Scripturile. Dar sensul acestei afirmații este mai bine înțeles atunci când citim așa cum apare în original: „*Voi cercetați Scripturile ...*” El comenta obiceiul lor de a cerceta Scripturile mai degrabă decât de a le porunci să le studieze.

De aici descoperim că iudeilor le făcea plăcere să studieze Scripturile. Dar care era scopul lor? Ei credeau că viața veșnică este în Scripturi. Ei credeau că, prin faptul că se hrăneau cu aceste cuvinte, obțineau binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Isus le-a arătat adevăratul scop al Scripturilor:

„... *dar ele mărturisesc despre Mine...*” (Ioan 5:39)

Acesta este scopul Scripturilor: de a mărturisi despre Hristos. Iudeii citeau Scripturile gândind că, prin această lectură și prin

faptul că memorau aceste cuvinte, obțineau viața. Însă cuvintele nu ne pot da niciodată viața. Scopul acestor cuvinte este acela de a ne îndrepta la Hristos, Cel care este adevărata Viață, Singurul care ne poate oferi viața veșnică. Așa cum spune Biblia:

„... *legea ne-a fost dată ca îndrumător spre Hristos.*” Gal. 3:24

Așa că Isus a continuat astfel:

„*Și nu veniți la Mine ca să aveți viața.*” (Ioan 5:40)

„*Eu sunt calea, adevărul și viața.*” (Ioan 14:6)

Ce imagine tragică! Iudeii studiau și studiau Scripturile; ei puteau explica fiecare doctrină și se asigurau că memorau pasajele din Cuvânt, chiar să scrie anumite porțiuni și să le coasă pe veșmintele pe care le purtau sau să le agațe pe pereții caselor în care locuiau. Dar nu aveau chiar esența a ceea ce citeau! Toată această învățătură avea un singur scop, și anume, de a-i conduce la Hristos. Și totuși, în timp ce îmbrățișau cuvintele care vorbeau despre Hristos, Îl respingeau chiar pe El Însuși, realitatea vie către care îi direcționau acele cuvinte:

„*Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.*” (Galateni 3:21)

Dar acest lucru nu este posibil. Cuvintele nu ne pot da viața. Indiferent cât de bine le memorăm, indiferent cât de mult timp ne gândim la ele, indiferent cât de frumos exprimă ele adevărul, cuvintele nu ne pot da viața. Numai Hristos Însuși, Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu este Cel care ne poate da viața, dar nu prin sfat și educație, nici prin a ne inspira anumite gânduri, ci prin a implanta în noi sămânța propriei Sale vieți, propria Sa forță de viață, Spiritul Sfânt, făcându-ne astfel părtași de chiar viața lui Dumnezeu sau de natura divină. Acesta este motivul pentru care Pavel ne spune că

„... *litera omoară, dar spiritul dă viață*” (2 Corinteni 3:6), iar „*Domnul (Isus) este acel spirit.*” (2 Corinteni 3:17)

Cuvântul este foarte important. Trebuie să-l studiem și să-l înțelegem pentru că numai aceasta ne ajută să-L găsim și să ne ținem prinși de Isus. El și numai El este Cel care ne poate da viața.

Cu fața descoperită

Una dintre cele mai teribile consecințe ale păcatului este distorsionarea imaginii lui Dumnezeu. Aceasta este tragedia veacurilor, iar scopul principal al planului de restaurare este de a redescoperi adevăratul Său caracter în toată creația. Realitatea acestei teribile schimbări este clar ilustrată în comportamentul primilor noștri părinți după ce s-au despărțit de Dumnezeu.

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină”. (Geneza 3:7, 8).

Înainte ca Dumnezeu să vină pentru a-i vizita, Adam și Eva au conceput un plan de a coase câteva frunze laolaltă pentru a-și acoperi goliciunea, sperând că aceasta îi va face capabili de a apărea în fața lui Dumnezeu. Dar atunci când Dumnezeu a ajuns, ei au descoperit că planul nu fusese suficient pentru a-i ajuta să stea înaintea lui Dumnezeu. Când I-au auzit glasul, au înțeles instantaneu că nu puteau face nimic pentru a repara condiția nenorocită în care se găseau, motiv pentru care au fugit pentru a se ascunde de fața lui Dumnezeu.

Să observăm faptul că nu Dumnezeu a fost Cel care i-a gonit și nu El a fost Cel care S-a ascuns de ei. Dumnezeu a venit pentru a-i **căuta**. El știa ce se întâmplase, știa exact ceea ce făcuseră, dar totuși El a venit pentru a-i căuta. S-a schimbat cât de puțin atitudinea lui Dumnezeu față de ei pentru că mâncaseră din fructul oprit? Absolut nu!! Adevărata dragoste nu se schimbă. Un părinte își iubește copiii atunci când sunt buni și atunci când sunt răi, fie că greșesc sau nu. Așadar, Dumnezeu spune: *„Eu sunt Dumnezeu și nu mă schimb...”* (Maleahi 3:6). Acesta este motivul pentru care El a pornit să-i caute pe Adam și Eva, așa cum obișnuia, chiar și atunci când se răzvrătiseră împotriva Lui. Atitudinea lui Dumnezeu față de ei nu s-a schimbat.

Ascunderea feței lui Dumnezeu

Dar ceva s-a întâmplat, fără îndoială; și ceea ce s-a întâmplat constituie cea mai mare și tragică consecință a păcatului. Omul a fugit pentru a se ascunde de Dumnezeu, de Tatăl său, de Cel mai bun Prieten pe care-L avea. Realitatea acestei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu este ilustrată și în alte întâmplări din Biblie. Amintiți-vă de conversația lui Moise cu Dumnezeu pe muntele Sinai:

„Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii, și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea.” (Exodul 33:22, 23).

În această întâlnire cu Moise, ceea ce a făcut Dumnezeu este un simbol. Dumnezeu ar fi putut să-i arate lui Moise un chip în timp ce-și ascundea slava. Atunci când Fiul lui Dumnezeu S-a întâlnit cu Avram împreună cu cei doi îngeri, Avram I-a văzut fața și a vorbit deschis cu El, față către față. Așadar, când Dumnezeu i-a spus lui Moise că „nu-Mi poți vedea slava și să trăiești”, Dumnezeu încerca să ne învețe o lecție spirituală cu implicații mai profunde.

„Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exodul 33:20)

Aceste cuvinte au fost ca răspuns la cererea lui Moise „Te rog, arată-mi slava Ta.” Este interesant să comparăm acest răspuns al lui Dumnezeu cu textul din Ioan 1:14.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Ioan spune că „noi am privit slava Sa”, dar Dumnezeu i-a spus lui Moise că „nu poate omul să Mă vadă și să trăiască”. Așadar, Dumnezeu Și-a ascuns fața și i-a arătat lui Moise numai spatele. Aici sunt câteva lecții spirituale pe care avem nevoie să le descoperim. Ce reprezintă slava lui Dumnezeu? Este caracterul lui Dumnezeu care este reprezentat ca fiind slava Sa. În această experiență cu Moise, Dumnezeu a afirmat că nu este

posibil ca un om să privească realitatea deplină a caracterului Său. O asemenea descoperire ar fi fost prea mult pentru ființa umană. Așadar, ce a făcut Dumnezeu? I-a arătat lui Moise spatele. Ce înțeles spiritual are aceasta?

Păcatul omului îl face pe acesta nu numai să se teamă de Dumnezeu, dar de asemenea distorsionează imaginea lui Dumnezeu din mintea lui. Când Adam și Eva au fugit pentru a se ascunde de Dumnezeu, El nu făcuse nimic care să-i sperie. Atitudinea Sa față de ei nu s-a schimbat dar, tragic, modul lor de a-L înțelege pe Dumnezeu s-a modificat, motiv pentru care le era imposibil să stea față în față cu El.

Învăluit în întuneric

Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Fiecare problemă care se naște din această situație păcătoasă, fiecare temere pe care o avem față de Dumnezeu, fiecare reținere pe care o avem față de El, se naște din înțelegerea greșită pe care o avem despre Dumnezeu, nicidecum din realitatea a ceea ce este El sau din adevărata Sa atitudine față de noi. Dumnezeu nu ne impune condiții înainte ca El să ne accepte. Spre exemplu, El nu spune: „Dacă nu ești suficient de bun, nu te poți apropia de Mine”. O astfel de imagine despre Dumnezeu se datorează faptului că noi încă Îl privim de la spate, că nu am văzut încă Fața Lui:

„Atunci Solomon a zis: Domnul a zis că vrea să locuiască în întunericul gros!” (1 Regi 8:12).

Acest verset este straniu pentru că, în alte locuri, ni se dă de înțeles că Dumnezeu locuiește într-o lumină orbitoare. În fiecare loc în care ne este descris, Îl găsim pe Dumnezeu învăluit într-o lumină strălucitoare, dar aici Solomon afirmă că Dumnezeu a ales să locuiască în „întunericul gros”! Ce înseamnă asta? Ei bine, este evident că aici Dumnezeu vorbește despre modul în care se raportează la oameni. În această relaționare, Dumnezeu trebuie să Se ascundă într-un întuneric gros pentru că omul este incapabil de a privi toată slava lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu Se ascunde în întuneric, nu de dragul Său, ci datorită limitărilor omului și datorită ideilor greșite pe care oamenii le au despre El.

Adevărul este că aceste idei greșite au devenit atât de înrădăcinate în mintea oamenilor încât chiar și astăzi, aceste idei greșite persistă chiar și printre cei mai buni creștini, afectându-ne legătura cu Dumnezeu la fiecare nivel. Aceste idei eronate despre Dumnezeu reprezintă un factor cu un impact foarte mare asupra credinței noastre, limitându-ne în mod drastic capacitatea de a primi binecuvântările lui Dumnezeu.

Și totuși, Dumnezeu trebuie să locuiască într-un întuneric gros atunci când relaționează cu omul datorită incapacității acestuia de a primi adevărul despre cum este cu adevărat Dumnezeu. Acest întuneric învăluie încă mințile multora și astăzi. Aceasta este problema noastră reală. Dar găsim un gând minunat în 2 Corinteni 4:3-6.

„Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

Atunci când Moise s-a rugat: „arată-mi slava Ta”, Dumnezeu a răspuns: „nu poți să-Mi vezi fața și să trăiești”, motiv pentru care Dumnezeu i-a arătat spatele. Acum, aici, în Noul Testament, ni se oferă o aplicare spirituală a acestei întâmplări. Aici ni se spune că acum este posibil să privim slava lui Dumnezeu și să trăim pentru că Dumnezeu ne-a descoperit slava Sa pe chipul lui Isus Hristos! Așadar, este posibil ca astăzi să privești fața lui Dumnezeu și să trăiești! Dar, evident, privind la chipul lui Isus, ceea ce vedem nu este o lumină fizică. Dar acolo unde Biblia afirmă că putem vedea slava lui Dumnezeu pe chipul lui Isus, se referă la caracterul lui Dumnezeu, la natura Sa. Atitudinea lui Dumnezeu față de omenire poate fi văzută pe deplin, fiind revelată pe „chipul” sau în viața lui Isus Hristos. Aceasta este ideea principală și, în cadrul studiilor noastre

despre Dumnezeu, trebuie să-L privim prin lumina care strălucește pe chipul lui Isus, altfel ideile noastre vor fi greșite.

Slava transferată

În istoria întâlnirii lui Moise cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, ni se spune că s-a produs un fenomen interesant. Se pare că prin apropierea de Dumnezeu, o parte din slava Sa l-a învăluit pe Moise.

„Moise s-a coborât de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se cobora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise, și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el.” (Exodul 39:29, 30).

De multe ori, vedem în Biblie această realitate demonstrată. Adevărurile referitoare la caracterul lui Dumnezeu sunt prezentate cu un văl acoperitor datorită faptului că oamenii nu sunt capabili de a înțelege. Până când nu Îl vedem pe Isus așa cum este El, Evanghelia va rămâne pentru noi acoperită, greșit înțeleasă. Dar Dumnezeu ne spune că, în Isus Hristos, El a înlăturat vălul astfel încât noi putem acum să privim și să vedem slava lui Dumnezeu în toată splendoarea ei.

„Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corint 3:14-18).

Pe măsură ce privim fața lui Isus fără acest văl, suntem transformați în același chip prin Duhul lui Dumnezeu. Asta este ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi; pas cu pas, El ne-a descoperit chipul lui Isus pentru ca vălul să fie înlăturat pentru ca să-L putem vedea și înțelege așa cum este cu adevărat.

De ce nu a păcătuit Isus niciodată?

Cum se face că Isus nu a păcătuit niciodată, când noi, toți ceilalți am păcătuit? A fost numai o întâmplare, doar o coincidență că numai un om dintre miliardele care au trăit nu a comis nici măcar un act păcătos, nici chiar atunci când a fost copil?

I-am văzut pe copii pierzându-și cumpătul, am văzut la ei comportament egoist chiar și atunci când ar fi putut înțelege și reprima astfel de tendințe. A avut Isus vreodată un asemenea comportament?

Dacă Isus ar fi manifestat un comportament păcătos ca bebeluș (un comportament egoist, mânie, crize, etc.), ar fi demonstrat că avea o natură spirituală coruptă și că avea nevoie de o minte nouă. Ar fi trebuit să se nască din nou. Este adevărat că un bebeluș nu poate comite conștient un act păcătos, motiv pentru care nu poate fi vinovat de păcat. Dar un bebeluș poate și chiar are un comportament păcătos, demonstrându-se astfel faptul că din momentul nașterii deține înclinații spre rău, că are o natură stricată.

De vreme ce Isus n-a păcătuit niciodată, este clar faptul că El trebuie să fi avut ceva ce nicio altă persoană nu a avut. Întotdeauna există o explicație. Dar care a fost acel element care L-a făcut pe Isus atât de diferit?

Natura fizică și cea spirituală

În primul rând să subliniem un adevăr fundamental: fiecare persoană deține o natură fizică sau o natură materială care depinde de gene sau de atributele fizice. Însă, fiecare persoană mai are și o altă natură, o natură spirituală care depinde de starea spiritului său.

Trupul omului are o natură carnală. Ea are slăbiciuni și tendințe care sunt transmise genetic. Dar omul are, de asemenea și o natură spirituală carnală. Are o minte sau un spirit care este în totalitate egoist și care îl va conduce în mod natural spre a face ceea ce este centrat pe sine. Păcatul nu ține de gene. Păcatul își are originea în minte; ține de starea minții.

Izvorul egoismului

Singura Persoană din univers care este în mod natural altruistă, este Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a născut un Fiu, această natură altruistă a fost transmisă Fiului Său care a moștenit chiar viața și natura Tatălui Său.

„Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne -a fost arătată.” (1 Ioan 1:2).

Acesta este motivul pentru care există două Ființe în univers care sunt în mod natural altruiste, și anume Dumnezeu și Fiul Său. Toate celelalte ființe sunt altruiste numai dacă sunt unite cu Dumnezeu prin spiritul Său. Fără această legătură, ele sunt în mod natural egoiste.

Dar egoismul nu ține de trup. Egoismul nu depinde de comportament sau de modul în care o persoană se raportează la lege. Egoismul este o trăsătură care izvorăște din interior, din mintea omului și reprezintă atitudinea naturală a tuturor oamenilor care sunt despărțiți de spiritul lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva învață să se supună legii, lucrul acesta nu-l va transforma într-o persoană altruistă.

Educația nu poate face pe cineva altruist. Studiul Bibliei, raportarea la lege nu poate face pe cineva altruist. Singurul mijloc prin care cineva poate deveni altruist este unirea cu Dumnezeu. De aceea, nicio educație în sine nu l-a putut determina pe Isus să se comporte corect dacă natura Sa nu ar fi fost bună.

La acest punct, unii afirmă că El a fost bun numai pentru că era umplut de spiritul Tatălui Său, dar că El Însuși, în natura Sa

era la fel de egoist și de corupt asemenea tuturor oamenilor. Această idee este complet neadevărată. Dacă acesta a fost adevărul, de unde a venit acest egoism și această degradare? El a moștenit trupul lui Adam, dar nu și mintea acestuia.

Divinitatea lui Hristos

Atunci când a venit pe acest pământ, Isus S-a dezbrăcat pe Sine de puterea și slava Sa divină. Atunci, ce a mai rămas din Fiul lui Dumnezeu? Ce a făcut ca El să fie în continuare Fiul lui Dumnezeu?

Aici intervin unii care merg atât de departe încât afirmă că puterea Sa s-a dus, slava Sa s-a dus, mintea Sa s-a dus, natura Sa s-a dus, caracterul Său s-a dus - și atunci ce a venit din cer? Ce a rămas din Fiul lui Dumnezeu? Potrivit acestei teorii, El a dispărut cu totul! Tot ceea ce a mai rămas a fost numai un nume care trebuie să fi fost unul fals, pentru că nimic din original (din Fiul lui Dumnezeu) nu mai era acolo.

Ei bine, dacă lucrul acesta este adevărat, atunci singura concluzie la care putem ajunge este că Isus nu era Fiul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu putea atunci să aleagă orice ființă umană și să facă aceleași lucruri cu el pe care le-a făcut și prin Hristos.

Cei care cred lucrul acesta, au distrus adevărul că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. Să ne amintim adevărul că divinitatea nu înseamnă numai **putere**, ci include de asemenea și **natură**.

Puterea divină are legătură cu atotputernicia lui Dumnezeu de a face minuni, de a crea lumi, de a respinge orice manifestare de-a lui Satan. Isus a cedat această abilitate atunci când a devenit om. (Filipeni 2:5-8).

Natura divină este acea calitate pe care numai Dumnezeu și Fiul Său o posedă ca și atribut natural, dar care poate fi împărtășită celor care primesc viața lui Hristos. Această calitate reprezintă un aspect al naturii lui Dumnezeu care face ca atitudinea Lui să fie complet diferită de cea a tuturor celorlaltor

ființe create. Atunci când Isus a venit pe această planetă, El Și-a păstrat natura divină.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

Dumnezeu este bun. El este pe deplin bun. Asta înseamnă că El nu are niciodată și nici nu a avut vreodată nici măcar un singur impuls care să nu fie bazat pe deplin pe dragoste și altruism. Cu toții știm că lucrul acesta este adevărat. Această calitate nu este bazată pe puterea lui Dumnezeu și nici pe omniștiința Lui, ci reprezintă chiar esența naturii lui Dumnezeu. Așa cum ne spune Biblia, „Dumnezeu este dragoste.” El este ceea ce este. Aceasta este calitatea esențială a Ființei Sale, aceasta este marea calitate care diferențiază divinitatea de restul ființelor create.

Contrar concepției unora, **puterea** nu reprezintă atributul principal al divinității. Dacă ar fi fost așa, atunci Satan ar fi putut fi o ființă divină într-o mai mare măsură decât ar putea deveni oamenii pentru că are o putere mult mai mare. Principalul atribut al divinității este că Dumnezeu este în mod desăvârșit bun. El este dragostea pură.

Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, a avut natura (spirituală a) divinității, combinată pe deplin cu natura (fizică) decăzută a lui Adam. Natura divină Îi aparținea de drept. Îi aparținea prin naștere, pentru că El era divin. Era Fiul lui Dumnezeu. Așadar, toate impulsurile Lui erau îndreptate spre a face binele, spre a face numai ce era plin de dragoste, plin de neprihănire, și asta pentru că așa era natura Lui.

Însă este evident faptul că **puterea** lui Dumnezeu Îi era disponibilă și că fără acea putere nu ar fi putut îndeplini multe dintre lucrurile bune pe care mintea Sa Îl îndemna să le facă. Cu toate că era bun în El Însuși, a avut nevoie de botezul cu duhul sfânt, a avut nevoie de puterea Tatălui Său pentru a împlini dorințele inimii Sale.

Într-un sens, Hristos a trebuit să vină la nivelul nostru. A luat natura noastră fizică cu toate lipsurile acesteia, slăbite de 4000 de ani de degenerare. În acest punct, El S-a coborât pe deplin la nivelul nostru. Dar acum că ajunsese aici, cum ne putea ajuta dacă ar fi fost chiar în aceeași poziție? Poate un om să-l tragă afară pe un altul din nisipuri mișcătoare, dacă și el este tot în aceleași nisipuri mișcătoare? Nu, acest lucru este imposibil. Isus a trebuit să aibă un avantaj chiar și atunci când S-a coborât la nivelul nostru. A trebuit să dețină mijloace pentru a ridica omenirea, iar aceste mijloace nu puteau fi găsite în natura noastră, căci în natura umană nu se găsește nimic bun. El a trebuit să facă accesibilă viața divină omenirii, iar acest lucru nu putea fi realizat decât dacă El era divin. În Sine Însuși a unit divinul cu umanul și în felul acesta a înălțat omenescul în locul în care omul poate deveni fiul lui Dumnezeu.

El nu s-a întrupat pentru a-l învăța pe om cum să primească spiritul sfânt. Orice alt om ar fi putut face asta. Dar numai Fiul lui Dumnezeu a putut să devină un om care să dețină atât natura divină cât și pe cea umană, pentru că El s-a identificat cu ambele. De asta avea nevoie omenirea pentru a fi salvată.

Poate divinitatea să fie ispitită?

O minte care deține **puteri** divine nu poate fi ispitită pentru că o asemenea minte cunoaște sfârșitul lucrurilor de la începutul lor. Dar o minte divină care nu are puterile supranaturale caracteristice unei astfel de minți, care nu poate vedea viitorul, care nu poate cunoaște toate lucrurile, poate fi ispitită. Poate fi ispitită să aleagă calea sinelui și nu pe cea a predării.

Este adevărat că esența răului este egoismul și că divinitatea este pe deplin altruistă și plină de dragoste. Isus, prin natura Lui, a fost altruist din momentul nașterii. Dar ceea ce Satan a încercat să facă pe tot parcursul vieții lui Isus, a fost să-L atragă în ceva ce nu arăta egoist pe dinafară, dar care era fundamentat pe guvernarea de sine. Aceasta era o altă cale prin care să-L

determine să se supună principiului sinelui, care este fundamentul guvernării lui Satan.

Acele trei ispite din pustiu sunt grăitoare în ceea ce privește modul în care Satan a încercat să-L prindă pe Hristos.

Prima dată L-a ispitit să prefacă pietrele în pâini. Acest lucru este ceva ce nu pare a fi egoist, dar ar fi însemnat ca Isus să acționeze din proprie inițiativă, fără a avea călăuzirea Tatălui. De fapt, Satan Îl ispitesc pe Isus să devină propriul Lui Dumnezeu. Isus i-a spus lui Satan că omul trebuie să trăiască prin cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să direcționeze fiecare aspect al vieții iar omul nu trebuie să ia hotărâri singur.

Apoi Isus a fost ispitit să sară de pe acoperișul templului și să demonstreze astfel că este Fiul lui Dumnezeu. A fost invitația de a dovedi că El este Fiul lui Dumnezeu printr-o minune. Iarăși aceasta ar fi fost decizia Lui, și nu a lui Dumnezeu. Din nou a fost ispitit să acționeze fără călăuzirea lui Dumnezeu.

A treia oară, Satan I-a oferit lui Isus controlul asupra lumii fără luptă și moarte, numai dacă I s-ar fi închinat lui. Oferta pentru Isus era să câștige controlul asupra lumii printr-un alt mijloc decât cel pe care Dumnezeu îl pregătise. Isus a respins imediat această sugestie.

Singurele momente în care Biblia ni-L înfățișează pe Isus luptându-se cu voința sinelui sunt cel din grădina Ghetsimani, și cel de la Calvar. În niciun moment din viața Sa El nu S-a luptat împotriva voinței Tatălui. Și chiar în acel moment, în care Isus a spus: *„Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”* (Matei 26:39), a căutat El o cale egoistă? Nu. El a spus: *„Dacă există vreo altă cale prin care ei să fie salvați fără ca Eu să fiu nevoit să Mă despart de Tine, atunci Te rog să Mă conduci pe acea cale.”* În această rugăciune nu exista niciun egoism. Dacă ar fi existat o cale mai ușoară, atunci nu trebuia ca El să meargă pe acea cale atât de grea. Dar acum vedem că El era ispitit să aleagă propria Lui cale și nu pe cea a Tatălui. Nu o cale egoistă, dar una determinată de sine.

Aceasta a fost chiar rădăcina rebeliunii lui Satan. Egoismul înseamnă a te gândi la tine și nu la alții. Guvernarea sinelui înseamnă a alege calea mea în detrimentul căii lui Dumnezeu, chiar și atunci când facem bine. Asta are de-a face cu credința sau cu lipsa credinței și presupune încrederea în înțelepciunea mea mai presus decât în a lui Dumnezeu. Chiar dacă fac bine altora după mintea mea, tot păcătuiesc.

Dar, oare, a fost necesar ca Isus să se lupte împotriva ispitei de a comite adulter? L-a împins trupul Lui către asta cu o asemenea forță încât să fie nevoit să facă dușuri reci? A trebuit să se lupte cu sine pentru a nu rosti anumite cuvinte către Maria sau Marta și să reziste îndemnului de a le atinge într-un mod nepotrivit? Absolut nu! Dar sunt unii care cred că Isus a fost ispitit cu aceleași ispite și cu aceeași intensitate cu care aceste ispite apelează la noi. Dar Biblia spune că păcatul a fost un lucru pe care Isus **l-a urât**. Nu era ceva către care să se simtă atras.

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Evrei 1:9).

Bineînțeles că Biblia spune că El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Însă, atunci când ne gândim cu atenție la aceste lucruri, devine clar că El nu a fost supus ispitelor noastre în fiecare detaliu, cu toate că, în principiu, a fost ispitit ca noi.

În primul rând, două persoane pot fi supuse aceleiași ispite și, în timp ce una dintre ele simte că îi este imposibil să reziste, cealaltă nu are nicio problemă. Faptul că Isus a trebuit să întâmpine ispite ca și noi, că a fost ispitit asemenea nouă, nu înseamnă că El a trebuit să se lupte cu aceste ispite asemenea nouă.

Când devine ispita cu adevărat puternică? Atunci când pătrunde în mintea noastră, sau când noi începem să ne gândim la posibilități?

„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.” (Iacov 1:14, 15).

Atunci când un bărbat privește o femeie frumoasă, când este puternic ispitit? Când o privește prima dată, sau când începe să-și imagineze ce s-ar putea întâmpla între ei? Fiecare persoană sinceră cunoaște răspunsul. Ispitele sunt puternice numai atunci când cochetăm cu gândul la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă cedăm. Atunci când mintea unei persoane este decisă să nu facă o anumită faptă, atunci acea faptă își pierde întreaga putere asupra lui.

Ne putem gândi la răspunsul pe care Iosif i l-a dat soției lui Potifar și să-l comparăm cu răspunsul dat de David – Batșebi. Ispita a câștigat teren în mintea lui David atunci când acesta a mai rămas pe acoperiș și a început să-și bucure ochii cu priveliștea trupului soției vecinului lui, când a început să-și imagineze alternativele. Nu a fost la fel cu Iosif, care nu a meditat nici măcar pentru o clipă asupra gândului de a ceda ofertei soției stăpânului său.

S-a jucat vreodată Isus cu vreun gând păcătos? A contemplat El vreodată posibilitatea de a face vreo faptă greșită? Absolut nu!! De aceea este clar că în ceea ce privește ispitele care deseori ne prind pe noi, Isus nu a trecut niciodată prin luptele prin care noi trebuie să trecem deseori.

Este adevărat că Isus trebuia să obțină biruința asupra păcatului. Este ceea ce trebuia să ne ofere. Dar a însemnat asta că El a trebuit să se lupte împotriva păcatului în aceeași manieră ca și mine? De ce nu? Nu – pentru că El nu a venit pe pământ ca să-mi ofere posibilitatea de a lupta cu păcatul, ci pentru a-mi oferi biruința asupra păcatului. Ceea ce El a avut nevoie a fost biruința asupra păcatului. Iată singurul lucru pe care a trebuit să-l facă. Pentru că a obținut biruința, indiferent de mijloacele pe care le-a folosit, poate să-mi ofere acea viață care este deja biruitoare față de păcat.

Deplin uman, deplin divin

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe acest pământ și a devenit om. Era 100% uman, dar, în același timp, era pe deplin divin. Acesta este un adevăr care a fost proclamat de creștini timp de veacuri și mulți încă îl păstrează și astăzi ca pe un adevăr de neschimbat.

La prima vedere, un asemenea concept pare a fi contradictoriu și imposibil de armonizat. Cei mai mulți creștini îl explică afirmând că este o taină sau ceva ce trebuie acceptat prin credință fără a încerca să-l înțelegi. Însă, deplina divinitate a lui Isus combinată cu faptul că era complet uman, reprezintă cheia planului de mântuire și, până când nu vom înțelege cum a putut fi Isus complet uman și totuși deplin divin, planul de mântuire va rămâne mereu un mister imposibil de cuprins pentru noi.

Omenirea a căzut în Adam

Atunci când Adam s-a despărțit de Dumnezeu, a luat cu el toată rasa umană. Omenirea a fost cea care L-a respins pe Dumnezeu, pentru că întreaga omenire era încapsulată într-un singur om. Adam, la acel moment, era întreaga rasă umană; viața lui este cea care ne-a fost împărtășită fiecăruia dintre noi, iar decizia pe care el a luat-o a avut un impact asupra tuturor aceluia care ulterior au primit din viața lui. Adam a adoptat principiul de viață ale lui Satan (independența față de Dumnezeu) și a adus rasa umană pe tărâmul lui. Din acel moment, fiecare persoană care a fost născută din rasa lui Adam a fost de partea lui Satan în marea controversă. Acesta este locul în care ne-a așezat Adam.

Ca să înțelegem ce a făcut Isus pentru a ne salva și ce calitate trebuia El să aibă pentru a duce până la capăt mântuirea noastră,

trebuie să-L înlăturăm pe El din imagine pentru o clipă și să privim condiția omenirii în care aceasta a fost adusă de Adam.

Atunci când Adam a pus omenirea pe tărâmul lui Satan, tot ceea ce era necesar pentru a schimba situația, era ca Adam să fi făcut alegerea de a se întoarce la Dumnezeu. Pare simplu, dar să ne gândim la ceva: nici o ființă din univers nu se poate întoarce la Dumnezeu decât dacă spiritul Lui o influențează. Potrivit spuselor lui Isus, numai Dumnezeu este bun (Marcu 10:18) și fără spiritul lui Dumnezeu, nici o creatură nu poate fi bună și nici nu poate dori binele. Fără influența lui Dumnezeu, în mod natural ne temem de Dumnezeu și nu avem nici o dorință de a ne uni cu El. Aceasta este condiția pe care Adam a ales-o pentru omenire atunci când a decis independența de Dumnezeu. Poziția legitimă a omenirii era aceeași cu poziția lui Satan; despărțiți de Dumnezeu, lipsiți de influența spiritului lui Dumnezeu și incapabili de a alege altceva.

„Mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și cu adevărat nici nu poate fi supusă”. (Romani 8:7 KJV).

Singura speranță a omenirii

Omenirea nu avea decât o singură speranță și anume: dacă s-ar fi găsit o ființă umană, născută din rasa lui Adam, așezată exact în locul în care Adam a așezat omenirea (despărțită de Dumnezeu), care ar fi putut să facă, în mod voluntar, alegerea de a se întoarce la Dumnezeu, atunci această ființă umană ar putea, în sine, să reunească omenirea cu Dumnezeu. Dar această persoană trebuia să aibă capacitatea de a face acest lucru nu numai pentru sine, ci trebuia să și poată transmite această viață reunită cu Dumnezeu tuturor oamenilor. Acest detaliu ar trebui explicat într-o carte întreagă. Acesta este un detaliu vital în planul de mântuire, atât de puțin înțeles. Întregul plan de salvare este despre calea lui Dumnezeu de a Se reuni pe Sine cu rasa umană. El nu putea face asta fără acordul omului. Omul fusese cel care alesese să fie independent de Dumnezeu și, de vreme ce

Dumnezeu a fondat guvernarea Sa pe principiul libertății, al alegerii și voinței libere, Dumnezeu nu Se putea interpune între om și alegerea sa. Dacă Dumnezeu trebuia vreodată să reunească omul cu Sine, aceasta trebuia realizat prin alegerea voluntară a omului, iar omul, fără Dumnezeu, era incapabil de a face o asemenea alegere.

Numai Dumnezeu este bun

Isus ne spune că numai Unul este bun, iar Acela este Dumnezeu. Atunci când ne gândim la asta, înțelegem că este un adevăr absolut. Nu există nicio creatură în univers care să poată fi bună fără a fi unită cu Dumnezeu. Dacă metoda lui Dumnezeu era aceea de a oferi bunătatea creaturilor Sale independent de viața și prezența Sa, atunci afirmația lui Isus nu ar fi adevărată:

„Pentru ce Mă numești bun?’ i-a zis Isus. ‚Nimeni nu este Bun decât Unul singur: Dumnezeu.’” (Marcu 10:18).

El nu a spus că există decât o singură sursă a bunătății (adică Dumnezeu este capabil să ofere bunătatea oamenilor din Sine); nu! El a spus că nimeni nu este bun decât Dumnezeu! Îngerii din jurul tronului repetă același adevăr, dar în alte cuvinte:

„Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate”. (Apocalipsa 15:4).

Numai Dumnezeu este bun. Numai Dumnezeu este sfânt și pretutindeni unde se găsește bunătatea veritabilă, putem fi siguri că am găsit prezența lui Dumnezeu. Biblia l-a descris uneori pe om ca fiind „bun”, dar aceasta s-a întâmplat numai datorită prezenței lui Dumnezeu prin Spiritul Său Sfânt care a locuit în astfel de oameni.

Este Isus bun?

Dar atunci când Biblia afirmă că numai Dumnezeu este bun, se referă și la singurul Fiou născut al lui Dumnezeu? Biblia ne spune că Isus este „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). El este

exact ca Tatăl Său, iar acest lucru era adevărat chiar și atunci când era în trup. Acesta este adevărul exprimat de Biblie:

„De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?””. (Ioan 14:9)

Isus a fost născut din Dumnezeu, singura Ființă din univers care și-a început existența astfel. El Și-a obținut natura prin moștenire, motiv pentru care trebuie să fi avut aceleași calități inerente de bunătate și dragoste ca și Tatăl Său. Acesta este motivul pentru care El a fost pe deplin capabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu atunci când a fost pe pământ, deoarece, într-adevăr, El era Dumnezeu prin natură și în El erau arătate toate atributele naturii și caracterului lui Dumnezeu.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. (Ioan 1:14).

Slava văzută în Isus era slava singurului născut din Tatăl. Cu alte cuvinte, nicăieri în altă parte nu s-ar fi putut vedea o asemenea slavă. Această slavă putea fi găsită numai în singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.

Așadar, atunci când Isus i-a spus tânărului bogat *„Bun nu este decât Unul singur: Dumnezeu”* nu sugera că El, Isus nu era bun. Dar prin această exprimare, dorea să-l ajute pe tânăr să se gândească la adevărata Sa identitate. Dacă adevărata bunătate a fost văzută în Isus, atunci adevărata natură divină era în El. El era cu adevărat Dumnezeu prin natură. Aceasta ar fi dorit El ca tânărul să înțeleagă.

Natura divină - cheia

Acesta este motivul pentru care Isus a fost capabil de a Se așeza în poziția omenirii, acea poziție de completă despărțire de Dumnezeu, și în același timp de a alege să-I fie loial lui Dumnezeu, în ciuda poziției în care a fost pus: faptul că era bun în El Însuși! Bunătatea lui Isus nu era dependentă de locuirea Spiritului Sfânt în El. Nu; noi, cei creați, nu putem fi buni decât

dacă Spiritul Sfânt locuiește în noi. Dar Isus este Fiul lui Dumnezeu. Sursa bunătății Sale este în El Însuși. Chiar și atunci când spiritul lui Dumnezeu este luat de la El, El rămâne bun pentru că Dumnezeu este bun. Adevărata divinitate este bună în toate circumstanțele, ea reprezintă singurul bun din tot universul și de aceea a fost nevoie de o Ființă divină pentru a realiza salvarea omului. Nimeni altcineva nu ar fi putut face asta, nici cel mai sfânt înger, căci chiar și acesta, dacă ar fi fost despărțit de Dumnezeu, ar fi devenit în mod instantaneu rău. Asta este ce învățăm din experiența lui Lucifer.

Nici un har pentru Hristos

Așadar, Isus a luat locul omenirii la cruce. El nu a luat locul omenirii care este sub influența harului. Harul vine la noi prin Isus Hristos, dar harul lui Isus vine la noi datorită a ceea ce a făcut El la cruce. Așadar, atunci când a ajuns la cruce, acea poziție de har nu l-a aparținut. El nu a luat locul în care ne găsim noi acum, beneficiari ai harului, ci a trebuit să ia locul nostru pe care-l merităm, locul căruia îi aparțineam atunci când Adam a făcut acea alegere, total despărțiti de Dumnezeu și fără ajutorul Spiritului Sfânt. Acesta a fost înțelesul aceluia îngrozitor strigăt de pe cruce: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46).

Și totuși, cu toate că era pe deplin despărțit de Dumnezeu, Isus a fost capabil de a face alegerea să-l rămână credincios. Cum de a putut face asta? Datorită faptului că El era bun în propria Sa natură, pentru că era pe deplin divin. Înlăturarea spiritului și prezenței lui Dumnezeu nu l-a determinat pe Isus să meargă pe calea auto-conservării. Așa ar fi făcut dacă ar fi fost o creatură care depindea de o bunătate la mâna a doua prin locuirea Spiritului Sfânt în El. Dar El era Fiul lui Dumnezeu, bun prin natură și astfel, capabil de a rămâne bun, cu toate că a devenit om. Așadar, obținând această victorie prin natura Sa divină în trupul decăzut omenesc, El a fost capabil de a restaura omenirea la locul ei împreună cu Dumnezeu.

Bineînțeles, beneficiile acestei victorii a lui Hristos au fost resimțite de omenire chiar din clipa în care Adam a păcătuit. Isus este Mielul care a fost înjunghiat de la crearea lumii. În momentul în care omul a păcătuit, sacrificiul lui Isus a început să ofere beneficiile Sale omenirii, cu mii de ani înainte de moartea Sa. Însă, acest lucru nu diminuează realitatea faptului că Hristos a trebuit într-adevăr să moară, că El a trebuit cu adevărat să meargă în locul care aparținea omului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a promis de la început, iar Isus a îndeplinit acea promisiune în fiecare detaliu, luând pe deplin locul omului.

Pe deplin om

Este evident faptul că Isus a trebuit să fie om în cel mai deplin sens, căci altfel nu ar fi putut lua locul omului și să aducă omenirea înapoi la Dumnezeu. Un om a fost cel care a ales să ne despartă de Dumnezeu, și numai un om putea să întoarcă această decizie. Dar Isus a trebuit să facă mai mult decât să devină om. El a trebuit să ia această decizie ca om, ca un descendent al lui Adam, sub exact aceleași condiții în care se găsește rasa umană. El trebuia să dețină aceleași limitări și dezavantaje pe care le are omenirea căzută și degenerată, căci acesta este locul în care ne-a așezat Adam. Și, cel mai important, El trebuia să fie, la momentul cel mai critic al testului, total despărțit de ajutorul spiritului lui Dumnezeu. Acesta este locul în care păcatul a adus omenirea și aici a trebuit să meargă Isus pentru a elibera omul.

Pe deplin divin

Însă, vedem de asemenea că Isus a trebuit să fie pe deplin divin, în sensul că El a posedat în natura Sa spirituală, chiar natura lui Dumnezeu. Acest lucru era absolut necesar pentru ca, despărțit de Dumnezeu, să fie totuși capabil de a-L alege pe Dumnezeu. Natura Sa divină a fost esențială pentru salvarea noastră. Fără aceasta nu ar fi putut duce la îndeplinire mântuirea noastră. Așadar, El a trebuit să fie pe deplin uman, dar și pe deplin divin.

Să considerăm acum un alt aspect. Atunci când afirmăm că Isus a fost pe deplin divin, asta înseamnă că El a avut în Sine toate puterile divinității? Am văzut deja faptul că El a avut și a trebuit să aibă natura lui Dumnezeu de o infinită bunătate. Acest lucru nu a scăzut nimic din deplina Sa natură umană. Nu a însemnat decât că a fost un Om bun. În toate sensurile El a fost limitat la abilitățile și puterile omului, dar El era bun în natura Sa, iar aceasta a fost diferența crucială. Dar era El omnipotent, atotcunoscător și omniprezent asemenea lui Dumnezeu? Dacă a fost, atunci cum a putut fi pe deplin uman? Natura umană este limitată. Mai mult, dacă Isus a fost atotputernic și a posedat toată cunoștința, atunci în ce sens a putut El fi despărțit de Dumnezeu la cruce?

Puterea divină abandonată

Adevărul este că Isus a lăsat de-o parte puterea Sa divină, slava Sa divină. A venit pe pământ ca om, numai ca om, limitat la fel ca și noi, născut din femeie (Galateni 4:4), într-un trup care a suferit toate defectele și limitările genetice aduse omenirii de căderea lui Adam și înmulțite de patru mii de ani de deteriorare. A fost cu adevărat Unul dintre noi în ceea ce privește moștenirea genetică. Într-adevărat, a provenit din rasa lui Adam.

Planul de mântuire a trebuit împlinit potrivit anumitor limitări, în cadrul unor restrângeri foarte bine definite. De ce? Pentru că Dumnezeu a trebuit să îplinească totul pe o astfel de cale astfel încât universul să observe că Dumnezeu a acționat corect, chiar și în ceea ce-l privește pe Lucifer. Nu poate exista nici o urmă de îndoială cum că ar fi existat vreo înșelătorie sau șmecherie de partea lui Dumnezeu. Satan L-a acuzat pe Dumnezeu că este mincinos și că nu este vrednic de încredere. Singura cale prin care Dumnezeu putea răspunde acestor acuze a fost aceea de a fi pe deplin transparent în toate căile Sale.

Dacă Isus ar fi posedat în Sine Însuși toate puterile atotputernicului Dumnezeu, atunci toate suferințele Sale nu ar fi

demonstrat nimic. Toate nu puteau fi altceva decât o prefăcătorie, un act. Satan ar fi adus această acuzație și, cum ar fi putut Dumnezeu să dovedească contrariul? Cum am fi putut noi să fim siguri că nu a fost așa? Dacă Dumnezeu vrea să joace teatru, ce creatură ar putea descoperi vreodată adevărul? Nimeni nu este mai inteligent decât Dumnezeu și nimic nu se poate compara cu puterea Sa. Dacă Isus ar fi posedat în Sine puterea atotputernicului Dumnezeu, chiar ca și om, atunci cu siguranță că Satan ar fi pretins faptul că Isus nu a fost pe deplin om și că nu a obținut biruința numai prin abilitățile omenescului, nefiind astfel calificat pentru a reprezenta omenirea de vreme ce nu a biruit ca om, ci ca Dumnezeu îmbrăcat într-un corp omenesc. Cum ne-ar fi putut Dumnezeu convinge că nu este așa?

Cineva ar putea răspunde: „Pentru că trebuie să avem încredere în Dumnezeu”. Da, este adevărat. Însă noi avem încredere în El pentru că a fost dovedit faptul că Dumnezeu este vrednic de încredere. A fost dovedit faptul că Satan este mincinos, dar unde a fost dovedit aceasta? Unde a făcut Dumnezeu această demonstrație? La Calvar; acolo au fost demonstrate toate acestea prin marele sacrificiu făcut de Dumnezeu și de Fiul Său atunci când El a murit pentru noi. Dacă, în cadrul aceluia eveniment, ar exista vreo posibilitate de a ridica acuzația că totul a fost o farsă, un teatru divin, atunci toate lucrurile făcute pentru a naște încredere în Dumnezeu ar fi nule.

Satan a folosit multe metode de a convinge omenirea că Isus nu a murit niciodată cu adevărat, și că toată istoria răstignirii este o fabulă. Ceea ce Dumnezeu a realizat prin patimile, moartea, învierea și lucrarea cerească a Fiului Său reprezintă singura speranță a omenirii. În El, Dumnezeu nu ne-a oferit numai un Învățător moral, nu ne-a dat numai un bun Exemplu, ci un Mântuitor, exact ceea ce noi, păcătoșii, aveam nevoie, singurul lucru care ne putea salva. Acesta este adevărul care așează creștinismul deasupra tuturor celorlalte religii.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru Isus!

De ce a trebuit să moară păcătosul?

Când analizăm titlul acestui capitol, răspunsul ar putea fi următorul gând: „Ei bine, păcătosul trebuie să moară pentru că **legea** îl dovedește vinovat și pretinde moartea sa”. Vedem moartea lui ca depinzând exclusiv de relația lui cu legea. Această concepție este adânc înrădăcinată în gândirea creștinismului și, în timp ce este corectă într-un sens, această înțelegere obișnuită nu explică pe deplin adevărul. Să analizăm puțin ce este de fapt o lege. O lege este în esență un principiu sau o regulă care guvernează comportamentul. O lege dictează modul nostru de a acționa.

Dar când vorbim despre lege, există două tipuri de legi pe care trebuie să le considerăm. Este legea naturală și legea judiciară, iar înțelegerea diferenței dintre acestea două este hotărâtoare pentru o apreciere corectă a motivului pentru care păcătosul trebuia să moară.

Legile naturale

În cazul legilor naturale, toți oamenii recunosc necesitatea de a lucra întotdeauna în armonie cu ele. Regulile sunt construite în natură și nu le putem schimba sau ajusta. Aceste legi pur și simplu descriu felul în care natura funcționează și sunt numite legi pentru că natura obligă toate lucrurile să se comporte în conformitate cu aceste principii particulare. Trebuie să lucrăm în armonie cu ele. O astfel de lege este legea gravitației. Această lege ne obligă să ne comportăm într-un anumit fel având cunoștința sigură că dacă ne schimbăm comportamentul vor urma consecințe drastice. De exemplu, pot să nu fiu de acord cu legea gravitației și astfel să pășesc de pe acoperișul unei clădiri cu 10 etaje. Foarte

curând voi afla că, neacționând în armonie cu legea gravitației, am suferit consecințe dure. E posibil să nu îmi placă legile naturale, dar dacă le desconsider, consecințe nefericite vor urma cu siguranță. Aceasta este adevărat despre toate legile naturale.

Legile judiciare

Legile judiciare pe de altă parte, sunt legi stabilite de o autoritate guvernamentală. Sunt legi considerate bune sau necesare pentru existența armonioasă a unei anumite societăți și nu sunt neapărat aceleași în fiecare societate. Natura acestor legi depinde adesea de natura societății și de cei care conduc și fac legile. În cazul acestor legi, nesupunerea nu aduce întotdeauna o consecință. În multe cazuri aceste legi sunt călcate, iar călcătorul pare că scapă liber. Sanționarea acestor legi nu este scrisă în natură ca în cazul legilor naturale. În cazul legilor judiciare, autoritatea guvernamentală are de făcut două lucruri. Mai întâi trebuie să facă legile și apoi, trebuie să aplice aceste legi. Autoritatea realizează acestea prin impunerea de pedepse pentru călcarea legilor pe care ei înșiși trebuie să le sancționeze.

Bineînțeles, multe legi judiciare, stabilite de guverne diferite sunt defectuoase și chiar nedrepte. Dar Dumnezeu este autorul **tuturor** legilor naturale. Legea naturală întotdeauna este bună. El a făcut universul într-un mod **perfect** cu aceste legi cuprinse în el pentru a Se asigura că viața va exista și se va desfășura în armonie.

Natura legii morale

Despre legea morală s-a spus că este „transcrierea” caracterului lui Dumnezeu. Așa cum este scrisă în cele zece porunci, legea morală este exprimată într-un mod limitat, nu exprimă plinătatea caracterului lui Dumnezeu și poate fi descrisă mai bine ca o „expresie” a caracterului lui Dumnezeu, decât ca o transcriere exactă. Totuși, când este

corect înțeleasă în toate implicațiile ei profunde, legea exprimă cu siguranță cum este Dumnezeu în natura Sa morală și poate fi descrisă ca transcrierea caracterului Său. Aceasta înseamnă că **legea morală este ceea ce Dumnezeu este**. Dumnezeu nu a **făcut** legea morală; tot ceea ce a făcut a fost să pună în cuvinte ceea ce este El și să ne-o dea nouă drept calea vieții.

A trăi în armonie cu această lege înseamnă a trăi în armonie cu Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu este viața, atunci armonia cu El înseamnă armonie cu viața. Însă, când o persoană iese din armonia cu legea morală, ea nu mai este în armonie cu Dumnezeu și cu viața. Moartea, drept consecință, este rezultatul inevitabil! Dumnezeu nu trebuie să dea o sentință sau să omoare acea persoană. În mod automat el își atrage moartea asupra lui însuși prin alegerea de a se separa de Dumnezeu care este Sursa vieții.

Deci vedem clar că legea morală este o lege naturală. Este o lege a naturii. A umbla în armonie cu ea înseamnă să ai viață. A merge în afara ei înseamnă să îmbrățișezi moartea. Nimeni nu trebuie să emită vreo sentință, nimeni nu trebuie să teucidă. Păcatul însuși va face asta ca o consecință naturală a felului în care operează legea.

Cum a venit moartea

În grădina Edenului, Dumnezeu a spus lui Adam: „*în ziua în care vei mânca, cu siguranță vei muri.*” Geneza 2:17. Majoritatea oamenilor au înțeles aceste cuvinte ca și cum Dumnezeu îl amenința pe Adam, ca și cum ar fi spus: „Dacă mănânci din acest fruct, voi fi forțat să teucid”. Așa au stat lucrurile în realitate? Îl amenința Dumnezeu pe Adam sau făcea o profeție? Afirma El ce ar face sau pur și simplu îl făcea pe Adam conștient de evenimentele naturale ce urmau dacă el ieșea din armonia cu Dumnezeu? Apostolul Pavel spune:

„De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume și prin păcat moartea; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” Romani 5:12.

Observați că un singur om a adus păcatul în lume. Când a intrat păcatul, moartea a venit odată cu el. Nu Dumnezeu a adus moartea sau a impus-o asupra omului, păcatul este cel care a adus moartea. Când a venit păcatul, moartea călărea pe spatele lui. În 1 Corinteni 15:56, Pavel spune că *„boldul morții este păcatul”*. Când ceva te înțeapă, o otravă începe să lucreze în trupul tău și aduce un eveniment final. Cineva care este înțepat de o insectă mortală cum ar fi un scorpion, de exemplu, are în el însuși sămânța morții. Otrava lucrează în el și aduce rezultatul final al morții. Așadar, Pavel spune: *„boldul morții este păcatul”*. Păcatul te înțeapă, te injectează cu otravă ce începe o lucrare mortală, te ucide treptat până ce, în mod inevitabil, fără scăpare, viața se depărtează de tine.

Așa că Pavel spune că Adam a adus păcatul, care a adus moartea. Moartea aceasta a venit asupra tuturor oamenilor, **pentru că** toți au păcătuit. Toți oamenii mor **numai** datorită faptului că toți au boala păcatului în ei. (Romani 5:12). Vedeți cum dovedește Pavel acest lucru:

„Căci până la lege păcatul era în lume; dar păcatul nu este imputat când nu există lege.” Romani 5:13

La ce perioadă se referă el când spune *„până la lege”*? Vorbește despre perioada de până la darea legii pe muntele Sinai, de la creația lumii până la darea legii lui Moise. Bineînțeles, legea a existat mereu ca o regulă naturală a vieții, deoarece legea este o expresie a naturii lui Dumnezeu și Dumnezeu era mereu acolo, dar nu a fost înțeleasă de oameni, în general, înainte să fie dată pe muntele Sinai. Pavel continuă spunând: *„dar păcatul nu este imputat acolo unde nu există lege”*. La ce se referă el? La faptul că păcatul exista. Oamenii erau păcătoși, dar Dumnezeu nu le imputa păcatul, nu îi învinovățea. De ce? Pentru că legea nu era încă dată.

Fără lege oamenii nu aveau o idee clară despre ce era drept și ce era greșit și de aceea, nu era un mod clar de a-i acuza pe oameni că făceau lucruri rele.

„Totuși, moartea a domnit de la Adam la Moise, chiar și asupra celor care nu au păcătuit după asemănarea călcării de lege a lui Adam, care este o imagine preînchipuitoare a Celui care avea să vină.” Romani 5:14.

În ciuda faptului că legea nu era în mod general cunoscută de oameni înainte ca Dumnezeu să o proclame (adică de la timpul lui Adam până la Moise), moartea domnea totuși peste toți oamenii. Toți oamenii au suferit moartea (cu excepția lui Enoh). De vreme ce păcatul nu le era imputat, atunci nu poate fi Dumnezeu Acela care îi judeca și îi omora pentru că erau vinovați. Ei nu păcătuiseră așa cum Adam a păcătuit, în neascultare deliberată de o poruncă specifică. Fără lege nu exista nicio cale de a-i pune sub vină, și cu toate acestea ei mureau. Ce anume îi omora? Păcatul este cel care îi omora. Chiar dacă nu aveau o clară definiție a binelui și răului, erau într-o stare a păcatului, transmisă de la Adam tuturor oamenilor și aceasta a produs moartea în toți. (Romani 5:21; 7:24; Iacov 1:15). Asta este ceea ce vrea Pavel să spună.

De ce a intervenit legea judiciară?

Cu toate acestea, nu putem nega faptul că Biblia învață că oamenii vor fi judecați pe baza legii și cei găsiți vinovați vor primi sentința de moarte.

„Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, orice lucru tăinuit, fie bun, fie rău.” Ecclesiastul 12:14.

„Deci să vorbiți și să faceți ca unii care vor fi judecați după o lege a libertății.” Iacov 2:12.

Acestea, precum și multe alte versete fac foarte clar faptul că acțiunile noastre individuale sunt semnificative, că Dumnezeu va avea în vedere orice faptă la judecată. Cum poate fi explicat acest lucru? Dacă păcatul îi ucide pe cei care îl îmbrățișează și moartea este **consecința** inevitabilă a

păcatului, de ce mai trebuie Dumnezeu să impună o **pedeapsă** asupra celor care comit păcat? De ce mai este nevoie de o judecată pentru a cerceta și examina faptele pe care omul le-a făcut, astfel încât fiecare să fie răsplătit „după faptele sale”? De ce nu a lăsat Dumnezeu păcătosul singur în starea sa de muritor, știind că în final păcatul îl va ucide? De ce a pus Dumnezeu aceste chestiuni într-o formă judiciară, de ce a stabilit o lege judiciară cu pedepse în loc să lase pur și simplu totul așa cum a fost așezat de natură, lăsând păcatul să îi nimicească în final pe cei care îl îmbrățișează? Biblia afirmă:

„Mai mult, legea a intrat pentru ca greșeala să abunde. Dar unde păcatul a abundat, acolo harul a abundat și mai mult.” (Romani 5:20).

Legea a intrat pentru a face ca greșeala să crească, să se înmulțească. Adică, a avut scopul de a-i face pe oameni conștienți de cât de mare era puterea păcatului ce exista în ei.

„Atunci ceea ce este bun mi-a adus moarte mie? Ferească Dumnezeu. Dar păcatul, ca să se arate păcat, a lucrat moartea în mine prin ceea ce este bun, pentru ca păcatul prin poruncă să devină excesiv de păcătos.” (Romani 7:13)

Cu alte cuvinte, când Adam a păcătuț, păcatul a venit asupra tuturor oamenilor. În consecință, oamenii s-au implicat în fapte murdare și rele și în final toți oamenii au murit ca rezultat al păcatului. Dar în cea mai mare parte, oamenii nu aveau o concepție adevărată referitoare la cât de păcătoși erau în realitate. Oamenii au ajuns să privească moartea ca pe un fel normal de viață, nu făceau nicio legătură între tipul de viață pe care îl posedau și moartea care venea peste toți. Dumnezeu, în iubirea Sa, a trebuit să găsească o cale pentru a-i face pe oameni să aprecieze ce exista în realitate în natura lor și să îi facă să vadă că există o legătură între natură și moarte – că păcatul era cauza morții, pentru ca astfel să învețe să se teamă și să urască păcatul. A trebuit să pună în vigoare un sistem „pentru ca păcatul prin poruncă să

devină nespus de păcătos”. El a exprimat legea într-o formă judiciară cu scopul ca oamenii să înțeleagă adevărata natură a păcatului.

„Descoperirea” legii

Isaac Newton stătea într-o zi sub un măr și că un fruct i-a căzut în cap. Pentru mintea întrebătoare a geniului științific, acest eveniment simplu a devenit catalizatorul pentru o „descoperire” uimitoare. „De ce”, s-a întreat el, „mărul mi-a căzut în cap? De ce mărul a căzut în loc să meargă în sus?” Analizând acest eveniment, a devenit conștient de faptul că acesta este modul în care se comportă lucrurile întotdeauna, de fiecare dată, în orice împrejurare. Aceasta l-a condus să formuleze ceea ce s-a numit legea gravitației și astfel lui i s-a datorat descoperirea legii.

Bineînțeles că această lege era în vigoare înainte ca Isaac Newton să ajungă la acea scenă, dar când a descoperit-o, pentru el și pentru întreaga lume a însemnat un lucru uimitor. Pentru el a fost o surpriză desăvârșită. Isaac Newton a exprimat această lege în cuvinte și s-a referit la ea cu numele de legea gravitației. Dar cu toate că a exprimat-o în cuvinte, acesta nu a reprezentat decât un mod de a descrie ceea ce dintotdeauna exista cu mult înainte ca el sau altcineva să o recunoască. Când el a exprimat această lege în cuvinte, nu a creat sau stabilit legea, doar a făcut-o cunoscut și ușor de înțeles într-un anumit grad. În același fel, legea morală a lui Dumnezeu a existat dintotdeauna. Toți îngerii se supuneau ei în mod natural fără ca niciodată să se gândească de două ori.

Lucifer a fost primul care a descoperit și a arătat îngerilor cum comportamentul lor era întotdeauna într-o singură direcție, întotdeauna păstrând ceea ce Dumnezeu dorea. Acest gând că era o lege prin care ei erau guvernați a părut o idee ciudată pentru îngeri, deoarece serviciul lor a fost întotdeauna unul natural, de supunere plină de bucurie. Așa cum se părea,

Lucifer „a descoperit” legea morală și s-a hotărât să nu se supună ei.

Pentru a-l face pe om să înțeleagă modul în care funcționează legea morală astfel ca el să descopere puterea păcatului și să vadă legătura dintre ea și moarte, Dumnezeu a trebuit să formuleze această lege sau, cu alte cuvinte, să o exprime într-o formă pe care omul să o înțeleagă. Aceasta a făcut la Muntele Sinai.

Să privim o ilustrație care ne va ajuta să înțelegem această chestiune mai bine.

O ilustrație

Să presupunem că un grup de oameni se găsesc pe vârful unui munte. Peste tot în jur sunt prăpăstii și nu există nicio cale de a ieși de pe acel munte. Privind în jos spre aceste prăpăstii, cu toții putem vedea că este întuneric, poalele sunt prea jos pentru a fi văzute. De fapt, la poale se găsesc stânci ascuțite gata de a face bucăți pe oricine ar cădea sau ar fi suficient de nebun pentru a sări de pe munte.

Într-o zi, un om ciudat apare de nicăieri și începe să convingă oamenii că acolo jos, dincolo de întuneric, este un pământ plin de frumusețe – un adevărat paradis. El explică faptul că există un sistem prin care cei care sar de sus, dintr-o dată coboară încet de îndată ce trec prin întuneric și în final poposesc la fel de ușor ca un fulg în acel paradis. Această persoană ciudată face chiar o săritură sau două de pe vârful aceluși munte și se întoarce cu brațele încărcate cu fructe exotice. Încetul cu încetul, oamenii sunt convinși. Unul după altul oamenii încep să sară.

Totuși, există un singur om care știe exact ce îi așteaptă acolo jos. În mod foarte hotărât el le spune oamenilor să nu sară și îi avertizează de soarta teribilă ce îi așteaptă, dar totul este în van. Oamenii continuă să sară. În final, acest om care este conștient de pericol, scoate o armă și se așează pe margine, spunând: „Voi împușca pe oricine va sări”. Câțiva

oameni își asumă totuși riscul și sar. În orice sens am privi lucrurile, acești oameni sunt deja morți, dar fără să țină seama de asta, acest om îi împușcă imediat.

Acum scenariul se schimbă. La început, căderea îi omora pe oameni când ei săreau, dar acum acest om este cel care îi omoară. În loc să lucreze legea acțiunii și a consecinței, în loc ca legea gravitației să îiucidă pe oameni, acum acest om face asta. El a stabilit un sistem în care ei trebuie să se conformeze regulii sau să înfrunte o pedeapsă, iar acest sistem a luat locul legii acțiunii și a consecinței. Acum este o lege judiciară („să nu sari, altfel te împușc”) în loc de una naturală (dacă sari, gravitația te va ucide). Legea naturii este o lege mai înaltă și există întotdeauna, dar din cauza ignoranței oamenilor și a acțiunilor autodistrugătoare, acest om care înțelege, a stabilit acest sistem judiciar în interiorul sistemului natural cu scopul de a-i salva pe cei pe care îi va putea. În realitate, el nu îi ucide decât pe cei care deja sunt cu siguranță morți, iar prin faptul că îi împușcă în loc să aștepte să fie zdrobiți de stânci, în realitate acționează din milă, deoarece acum, va câștiga unele puncte pozitive:

1. Îi va face pe oamenii care rămân să se teamă de săritură. Prin acest mijloc, le va da ocazia de a trăi puțin mai mult cu speranța că vor descoperi pentru ei înșiși adevărata realitate despre ce zace jos și caracterul persoanei care i-a înșelat.

2. Va preveni suferința celor care sunt loviți de stânci, dar care nu mor imediat.

Bineînțeles, oamenii se vor teme de omul cu arma. Îl pot numi un tiran și poate vor căuta ocazia de a sări atunci când el nu se uită. Ei vor lua în nume de rău prezența Lui și îl vor acuza că îi lipsește de fericire, chiar dacă în realitate el nu lucrează decât pentru binele lor.

Vedeți paralela? Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a pus chestiunile în forma legii judiciare împreună cu pedepsele necesare. În darea legii, El spunea: „Dacă sari, o să te împușc”. Cu toate că păcatul întotdeauna ucidea

oamenii, ei nu l-au recunoscut și nu s-au temut de el. Au acceptat tipul de viață corupt și moartea care îi urmează ca fiind stilul de viață și nu vedeau niciun motiv pentru a se teme de păcat sau pentru a-și schimba căile. De aceea a stabilit Dumnezeu un sistem judiciar, un cadru în care dacă încalci legile exprimate de El, îți va cere moartea. Acum oamenii se tem de păcat pentru că îl asociază cu moartea și, încercând să scape de el, ajung să realizeze cât de deplin este el integrat în natura lor, să realizeze că au nevoie de un ajutor supranatural dacă vreodată vor scăpa de el și astfel, legea a devenit îndrumătorul care i-a condus la Hristos. Galateni 3:24

Din nefericire, mulți oameni au ajuns să Îl vadă pe Dumnezeu ca fiind problema, de vreme ce El a dat acele reguli și cere ca ei să se supună cu pedeapsa morții. Oamenii ar prefera să scape de Dumnezeu decât de păcatele lor și sunt furioși sub regulile Lui și Îl acuză de faptul că cei care nu se supun trebuie să moară. Adevărul este că nu contează dacă Dumnezeu pronunță sau nu sentința morții pentru cel care calcă legea. Păcatul îl va ucide oricum în mod inevitabil.

Considerați cazul antediluvienilor sau al locuitorilor Sodomei. Dumnezeu a trimis un potop într-un caz și foc în celălalt cu scopul de a nimici acele generații. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut acest lucru, ce s-ar fi întâmplat cu acei oameni? În câțiva ani acea generație oricum ar fi murit! Păcatul, lucrând în ei, i-ar fi ucis așa cum face cu toți oamenii! Și ar fi fost la fel de morți după cum i-a omorât potopul sau focul! Atunci de ce i-a ucis Dumnezeu cu câțiva ani mai înainte? Era vreo diferență? Era o diferență, pentru că Dumnezeu voia să facă o demonstrație ca alții să învețe să se teamă de păcat și pentru a pune un frâu la adâncimea în care păcatul a degradat omenirea.

Trei nivele

În ceea ce privește atitudinea și relația cu Dumnezeu, oamenii sunt în esență la trei nivele.

1. La primul și cel mai de jos nivel, oamenii cred că „dacă nu Îl ascult pe Dumnezeu, mă va ucide”. Așa că ei se tem de Dumnezeu și caută să Îi facă pe plac din teama pentru pedeapsă. Aceasta este baza religiilor păgâne, dar de multe ori chiar evreii s-au închinat având această motivație denaturată și din nefericire, mulți „creștini” de astăzi sunt încă la acest nivel primitiv de înțelegere. Acești oameni cred că problema este Dumnezeu.

2. La nivelul al doilea, oamenii înțeleg că nu Dumnezeu este problema, ci faptele lor. Dumnezeu nu vrea să Îi ucidă, dar va trebui să o facă dacă ei nu își schimbă faptele. Dreptatea cere ca El să Îi distrugă. Aceștia au o concepție mai bună despre Dumnezeu, dar nu au ajuns încă să înțeleagă adevărata problemă și văd moartea ca fiind acțiunea necesară a lui Dumnezeu, deoarece El este controlat de dreptate. Ei privesc problema ca fiind faptele pe care le fac. Efortul trebuie făcut pentru a schimba **faptele** pentru ca astfel să poată împlini cerințele **legii**. La acest nivel, păcătosul vede chestiunea ca fiind o problemă de satisfacere a dreptății.

3. Dar la nivelul al treilea, în sfârșit înțelegem. Există o singură problemă. Și anume că despărțirea de Dumnezeu a avut drept rezultat o boală în mine numită păcat și aceasta îmi consumă viața, produce fapte rele în mine și mă omoară. Acesta este adevăratul nimicitor și nu o lege judiciară cere moartea păcătosului, ci o lege a naturii – o lege a consecinței. Acum recunoaștem că problema adevărată este păcatul din mine, iar eu am nevoie nu numai să îmi schimb acțiunile, ci natura mea. Trebuie să caut viața în Singurul care este capabil să împlinească acest lucru în mine. La acest nivel, credinciosul lucrează în sfârșit pe baza neprihănirii prin credință.

Trebuie să înțelegem acest lucru, deoarece dacă înțelegerea noastră ajunge numai până la nivelul al doilea, relația noastră cu păcatul și cu Dumnezeu este văzută și experimentată întotdeauna într-un cadru legal. Păcatul este

legat de detaliile legii, mântuirea este legată de ascultarea de reguli. Favoarea lui Dumnezeu și viața însăși sunt legate de reguli. În realitate, aceasta este baza legalismului.

Nu faptele mele, ci natura mea

Când ajungem la cel de-al treilea nivel, când nu mai suntem copii sau robi, ci fii (Galateni 4:3, 7), atunci înțelegem. Adevărata problemă nu este **ce fac**. Nu este o problemă a faptelor mele, ci a ceea **ce sunt**. Este o problemă a naturii mele. Realizez că efortul lui Dumnezeu nu este de a-mi schimba faptele, ci acela de a-mi da o nouă inimă, o nouă natură prin care faptele mele se vor schimba. Acum nu mai îmi este frică de Dumnezeu. Nu mai îmi este frică nici de faptele mele, îmi este frică de mine însumi! Acum nu mai mă lupt să îmi schimb **faptele**, ci caut cu toată inima să Îl găsesc și să mă supun lui Hristos, Singurul care este capabil să îmi schimbe **natura**! Nu Dumnezeu sau dreptatea îmi cere moartea. Natura mea blestemată de păcat lucrează moartea în mine și în timp ce legea lui Dumnezeu m-a adus să realizez asta, nu are puterea să îmi rezolve problema. Trebuie să vin la Hristos (nu la legea scrisă, ci la legea vie) ca să am viață (Galateni 3:24), pentru o nouă natură.

Dumnezeu a pus controversa într-o formă judiciară. A stabilit legi și pedepse, dar acesta nu este tot tabloul, ci este un tablou în tablou, al doilea nivel. Adevărata chestiune se găsește la un nivel mai înalt, nu la un nivel judiciar, ci la nivelul legii naturale în care suntem implicați o dată cu principiile construite în chiar existența universului.

De ce a trebuit să moară Isus?

Odată am auzit pe gazda unui talk-show popular în Jamaica descriindu-L pe Dumnezeu ca pe o Ființă „însetată de sânge”. Motivul pentru care a ajuns la această concluzie era acela că nu înțelegea de ce ar cere Dumnezeu moartea pentru cel mai mic act de fărădelege și de ce este atât de inflexibil în cererea Lui, încât singura cale prin care ne-ar putea ierta ar fi dacă Fiul Său moare în locul nostru. Modul în care a exprimat-o este acela că cererea lui Dumnezeu pentru retribuție făcea necesară moartea păcătosului, iar în cazul în care nu era el cel care murea, atunci singurul lucru pe care l-ar accepta Dumnezeu este ca propriul Lui Fiu să moară în locul omului.

În mod evident, acest om, deși era în întuneric, totuși a pus problema unei chestiuni care mi-a dat bătaie de cap timp de mulți ani și pentru care am auzit multe explicații, dar care nu au satisfăcut în realitate conceptul unui Dumnezeu de o milă infinită.

Am auzit că s-a spus că legea cerea moartea păcătosului, că dreptatea cerea ca, în cazul în care omul va fi cruțat, atunci altcineva trebuia să moară în locul lui; și nu oricine, ci Unul care era o Ființă divină – Unul care era egal cu legea – chiar Legiuitorul însuși.

Dar întrebarea mea era: ce lege, ce sistem judiciar ar accepta ca o persoană să fie pedepsită pentru păcatele alteia? Pe cine satisface acest lucru?

Să vă explic ce vreau să spun folosind o ilustrație. Dacă îmi instruiesc fiul să nu ia nici unul din fructele mele de mango, iar el nu se supune, atunci pentru a-l face să înțeleagă faptul că am vorbit serios, trebuie să impun o pedeapsă. Iar acest lucru se întâmplă din două motive: în primul rând, pentru ca autoritatea mea să fie menținută și în al doilea rând, ca el să învețe, pentru

binele lui, că a mă asculta pe mine este important. Neascultarea l-ar putea duce pe viitor în mari probleme. În pedepsirea fiului meu acestea sunt lucrurile pe care le am în vedere. Niciodată nu este vorba de răzbunare sau de a satisface vreo dorință din mine pentru retribuție, nu este vorba de a-l face pe el să sufere pentru că a îndrăznit să meargă împotriva voinței mele. Mai mult, nu i-aș spune **niciodată** fiului meu: „Dacă iei din fructele de mango te voi ucide!”. Pedepsa mea are scopul de a-l face o persoană mai bună sau de a-i salva viața, nicidecum de a-l distruge. Mai departe, dacă fiului meu îi pare cu adevărat rău pentru ce a făcut și dovedește că regretă profund acțiunile sale, va mai fi în continuare necesar să îl pedepsesc? De ce ar fi necesar să spun: „Ei bine, fiule, văd că îți pare foarte rău și vreau să te iert, dar nu o pot face dacă nu pedepsesc pe altcineva. Nu te-ai supus instrucțiunilor mele și înainte să te pot ierta, altcineva trebuie să fie pedepsit. Văd că îți pare rău, așa că nu te voi pedepsi pe tine, voi pedepsi însă pe fratele tău în locul tău”. Are vreun sens tot acest proces?

Acest aspect din planul de mântuire a fost o zonă gri pentru mine timp de mulți ani. Am acceptat faptul că trebuie să existe un motiv solid pentru care Hristos a trebuit să moară și am acceptat că nu Dumnezeu trebuie să fi fost Cel care să ceară sângele Său, dar nu puteam înțelege sau explica motivele pentru care toate acestea au fost necesare. Dar, din fericire, studiind neprihănirea prin credință am văzut în sfârșit motivul pentru care acest lucru era esențial și am ajuns să îmi dau seama ce plan minunat este cu adevărat!

Ficțiune legală?

Nu cu mult timp în urmă am dat peste o întrebare care m-a intrigat. Întrebarea era: „Este Evanghelia ficțiune legală?”. Baza acestei întrebări era următoarea: când oamenii cred în Hristos (când Îl acceptă ca Mântuitor) sunt îndreptățiți. Cu alte cuvinte, sunt declarați dreți, Dumnezeu iartă toate păcatele lor și îi privește ca fiind tot la fel neprihăniți ca și Hristos Însuși. Totuși,

creștinismul obișnuit învață că o astfel de persoană în realitate nu este în el însuși, în natura și acțiunile lui la fel de neprihănit ca și Hristos. Astfel, Evanghelia este acuzată ca fiind „ficțiune legală”. Este văzută ca o tranzacție legală prin care Dumnezeu acceptă „în mod legal” ceea ce nu este adevărat. Ne acceptăm ca neprihăniți când în realitate noi nu suntem. Argumentele teoretice, legale devin obiectivul avut în vedere, devin mai importante decât realitatea condiției noastre!

Trebuie să fim onest și să spunem că o astfel de concepție nu îl prezintă deloc pe Dumnezeu ca pe Regele neprihănit al universului. Îl înfățișează ca pe unul din acei avocați fluenți în vorbire care folosesc lacunele din cunoștințele celuilalt pentru a elibera pe cei mai răi criminali, lăsându-i în societate doar pentru a repeta crimele din nou și din nou. Acesta trebuie să fie acceptat ca cel mai bun „plan de mântuire” pe care putea Dumnezeu să îl ofere? Evanghelia tratează argumentele legale sau problema reală de a elibera omul din păcatul său?

În capitolul precedent, am stabilit că păcatul este cel care îi ucide pe oameni. Inversul de asemenea este adevărat, și anume că neprihănirea este viață. Când înțelegem acest lucru, moartea lui Hristos capătă o complexitate cu totul diferită.

Cum este transmisă viața?

Mai întâi, trebuie să luăm în considerare un principiu fundamental, hotărâtor pentru înțelegerea acestei chestiuni, și anume: odată Dumnezeu a creat viața, iar aceasta poate fi transmisă numai prin naștere. Fiecare creatură își primește natura fundamentală atunci când se naște și aceasta hotărăște ce va fi, fie câine, pisică, leu, lup, om etc. Prin lucrarea acelei naturi, fiecare dezvoltă un caracter, dar natura este cea care hotărăște tipul de creatură.

Așa cum am descoperit deja, cu toții ne naștem atât cu o natură spirituală, cât și cu una fizică, decăzută. Toți cei care provin din rasa lui Adam sunt născuți cu un trup degenerat de păcat, slab, muritor (trup păcătos) și cu un spirit rob al păcatului,

lipsit de neprihănire (minte carnală). Aceasta este ceea ce primim noi la naștere și nici una din invențiile oamenilor – fie ele medicale, științifice, psihologice, educative, fie de re-socializare sau religioase etc. – nu poate schimba această natură fizică sau spirituală, chiar dacă omul poate să supună sau să deghizeze unele din manifestările ei. Natura se transmite numai prin naștere! Omul se naște cu o natură care este moartă din punct de vedere spiritual. Biblia îl descrie ca fiind „*mort în greșeli și păcate*”. (Efeseni 2:1, 5). Este născut cu un trup muritor. Dacă vreodată va scăpa de această putere a morții duble în care se găsește (fizică și spirituală), care lucrează în el, atunci omul **trebuie** să se nască **din nou** deoarece natura nu se transmite **decât** prin naștere și nu poate fi obținută imitând pe altcineva.

O nouă sursă de viață

Dar să ne amintim că, atunci când are loc o naștere, există întotdeauna o sursă originară de viață. Întotdeauna există un părinte, unul care posedă viața ce o dă celui alt. Dacă urma să existe vreodată o nouă naștere a omului, dacă acesta urma să primească vreodată o nouă viață, o nouă natură, atunci trebuia să existe o sursă originară, trebuia să existe un părinte în care să fie această nouă viață. Mai mult, trebuia ca toate atributele vitale, caracteristicile acestei noi vieți, acestei noi naturi să fie în mod inerent țesute în acea viață originară. Trebuia ca mai întâi ele să fie o parte din viața părintelui înainte să fie transmise odraslelor.

Ce dorea Dumnezeu să facă pentru om? Dorea să îi dea o viață în care păcatul a fost învins și distrus, o viață în care natura se întoarce la Dumnezeu și neprihănirea Sa așa cum floarea se întoarce spre soare. Numai primind o astfel de viață putea omul să fie răscumpărat din destinul groaznic impus lui prin viața transmisă de la Adam.

Aceasta Și-a propus Dumnezeu să facă în Hristos. Isus urma să fie al doilea Adam, al doilea prototip al omenirii, „*Tatăl veșnic*” (Isaia 9:6) al unei noi omeniri care putea transmite o

viață în care păcatul a fost biruit și nimicit, iar neprihănirea era o realitate naturală. Dar pentru a avea o astfel de viață pe care s-o transmite, ce calificări trebuia să aibă Isus?

1. Trebuia să ia păcatul asupra Lui, să experimenteze puterea lui, să îl învingă și să îl distrugă. Numai în felul acesta putea avea El o viață biruitoare pe care să o transmită copiilor Săi.

2. Trebuia să fie o Ființă divină, Unul care era chiar în natura Lui, egal cu legea, Unul care era chiar realitatea legii vii. Un înger ar fi putut da instrucțiuni cu privire la cum să ascultăm de lege, ne putea da chiar și un exemplu, dar numai Dătătorul legii, El Însuși, legea vie, putea să transmită o natură în care principiile adânci ale acelei legi erau înglobate.

Acesta este exact tipul de Mântuitor care este Isus și acestea sunt chiar calificările Lui. Isus a trebuit să fie uman, complet uman; altfel, nu ar fi putut lua păcatul nostru asupra Lui. Nu ar fi putut lua boala noastră așa încât să o distrugă. Totuși, în același timp, mântuirea nu putea veni de la cineva care era doar un fiu al lui Adam. Prin legea eredității tot ce putea transmite Adam odraslelor lui era păcat și moarte. Dacă Isus era doar un fiu al lui Adam, aceasta era tot ce putea transmite. Pentru a da viață, trebuia să fie din afara acestei lumi. Trebuia să fie dintr-o altă rasă pentru a putea aduce un element nou în omenire. Mai mult decât atât, Isus trebuia să fie pe deplin divin! Numai fiind o Ființă divină, egală cu Tatăl, putea să împartă o viață de neprihănire perfectă, una care nu doar că se supune regulilor, dar care era în ea însăși, prin natură, curată, neprihănită și sfântă.

Făcut păcat

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune:

„Căci El L-a făcut păcat pentru noi, pe Cel care nu a cunoscut nici un păcat, pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21).

Observați ce spune Cuvântul lui Dumnezeu; aceasta este mai puternic decât a spune că Isus a murit pentru păcatele noastre. Spune că a fost „*făcut*” păcat. Cum era posibil așa ceva pentru o

Ființă care era fără păcat? Cum a fost El făcut păcat? Cum se putea ca, așa cum a spus Petru, El să fi „*purtat păcatele noastre în trupul Lui pe lemn*”. (1 Petru 2:24).

Din cauza faptului că nu am înțeles adevărata natură a păcatului, întotdeauna am înțeles greșit acest lucru. Unii au crezut că El a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pur și simplu prin faptul că a venit cu un trup uman degenerat și a avut slăbiciunea trupului, comună tuturor oamenilor. Alții, pentru că limitează păcatul la faptele de nesupunere, au presupus că El a purtat păcatele noastre în faptul că fiecare act greșit comis vreodată în istoria omenirii a fost într-un mod tainic adunat și îngrămădit asupra lui Hristos. Însă, când înțelegem corect ceea ce este cu adevărat păcatul, dintr-o dată înțelegem ce s-a întâmplat când Isus a devenit păcat pentru noi. Dintr-o dată totul are atât de mult sens. Vedem adevărul minunat care este grozav și în același timp măreț.

Rădăcina oricărui păcat este necredința, care rezultă în despărțire de Dumnezeu. În orice ființă care a experimentat vreodată această despărțire, fie că este Lucifer și îngerii căzuți, fie Adam și Eva și copiii lor, această despărțire a rezultat în fiecare caz imediat în **manifestarea** păcatului, adică în realizarea faptelor păcătoase. Este important să înțelegem pașii din acest proces al păcatului, pentru a putea avea o idee clară a ceea ce s-a întâmplat atunci când Isus a purtat păcatele noastre.

1. În primul rând, este necredința – lipsa dispoziției de a te încrede în Dumnezeu.

2. Aceasta rezultă în despărțire de Dumnezeu.

3. Consecința imediată este o natură total egoistă.

4. Rezultatul natural și inevitabil este comiterea faptelor păcătoase.

La fiecare dintre aceste stadii s-a făcut referire ca fiind păcat deoarece toate sunt legate unul de altul, fiind fie cauza, fie rezultatul celuilalt.

Credința general acceptată este că Isus a luat numai ultima parte a acestor stadii ale păcatului (faptele păcătoase), atunci

când a purtat păcatele noastre. Dar, de vreme ce El Însuși nu a comis niciodată niciun singur act al păcatului, atunci trebuie să fi fost **numai** pedeapsa acestor păcate pe care le-a purtat. Astfel, ideea noastră este că, atunci când Isus ne-a purtat păcatele, Dumnezeu a luat fiecare act greșit în parte care a fost vreodată comis în istoria omenirii și a așezat pedeapsa acestor acțiuni greșite asupra Lui. Aceasta din nou ne-a făcut să vedem mântuirea ca pe o chestiune legală, ceva care are de-a face cu hârtiile, cu încheierea socotelilor. Noi nu vedem păcatele pe care Hristos le-a purtat ca pe o realitate care afectează într-un mod real și practic chiar propriile noastre vieți.

Dar **păcatul** nostru este acela pe care Dumnezeu l-a pus asupra lui Hristos. Nu păcatul în rezultatul său final de **fapte** păcătoase, nu păcatul în al treilea stadiu de natură egoistă, ci păcatul, chiar în originea lui, în principiul său fundamental, acolo unde începe. Bineînțeles, Isus nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Niciodată nu a ales calea Sa (primul pas) așa că El nu S-a separat de Dumnezeu (al doilea pas). Dar Dumnezeu a **așezat păcatul nostru asupra Lui** (Isaia 53:6). Dumnezeu a impus al doilea pas (despărțirea de Sine) asupra lui Hristos. A trebuit să facă acest lucru pentru ca Hristos să poată distruge principiul păcatului!

Păcatul condamnat

Când Dumnezeu S-a retras de la Fiul Său, Isus a suferit **consecințele** depline ale păcatului. Agonia acelei despărțiri a fost mai mult decât putea să îndure Hristos și aceasta l-a frânt inima. Dar să observăm ce a făcut Hristos. În orice altă ființă care a fost vreodată despărțită de Dumnezeu, rezultatul imediat a fost egoismul. Al treilea pas în păcat a urmat rapid. Dorința conservării de sine a devenit imediat principiul predominant al inimii. Chiar și Adam, care își găsise toată bucuria în Eva, a acuzat-o imediat cu scopul de a-și salva pielea după ce a păcătuit și a devenit despărțit de Dumnezeu!

Acum, Dumnezeu L-a lăsat singur pe Isus, și imediat oroarea unui mare întuneric a venit asupra Lui. Fără asigurarea mângâietoare a Spiritului lui Dumnezeu, totul părea incert. Chiar și profețiile referitoare la învierea Lui arătau vagi și intangibile. Gândul că dacă va muri, va fi pentru totdeauna, făcea presiuni asupra minții Lui întunecate și confuze. Să ne amintim că Isus nu era în dormitorul Său studiind Biblia cu iluminarea Spiritului Sfânt. Era o ființă umană torturată, suferind foarte mult, lipsit de somn probabil mai mult de douăzeci și patru de ore, suferind din cauza pierderii de sânge, aproape de halucinații și acum, cel mai rău dintre toate, **abandonat de Spiritul lui Dumnezeu!** Nu exista nici o rază de lumină care să Îi lumineze mintea, nici un mângâietor care să-I aducă profețiile înapoi în minte cu putere proaspătă. Pe lângă aceasta, Satan Îl asalta val după val cu îndoieli.

Rezultatul logic, natural, aparent inevitabil era ca Isus să facă pasul următor pe calea păcatului și să Se întoarcă spre egoism, căutând să-Și păstreze viața. Orice altă ființă din univers ar fi făcut astfel. Cel mai sfânt înger pus în aceeași situație ar fi făcut astfel. Dar Isus a fost pe deplin divin. El era Fiul **născut** al lui Dumnezeu, de aceeași natură curată, sfântă și lipsită de egoism a lui Dumnezeu și chiar și atunci când puterile au fost îndepărtate, când Spiritul Sfânt a fost retras, când speranța a fost îndepărtată, El nu putea să Se oprească din a fi El. El nu putea deveni egoist pentru că era Dumnezeu prin natură, iar Dumnezeu este pe **de-a-ntregul** bun! Aleluia!!

În loc să Se întoarcă spre Sine, în loc să facă următorul pas în păcat, în loc să Se plece în fața principiului lui Satan, Isus a murit față de păcat. El a rezistat păcatului în El Însuși și a rezistat până la moarte, distrugând astfel păcatul pentru totdeauna în trup omenesc.

„Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos și din cauza păcatului, a condamnat păcatul în trup.” (Romani 8:3).

În trupul Lui, în trupul Lui uman a condamnat Isus păcatul. L-a luat asupra Lui Însuși și l-a condamnat. Acum există o natură umană în care păcatul a fost distrus. Acum există o natură umană în care vrăjmășia dintre om și Dumnezeu a fost îndepărtată. Există o viață omenească asupra căreia păcatul nu mai are nici o stăpânire, o viață în care păcatul a făcut tot ce putea mai mult, dar a fost învins și nimic. Unde este această viață? Unde este această natură umană? Este în al doilea Adam, noua creație; este în Isus Hristos (1 Ioan 5:11).

„De aceea nu este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care umblă nu după trup, ci după Spirit.” (Romani 8:1).

Păcatul din noi ne-a condamnat și a produs moartea în noi. Despărțirea de Dumnezeu produce naturi egoiste și fapte egoiste. Dar Isus a luat această condamnare asupra Lui, a purtat blestemul în trupul Lui (Galateni 3:13) și acolo a distrus această condamnare. Aceasta este viața pe care Isus o împarte tuturor celor care vor crede. O viață în care despărțirea de Dumnezeu, egoismul, faptele egoiste, au fost abolite. **Și de aceea a trebuit ca Isus să moară.**

În toate ființele umane există o lege naturală care lucrează moștenită de la Adam. Această lege teribilă este numită „*legea păcatului și a morții*”, iar apostolul Pavel descrie în Romani 7:14-24 modul în care ea lucrează. Indiferent de procedul sau efortul omenesc, nici un om nu poate să biruiască efectele acestei legi. Este un principiu construit în viețile tuturor celor care vin din rasa lui Adam. Este o lege naturală, o lege a naturii. Legile și regulile nu pot anula sau depăși legea naturală, așa ca cele zece porunci, legea lui Dumnezeu exprimată în forma judiciară, este fără putere în rezolvarea acestei probleme. Legea judiciară nu este niciodată răspunsul adevărat. Pentru că legea judiciară este slabă prin carne (Romani 8:2). O lege mai mare decât legea judiciară este la lucru în trup și legea judiciară nu o poate birui. Este ca și cum eu aș porunci unui om „Când sari în aer, să nu cazi din nou pe pământ”. Toate poruncile mele ar fi

nefolositoare și nu vor putea să răstoarne legea gravitației, indiferent cât de mult îi poruncesc sau îl ameninț eu, sau indiferent cât de mult se va strădui acest om. Dacă legea naturală trebuie învinsă, o lege mai înaltă trebuie introdusă pentru a contracara legea anterioară.

Gravitația este o lege naturală care cere ca toate lucrurile să rămână legate de pământ. Totuși, efectele legii gravitației pot fi biruite de legea aerodinamicii. Aceasta este o altă lege care atunci când este aplicată poate face capabilă o persoană să se ridice deasupra legii gravitației. Aceasta este demonstrat în fiecare zi când oamenii zboară în avioane. Biruim gravitația aplicând o lege mai înaltă. Chiar dacă acest om ar găsi porunca mea imposibil de ascultat în el însuși, totuși, dacă el aplică legea aerodinamicii, va fi capabil să se supună poruncii mele.

Legea Spiritului

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Legea spiritului de viață* (legea naturală – legea naturii neprihănite a lui Hristos) *în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții* (legea naturală – legea naturii mele păcătoase)”. (Romani 8:2).

„...*ceea ce legea nu putea să facă, pentru că era slabă prin trup, Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos și pentru păcat, a condamnat păcatul în trup.*” (Rom.8:3

Legea păcatului și a morții guverna în trupul meu și eram neputincios în a-i rezista. Cele zece porunci nu puteau să producă puterea necesară de a o birui. Dar există o altă lege, legea Spiritului de viață. Unde există această lege? Ea există în Hristos Isus!! Poate fi găsită și experimentată în Hristos. Ceea ce a făcut Dumnezeu a fost să introducă o altă lege naturală pentru a anula efectele primei legi. Cei care experimentează această lege naturală împlinesc neprihănirea legii, se ocupă cu lucrurile Spiritului, au viață și pace, trupurile lor sunt moarte față de păcat și vii pentru neprihănire, sunt fii ai lui Dumnezeu. Romani 8:4-14.

Ce este un blestem?

Crucea joacă un rol central în mântuirea omenirii. O persoană care citește Noul Testament nu poate să nu recunoască acest lucru. Răstignirea lui Isus a fost aspectul predeterminat al planului de mântuire, aspect hotărât de Dumnezeu împreună cu Fiul Său, înainte de veacuri. Apostolii au înțeles însemnătatea crucii și ea a fost mereu în centrul învățăturilor lor. Pavel a scris:

„... dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri, o nebulie...” (1 Corinteni 1:23).

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2:2).

Pavel L-a predicat pe Hristos, dar observați pe ce pune el accentul: nu numai pe Mântuitorul ca centru al soliei lui, ci pe Hristos aflat într-un anumit punct al experienței Sale – **Hristos răstignit**.

De ce este Golgota atât de importantă? Ce s-a întâmplat de fapt la cruce? Pentru a înțelege pe deplin vom avea nevoie de toți anii veșniciei, însă, în ciuda acestui lucru, sunt multe detalii pe care le putem observa prin studiul atent al acestui subiect.

Răscumpărați din blestem

Să începem prin următorul pasaj:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat de copac.”” (Galateni 3:13, KJV).

Apostolul afirmă că Hristos ne-a răscumpărat dintr-un anumit blestem, iar acel blestem este numit „blestemul legii”. Hristos ne-a scos din acest blestem. Dar cum a făcut asta? Prin însăși faptul că El a devenit blestem, prin faptul că a luat acest blestem asupra Lui Însuși. Pentru a demonstra acest lucru, Pavel citează din Deuteronom 21:23 care afirmă că toți cei

care atârnă de copac sunt blestemați de Dumnezeu. Hristos a fost atârnat de un copac, motiv pentru care a fost blestemat, iar în acest fel El a purtat blestemul și ne-a eliberat pe noi din el.

Sunt câteva întrebări pe care trebuie să le ridicăm dacă vrem să înțelegem această chestiune în mod corect. Ce este un blestem? Ce înseamnă că noi eram sub blestemul legii? Și cum a luat Hristos acest blestem, prin aceasta eliberându-ne?

Ce este un blestem?

Un blestem este o condamnare la dezastru. Acest concept există chiar și în afara Bibliei. Majoritatea dintre noi am auzit probabil istoria vreunui om care a fost blestemat motiv pentru care a fost urmărit de tot soiul de ghinioane. Aceasta este o temă populară în romane, iar ideea aceasta are un sâmbure de adevăr în ea.

În cartea Numeri la capitolul 22 citim că Balac, regele Moabului, a trimis să-i fie adus Balaam pentru a-l blestema pe Israel. Israel invadea Palestina și învingea fiecare națiune care îi stătea în cale, iar Moab era următorul la rând. Balac știa că Israel reușea în tot ceea ce făcea și de asemenea că el nu ar fi putut niciodată să-i învingă fără un ajutor special, motiv pentru care a trimis după Balaam pentru că aceasta avea o anume reputație. El era profet al lui Dumnezeu și pe oricine binecuvânta, era binecuvântat, și pe oricine blestema, era blestemat.

Dar când a ajuns Balaam, de fiecare dată când își deschidea gura pentru a-l blestema pe Israel, începea să rostească binecuvântări și nu blesteme, iar acest lucru ne arată că blestemul nu este ceva ce este decis de o persoană asupra alteia. Cineva poate **pronunța** un blestem, poate să rostească cuvintele unui blestem, dar nu poate aduce asupra alteia consecința unor evenimente rele. Această idee este larg răspândită în gândirea umană, dar nu și ideea biblică a blestemului.

Pentru a exemplifica, să citim pasajul din Matei 23 în care Isus le vorbește iudeilor:

„Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omori și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.” (Matei 23:33-36).

Niciodată nu a fost pronunțat vreun blestem mai solemn, mai teribil asupra unui popor! Această condamnare a fost împlinită când romanii au distrus Ierusalimul. Condițiile în care au ajuns evreii au fost atât de groaznice încât femeile înfometate au început să-și mănânce proprii copii! Când armatele romane au invadat în final cetatea, sângele evreilor curgea pe străzile Ierusalimului ca apa.

Blestemele sunt auto-impuse

Acesta a fost un blestem, dar cine a fost cel care a blestemat pe Israel? Isus a rostit cuvintele, dar cine i-a blestemat? Adevărul este că Israel s-a blestemat singur! Hristos a fost Cel care a adus aceste dezastre asupra lor? Nu, ci propriile lor fapte au atras blestemul asupra lor! Tot ceea ce a făcut Hristos a fost să le spună adevărul înainte ca acesta să se fi întâmplat. El nu a făcut altceva decât să profetizeze ceea ce avea să se întâmple. Ei au fost cei care l-au întors spatele lui Dumnezeu și l-au respins pe deplin, într-o asemenea măsură încât El nu i-a mai putut proteja. Consecința a fost faptul că Satan a fost capabil de a acționa potrivit dorinței sale, ceea ce a avut ca rezultat, în final, distrugerea națiunii. Așa cum ni se spune în Proverbe 26:2 *„blestemul neîntemeiat nu va veni.”* (KJV).

Același adevăr este ilustrat în Geneza capitolul 9. Aici citim că după potop, Noe s-a îmbătat și dormea în cortul său dezbrăcat. Ni se spune mai departe că fiul lui mai tânăr, Ham, a intrat și l-a văzut. Biblia nu ne spune exact ce a făcut, dar se sugerează faptul că el și-a bătut joc de tatăl lui. Unii afirmă că ar fi făcut mai mult decât atât, dar Biblia nu specifică:

„Noe s-a trezit din amețeața vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!” (Geneza 9:24, 25).

Așadar, Noe s-a trezit și a spus: *„Blestemat să fie Canaan.”* Cine a fost cel care a intrat în cort și l-a privit? A fost Ham, dar în mod ciudat, nu el a fost blestemat, ci Canaan. Cine a fost Canaan? El a fost fiul lui Ham. Așadar, Ham a făcut ceva, iar Noe a rostit un blestem asupra fiului său. Dacă Noe a fost cel care a adus blestemul asupra lui Canaan, atunci a făcut o mare nedreptate. Dar nu el a fost cel care a adus blestemul asupra lui Canaan; nu a avut această putere.

Așadar, cum se face că Noe, sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, pronunță un blestem asupra fiului lui Ham? Care este principiul pe care îl învățăm din acest verset?

Există o regulă a vieții pe care nimeni nu o poate evita numită „legea consecinței.” Dumnezeu poate ierta păcatul unei persoane, dar consecințele rămân. Cu alte cuvinte, ceea ce facem îi afectează pe copiii noștri! O persoană care se îmbolnăvește datorită unui comportament păcătos, îi poate afecta și pe copiii săi transmițându-le respectiva boală. Ulterior, persoana respectivă Îi poate cere iertare lui Dumnezeu și bineînțeles că Dumnezeu îl va ierta, dar copiii nu vor fi în mod miraculos vindecați numai pentru că părintele a fost iertat. Consecințele rămân.

Fiul lui Noe, Ham, avea o trăsătură de caracter care urma să fie transmisă fiului său, Canaan. Cândva în viitor aceste trăsături adânc înrădăcinate în caracterul descendenților lui Ham vor rezulta în faptul că ei vor deveni robii descendenților fratelui său. Așadar, blestemul a căzut asupra lui Canaan nu pentru că Dumnezeu a ales în mod arbitrar să-l pedepsească,

ci pentru că Ham a transmis propriile sale obiceiuri și atitudini fiului său, care, la rândul său, le-a transmis mai departe următoarei generații. De fapt, Dumnezeu spune că acestea se transmit până la a treia și a patra generație, iar acest proces continuă atât timp cât răul respectiv rămâne prezent în familie.

Aceste exemple ne subliniază un principiu pe care avem nevoie să-l înțelegem bine. Dumnezeu spune:

„...Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc...” (Exodul 20:5).

Cum putem explica asta? Este Dumnezeu Cel care alege în mod arbitrar ca atunci când cineva face un lucru greșit, El, Dumnezeu, îl va pedepsi pe fiul acestuia și pe urmașii lui, generație după generație? Așa este Dumnezeu? Sigur că nu!

O categorie de oameni care au suferit foarte mult sunt rasa neagră. În timp ce este adevărat faptul că unele dintre „marile” civilizații ale trecutului au trăit în Africa, este în același timp adevărat că unul dintre cele mai întunecate capitole ale istoriei cuprinde și sclavia și tratamentul brutal aplicat africanilor, în unele cazuri de către chiar frații lor, dar de cele mai multe ori de alții din alte rase. Pe tot cuprinsul istoriei omul l-a făcut sclav pe aproapele său, dar se pare că acest rău a atins cotele cele mai înalte în procesul de subjugare a negrilor. Dar de unde a pornit totul? Africanii sunt descendenți ai liniei lui Ham.

Ham a pornit pe o cale contrară lui Dumnezeu și și-a condus și copiii tot pe acolo. Unul dintre primii mari rebeli împotriva lui Dumnezeu a fost Nimrod, descendent a lui Ham. El a pus bazele unui regat care era în directă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu (Geneza 10:8-10). Blestemul (caracteristicile rele) au trecut de la tată la fiu pe măsură ce descendenții lui Ham s-au îndepărtat din ce în ce mai mult de adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Pe măsură ce au devenit din ce în ce mai confuzi, au devenit din ce în ce mai degradați

până când în cele din urmă au început să se închine pietrelor și lemnului și să comită unele dintre cele mai degradante fapte.

Dar unde se oprește căderea atunci când o persoană se naște pe un tărâm în care stilul de viață natural este ca oamenii să se mănânce între ei, în care singurii dumnezei cunoscuți sunt pietrele și lemnele, în care cele mai degradante aspecte ale naturii umane reprezintă stilul normal de trai? Ce speranță are cineva de a rupe acest ciclu, pentru că totul devine din ce în ce mai rău.

Așadar, blestemul nu este altceva decât lucrarea consecințelor naturale, iar acest lucru trebuie să-l înțelegem bine. În mod normal, Dumnezeu nu intervine în ciclul consecințelor. El iartă greșeala, dar consecințele continuă. Așa este viața.

Cum se poate rupe un blestem?

Vă rog să observați faptul că Dumnezeu afirmă că El pedepsește nelegiuirea părinților în copii „*până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc...*”. Putem să descoperim un element aducător de speranță în această afirmație?

În Geneza 27, Iacob a venit la tatăl său și, folosindu-se de înșelăciune și șmecherii, a obținut ceva ce aparținea fratelui său: a furat binecuvântarea fratelui său. Atunci când Esau a venit pentru a obține binecuvântarea, a descoperit că aceasta dispăruse și toate rugămințile lui nu o mai puteau readuce. Isaac nu se putea răzgândi pentru că binecuvântarea, asemenea blestemului, nu este altceva decât o profeție a modului în care se vor desfășura lucrurile, iar el nu putea spune ceea ce nu era adevărat. Dar el îi spune lui Esau:

„*Vei trăi din sabia ta și vei sluji fratelui tău; dar, când te vei răscula, vei scutura jugul lui de pe gâtul tău!*” (Geneza 27:40).

Cum se poate rupe un blestem? Dumnezeu i-a spus lui Esau prin Isaac că el îl va sluji pe fratele său, dar când va fi venit

ziua în care el va deveni capabil de a frânge stăpânirea lui Iacob, atunci va fi liber de sub blestem. Pentru a rupe un blestem, o persoană trebuie în primul rând să ajungă sub puterea sa și apoi, din acea poziție, să înfrângă acea putere. Numai așa un blestem poate fi rupt.

Să ne gândim la presupusul caz al unui om care s-a închinat pietrei și lemnului, pe jumătate dezbrăcat, trăind în cea mai sălbatică parte a Africii în urmă cu o mie de ani. Dacă acest om ar putea să ajungă să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, ce li s-ar întâmpla copiilor lui? Blestemul ar fi rupt în cazul familiei lui! În mijlocul Africii s-ar ridica un trib care este înconjurat de întuneric, dar total diferit de cei din jurul lor. În ei s-ar manifesta puritatea și neprihănirea adevăratului creștinism, în ciuda ignoranței înconjurătoare. Dar este nevoie de cineva care să rupă acel blestem.

Dar cum ar fi putut cineva care a crescut și a trăit toată viața în acele circumstanțe, să se elibereze din acel ciclu? O persoană care a crescut și s-a dezvoltat în acea atmosferă nu ar putea niciodată să se elibereze în aceste circumstanțe. Singura cale ar fi introducerea unui element nou în experiența sa.

Acesta este motivul pentru care, cu toate că sclavia este un lucru îngrozitor, sunt mulțumitor că Dumnezeu a scos ceva bun din acest rău teribil. Unii din strămoșii mei au venit în Caraibe în aceste circumstanțe teribile, dar aceasta a oferit o ocazie multor africani să audă Evanghelia și, datorită acestui lucru, eu sunt cel ce sunt azi: un copil al lui Dumnezeu și fericit în viața aceasta. Așadar, circumstanțele au creat o schimbare; un element nou a intrat în viața degradată a lui Ham motiv pentru care blestemul nu a mai ajuns până la mine. Acel blestem al lui Ham a fost rupt pentru că un nou element a intrat în experiența strămoșilor mei.

Blestemul legii

În Galateni 3:13 Biblia ne spune că pentru a ne salva, Isus a luat „*blestemul legii*.” Ce este blestemul legii? Biblia spune că:

„*Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o abominație* (ticăloșie, păgânism).” (Proverbe 28:9 KJV)

Ce înseamnă asta? Ce este o abominație? O abominație este un lucru extrem de scârbos, ceva intolerabil. „Webster’s New Worlds Dictionary” descrie abominația ca fiind „orice lucru oribil și dezgustător”. Cel care își închide urechile ca să nu audă cerințele legii lui Dumnezeu, pune o mare barieră între sine și Dumnezeu. Chiar și rugăciunea lui ajunge o abominație. Iar dacă rugăciunea lui este o abominație, cum este atunci persoana în sine? Acest lucru ne oferă o idee pentru a înțelege ce este blestemul legii. Blestemul legii vine asupra cuiva atunci când persoana calcă legea. Galateni 3:10 spune că

„*Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.*”

Cei care nu împlinesc **toate** cerințele legii sunt cei ce sunt blestemați. Pentru a evita blestemul legii, omul trebuie să împlinească absolut toate cerințele ei, dar Iacov ne spune că dacă omul calcă o singură poruncă, se face vinovat de **toate**. Nici un om (cu excepția lui Hristos) nu a împlinit legea în mod perfect. Niciunul dintre noi nu a împlinit toate cerințele legii, motiv pentru care blestemul legii este asupra întregii omeniri. Blestemul a intervenit datorită nesupunerii, datorită neîmplinirii legii.

Adam este cel ce a introdus acest blestem în omenire și a așezat întreaga rasă umană sub el. Dumnezeu a oferit lui Adam și Evei un avertisment. Le-a spus în mod clar care va fi

consecința dacă ar fi mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului.

„... dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2:17).

Părerea populară este că atunci când Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei că vor muri dacă vor mânca din fruct, El a așezat un blestem asupra lor. Dar să ne amintim principiul pe care l-am studiat anterior: Dumnezeu nu blestemă pe nimeni. Ceea ce privim ca fiind un blestem din partea lui Dumnezeu nu este nimic altceva decât prezicerea Lui în ceea ce privește **consecințele** care vor veni asupra unei persoane dacă aceasta face o anumită alegere.

Atunci când Dumnezeu a spus *„în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit,”* El nu a vrut să spună că *„în ziua în care vei mânca din el te voi omorî.”* Sigur că nu! El a vrut să spună că *„dacă vei mânca din fruct, vei introduce ceva în experiența ta ce te va ucide.”* El i-a avertizat pentru că îi iubea. Dar ei au spus: *„Nu credem că spui adevărul, pentru că acest șarpe pare să înțeleagă mai bine ce se petrece de fapt aici.”* Așa că ei au respins sfatul lui Dumnezeu și au mâncat din fruct.

Dar Dumnezeu nu poate rămâne acolo unde nu este dorit. În clipa în care Adam a ales în mod deliberat, conștient să-L respingă pe Dumnezeu, El S-a îndepărtat de Adam. Dumnezeu a trebuit să-i îngăduie lui Adam să fie liber și a trebuit să-i respecte alegerea. Adam a ales despărțirea de Dumnezeu. În această condiție nu există nimic decât moartea fizică și spirituală. **Acesta este blestemul legii, blestemul care vine din respingerea lui Dumnezeu și care se manifestă prin nesupunerea față de legea Sa.**

Este adevărat că Adam nu a murit în ziua aceea, dar acest lucru s-a întâmplat numai pentru că în momentul în care el a păcătuit, Hristos a preluat sentința și a decis să moară în locul lui. Adam a început imediat să beneficieze de pe urma

sacrificiului lui Hristos, chiar dacă Hristos nu murise de fapt încă. Biblia ne spune că Isus Hristos este „*mielul care a fost înjunghiat de la facerea lumii*” (Apocalipsa 13:8).

Datorită faptului că harul a intervenit imediat, multora dintre noi ne este dificil să înțelegem ceea ce omul a adus asupra lui în ziua aceea. Dar dacă mergem puțin cu gândul în viitorul nu prea îndepărtat și ne imaginăm ceea ce se va întâmpla atunci când timpul de probă se va sfârși iar spiritul lui Dumnezeu va fi retras de pe pământ, vom înțelege mai bine unde merită omul să fie de fapt. Biblia spune despre oamenii din acel timp că

„... au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor.” (Apocalipsa 16:10).

De ce nu se vor pocăi? Pentru că spiritul lui Dumnezeu se va fi depărtat de pe pământ. Fără de Dumnezeu ei nu se pot pocăi. Nu au nici o dorință de a se întoarce la Dumnezeu, timpul lor de probă se va fi încheiat iar ei nu mai au niciun ajutor, niciun har și nicio lumină de la Dumnezeu, motiv pentru care nu se pot întoarce la Dumnezeu. Cei ce vor trece prin ultimele șapte plăgi vor experimenta ce înseamnă să fii pe deplin sub blestem. Vor căuta moartea dar nu vor putea muri pentru că Hristos nu va mai sta între om și efectele depline ale blestemului.

Acolo ar fi trebuit să ajungă Adam și Eva în acea zi! Asta este ceea ce au ales! Dar Dumnezeu a continuat să ofere binecuvântări rasei umane pentru că Hristos a intervenit în acea zi.

Numai Dumnezeu este bun

În Marcu 10:18 descoperim ceea ce eu numesc primul principiu fundamental al credinței creștine. Isus ne spune că „*Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.*”

Acest adevăr este repetat și în Apocalipsa 15:4 unde este scris:

„... Numai Tu ești sfânt ...”

Cuvântul „**numai**” înseamnă că nu mai există un altul. Nu mai există nici un altul bun în afară de Dumnezeu. Numai Dumnezeu este bun. Un alt adevăr decurge în mod automat din acest concept fundamental, și anume faptul că în orice loc din univers în care găsim binele, putem fi siguri că prezența lui Dumnezeu este acolo. Atunci când cineva găsește ceea ce este cu adevărat bun, atunci a găsit cu adevărat prezența lui Dumnezeu! Dacă cineva ar putea găsi binele în afara Sa, asta ar însemna că există mai mulți dumnezei, și asta pentru că **numai** Dumnezeu este bun. Acesta este un principiu fundamental și dacă nu-l vom înțelege, nimic din ceea ce credem despre neprihănirea lui Dumnezeu nu va fi corect. Aceasta este una dintre pietrele de temelie: nu putem găsi binele nicăieri decât în Dumnezeu.

Așadar, la început Dumnezeu a creat universul, și acesta era bun. El a creat lumea și toate erau foarte bune! Ce concluzie tragem de aici? Faptul că acest întreg univers era plin de prezența lui Dumnezeu. Este clar faptul că Dumnezeu a gândit această lume pentru a fi o expresie a Lui Însuși. El a proiectat-o pentru a fi un loc prin care viața Lui să curgă și să se manifeste în fiecare copac, în fiecare frunză, în fiecare boboc și în fiecare floare. Mai mult decât atât, ființele inteligente trebuiau să fie sălașuri în care să locuiască Dumnezeul Cel viu. Trupurile lor trebuiau să fie temple în care El urma să trăiască și să se exprime pe Sine.

Dar Lucifer a introdus ceva în univers, ceva ce nu fusese inclus în planul original. Pentru prima oară Lucifer a scindat universul. Nu a fost o împărțire fizică, ci una ideologică. El a introdus ideea că era posibil să trăiești mai bine fără de Dumnezeu.

Așa cum citim în Geneza, Satan a spus femeii (parafrazând): „Dumnezeu nu spune adevărul! Dumnezeu știe

că dacă veți mânca din pom, în ziua aceea veți deveni asemenea lui Dumnezeu!” Elementul esențial pe care Dumnezeu l-a introdus în viețile lor era că ei erau buni. Dar în esență, Satan le spunea că „nu aveți nevoie de Dumnezeu pentru a fi buni. Tot ceea ce vă trebuie este să știți, să cunoașteți ceea ce este bine și ceea ce este rău. Deținerea cunoștinței binelui și răului vă va face asemenea lui Dumnezeu!” El sugera de fapt că scopul principal al lui Dumnezeu este de a oferi o înțelegere a moralității și că dacă o persoană înțelege binele și răul, atunci Dumnezeu devine irelevant.

Iată învățătura eronată ce stă la baza tuturor religiilor false de pe această planetă. Toate religiile false afirmă că ceea ce omul are nevoie este educația morală, pentru că este capabil el să facă restul. Dar acesta nu este adevărul. Toate religiile false sunt clădite pe principiul potrivit căruia dacă deții adevărata educație morală, tu deții deja tot echipamentul necesar pentru a fi bun. Dar numai Dumnezeu este bun! Și fără de Dumnezeu, noi „nu putem face nimic.” Pentru a face binele, viața unui om trebuie să fie unită cu viața lui Dumnezeu

Așadar, cel ce începe să caute neprihănirea trebuie să înceapă să-L caute pe Dumnezeu. Este o nebunie să înceapă să caute în sine însuși. Cel ce caută să facă binele de unul singur, va descoperi o minciună, ceva ce are aparența neprihănirii dar care în realitate este o contrafacere satanică.

Intervine blestemul

Înainte ca Satan să-și introducă noile lui principii, universul era unit. Însă Satan a introdus ceva numit „rău” ce a „rupt” universul în două. Acum existau două alternative pentru viață în univers: pe de o parte era viața plină de prezența lui Dumnezeu în care totul era bun, iar de partea

cealaltă era viața despărțită de Dumnezeu în care nimic nu era bun. Totul era rău.

Dar să nu uităm că atunci când vorbim despre această despărțire, nu ne referim la una fizică. Elementul principal care a adus despărțirea era elementul vieții lui Dumnezeu. Oriunde era binele, acolo era și viața lui Dumnezeu! Dar de partea cealaltă nu exista viața lui Dumnezeu. Cei ce erau acolo erau morți în greșeli și păcate. Ei erau carnali, iar mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu pentru că ea nu se supune legii Sale și nici nu poate.

Atunci putem înțelege că o persoană care este **pe deplin** despărțită de Dumnezeu, nu este parțial rea. Este pe deplin rea căci nu există bine în afara lui Dumnezeu. Tot la fel, cel ce este pe deplin una cu Dumnezeu va fi cu desăvârșire bun (asemena lui Adam la început), căci în Dumnezeu nu există răul.

La început omul era de partea lui Dumnezeu unde totul era bun, în timp ce Lucifer și îngerii săi erau de cealaltă parte unde totul era rău. Dar când Adam a ales să-L respingă pe Dumnezeu, el a trecut de partea în care se afla Satan, de partea celor despărțiți de Dumnezeu. În felul acesta Adam a adus omenirea sub blestem, sub blestemul despărțirii de Dumnezeu.

O rază de speranță

Să ne gândim pentru o clipă la omenire așa cum ar fi fost dacă Hristos nu ar fi intervenit. Trebuie să facem acest lucru dacă ne dorim cu adevărat să înțelegem ceea ce a făcut Hristos.

Atunci când cineva trece din sfera binelui în cea a răului, rezultatul natural va fi că toți copiii săi vor fi născuți de partea răului, despărțiți de Dumnezeu și goliți de spiritul Său. Consecințele acestei acțiuni îi vor afecta pe toți descendenții săi. Ei toți se vor naște sub blestem.

Cum ar putea acel blestem să fie rupt? Este simplu: cineva trebuie să treacă înapoi de cealaltă parte. Cineva trebuie să ia decizia de a reveni în partea unde este Dumnezeu. Dar este posibil ca cineva să aleagă să treacă de partea binelui, el aflându-se de partea răului?

Răspunsul este nu. De ce nu? Pentru că oricine este despărțit de Dumnezeu nu este sub influența spiritului Său și nimeni nu poate, fără de Dumnezeu, să-L aleagă pe Acesta sau calea Sa! Așadar, omenirea era într-o dilemă iar Satan a crezut că ne are pentru vecie. El a fost sigur că de îndată ce vom fi acceptat principiul lui, principiul independenței de Dumnezeu, îi vom aparține pentru totdeauna. Dar chiar de la început, acolo în grădină, Dumnezeu a spus ceva ce l-a umplut de teamă, o teamă ciudată:

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

Dumnezeu a promis că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Capul șarpelui reprezintă principiile Celui rău, filozofia și baza pe care este clădită guvernarea lui, principiul independenței de Dumnezeu sau, despărțirea de Dumnezeu. Dumnezeu a spus că Sămânța va zdrobi capul său, iar Satan a simțit în inima sa teamă pentru că, deși el controla acum această lume în care își stabilise guvernarea, cuvintele lui Dumnezeu afirmau că ceva era pe cale să se întâmple, iar acel lucru va aduce dezastrul asupra lui. Ceea ce spunea Dumnezeu era că va veni Cineva care va rupe acel blestem!

Hristos făcut blestem

Liberul arbitru

La început Dumnezeu l-a creat pe om bun. Omului nu i-a fost dată posibilitatea de a alege între a fi creat bun, una cu Dumnezeu, sau rău, despărțit de Dumnezeu. Dumnezeu a fost Cel care a ales pentru el. Dar la momentul respectiv existau deja două alternative în univers, binele și răul, viața cu Dumnezeu și cea fără de Dumnezeu.

De ce nu i-a dat Dumnezeu omului libertatea de a alege de vreme ce Dumnezeu crede în libertate și în echitate? Acesta era argumentul lui Satan. Dacă Dumnezeu era corect iar în univers erau prezente două filozofii opuse, de ce nu i-a îngăduit Dumnezeu omului să decidă de care parte dorea să trăiască? De ce nu i-a oferit Dumnezeu omului alternativa în așa fel încât acesta să poată decide pentru sine?

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a așezat pomul în grădină. Aceasta a fost calea prin care Dumnezeu le-a oferit posibilitatea de a alege de a fi despărțiți de El, dacă asta doreau. Dumnezeu i-a creat buni. Acum El trebuia să le ofere opțiunea de a alege răul dacă asta era ceea ce ar fi preferat.

Pe măsură ce ne gândim la acest lucru, începem să înțelegem că întreaga controversă este fondată pe principiul liberului arbitru pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu care nu va governa într-un univers în care nu este dorit. De aceea Dumnezeu a oferit omului libertatea de a alege. Din nefericire omul a folosit această libertate pentru a trece de partea lui Satan. Iar acum, dacă urma să treacă înapoi de partea lui Dumnezeu, lucrul acesta trebuia făcut pe baza libertății de alegere!

Dumnezeu nu s-a putut amesteca atunci când omul a pășit de partea răului. Omul a fost cel care a ales în mod liber să treacă acolo, iar Dumnezeu trebuia să-i respecte alegerea! Dumnezeu dorea să mântuiască omul, dar El nu putea interveni fără a

încălca libertatea omului de a alege! Dar acum omul era într-o conjunctură teribilă căci din poziția aceasta el nu putea să-L aleagă pe Dumnezeu. După ce trecuse de partea răului, îi era imposibil să se întoarcă la starea inițială. De ce? Pentru că atunci când omul a ales să se despartă de Dumnezeu, El nu a mai avut dreptul de a-l influența pe om prin spiritul Său cel sfânt. El nu avea dreptul de a-l convinge pe om și de a-l conduce la pocăință pentru că omul singur a ales să se despartă de Dumnezeu. Dar lipsit de influența spiritului Său, niciun păcătos nu poate veni la Dumnezeu. Minte carnală este întruchiparea vrăjmășiei față de Dumnezeu, nu are nicio dorință după El; oamenii erau dușmanii Tatălui ceresc și nu aveau nicio dorință de a se schimba. Liberul arbitru i-a dat omului posibilitatea de a pleca din sfera de influență a lui Dumnezeu, dar acum tot liberul arbitru îl „ține” sclav iar Dumnezeu nu putea interveni.

Dumnezeu trebuia să infuzeze viața Sa într-a omului prin alegerea acestuia, **fără a călca libertatea sa!** Dar omul căzut nu-L poate alege pe Dumnezeu. De aceea singura cale prin care Dumnezeu putea face aceasta era prin a-L trimite pe Fiul Său ca El, Isus, să devină om și să facă această alegere pentru oameni.

Vă rog să rețineți că analizăm situația din perspectiva dilemei omenirii, din perspectiva a ceea ce ar fi fost omul fără intervenția lui Isus. Aceasta este realitatea, asta urma să ni se întâmple pentru că noi am ales să intrăm într-o groapă fără să știm ce facem și atunci când am ajuns acolo, nu am mai putut ieși! Omul a ales cu bună știință păcatul și acum omul trebuia să revină prin propria lui voință, ceea ce era de fapt imposibil.

Unul pentru toți

Poate că cineva va spune: „Nu este corect ca Adam să ia o decizie, iar eu să sufăr din cauza aceasta.” Dar credeți că aici este vorba despre corectitudine și dreptate? Dacă eu fac ceva iar judecătorul îl condamnă pe fiul meu, aceasta este incorectitudine; dar dacă eu fac ceva și consecințele îl afectează și pe fiul meu, atunci nu mai este vorba despre incorectitudine,

ci despre o realitate fundamentală a vieții. Nu este vina cuiva, ci modul în care lucrează principiul cauză -efect. Consecințele se transmit, în mod natural afectându-i chiar și pe cei care nu sunt vinovați. Așa funcționează universul, iar Dumnezeu nu intervine în privința consecințelor, cu toate că El iartă.

Așadar, Adam a adus aceste consecințe asupra întregii omeniri și în clipa în care acest lucru s-a produs, nu mai exista nicio cale prin care Adam să anuleze aceasta pentru că acum, când omul era de partea răului, nu mai avea abilitatea de a reveni de partea binelui. Așadar, fiecare viață care se naștea din viața lui Adam de această parte a răului era osândită morții veșnice, despărțirii de Dumnezeu. Iată care era realitatea.

Ce trebuia să facă Dumnezeu? Dacă El putea să găsească un singur om care să aleagă să revină de partea binelui, atunci Dumnezeu ar fi salvat un om. Dacă s-ar fi găsit un om care să-L iubească pe Dumnezeu, atunci viața aceea omenească ar fi fost adusă în punctul unirii cu Dumnezeu. În acea viață, blestemul ar fi fost rupt. Evident că aceasta nu ar fi rezolvat problema pe deplin, pentru că dacă un om ar fi revenit, acel un om se putea aduce numai pe sine înapoi. Dar să începem cu începutul.

Calificările Eliberatorului

Să ne punem întrebarea: era posibil ca blestemul să fie rupt? Putea Dumnezeu să producă vreun mijloc prin care blestemul să fie rupt pentru o singură persoană? Ce ar fi trebuit să facă această persoană sau să fie ea pentru a rupe blestemul?

În primul rând el trebuia să fie în sine bun. Trebuia să fie o persoană care să fie bună în sine însăși, prin natură, și nu prin simpla asociere cu Dumnezeu. De ce asta? Deoarece condiția blestemului este despărțirea de Dumnezeu, iar consecința acesteia este că cei care se află sub el sunt pe deplin răi, incapabili de a alege binele, sau de a-L alege pe Dumnezeu. Așadar, dacă cineva aflat sub blestem ar fi fost capabil de a-L alege pe Dumnezeu, se putea numai dacă acea persoană ar fi putut rămâne bună în timp ce era despărțită de El.

Dar cine poate fi despărțit de Dumnezeu și să rămână bun?

Există numai o singură persoană în univers care se califică pentru asta. Această Persoană este evident Fiul lui Dumnezeu. El poate fi despărțit de Dumnezeu și totuși să rămână bun pentru că El este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, de aceeași natură cu Dumnezeu! El, fiind divin, este bun în Sine însuși. Cu toate că omul a eșuat în Eden, natura umană contopită cu cea divină ar reuși, chiar și atunci când spiritul lui Dumnezeu este retras.

Ce alte calificări mai trebuia să aibă pentru a aduce omenirea înapoi? Ei bine, trebuia să fie om! Dar ce fel de om? Trebuie să fie un om de partea căzută, care suferă toate efectele ce au venit asupra omului când a ales să fie independent de Dumnezeu.

Dar mai mult decât atât, El nu trebuie să fie un simplu om, ci unul care să fie **sub blestem** și, fiind în acea condiție, despărțit de Dumnezeu, în punctul în care oricine altcineva din univers ar fi eșuat, El trebuie să reușească. Și singurul motiv pentru care El poate să reușească este pentru că El are în El Însuși acel element al vieții care Îl poate aduce înapoi din blestem! Acest nou element, pe care omenirea nu-l avea, era elementul divinității.

Slavă lui Dumnezeu pentru Isus! Dumnezeu Însuși nu ar fi putut face asta pentru că El nu se putea despărți de Sine. El nu putea să ia blestemul. Nimeni altcineva nu putea împlini acest plan. Aceasta dovedește din nou faptul că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Adevărul că Isus trebuia să devină un om în starea decăzută este unul absolut, dar să nu negăm nici celălalt adevăr că El trebuia să rămână absolut divin. Ambele sunt adevărate!

Calificările lui Hristos

1. Hristos era o ființă divină. (Ioan 1:14; 1 Ioan 1;1, 2).
2. De aceea, El era prin Sine bun. (Luca 1:35).
3. El a luat natura căzută a omului. (Gal. 4:4; Evrei 2:16; Rom. 8:3).
4. El a purtat păcatele noastre ... pe lemn. (1 Petru 2:24).
5. El a fost făcut păcat pe cruce. (2 Corinteni 5:21).
6. El a fost făcut blestem pe lemn. (Galateni 3:13).

7. El a fost blestemat de Dumnezeu pe cruce. (Deuteronomul 21:23).

8. El a fost despărțit de Dumnezeu pe cruce. (Matei 27:46).

9. El a condamnat păcatul în trupul păcătos. (Romani 8:3).

Hristos făcut blestem

Așadar, Isus a venit pe acest pământ iar Biblia spune că a devenit blestem pentru noi, dar unde s-a întâmplat asta? Asta s-a întâmplat „*pe lemn*”! „*Blestemat este cel care este atârnat de lemn.*” (Gal. 3:13). Unii cred că Isus a luat blestemul din clipa în care S-a născut și că acel blestem a fost trupul păcătos pe care l-a luat, dar nu asta este ceea ce spune Biblia. În 1 Petru 2:24 scrie că El a purtat păcatele noastre în trupul Său **pe lemn**!

Atunci când Pavel afirmă că „*blestemat este oricine este atârnat pe lemn*”, el citează din Deuteronomul 21:23:

„... *trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeul tău.*”

Este literalmente adevărat că oricine este atârnat de lemn este blestemat de Dumnezeu? Evident că nu, căci sunt mulți cei care au fost spânzurați fără să fie vinovați. Atunci ce înseamnă acest verset? Adevărul este că acest verset face o referire specifică la Hristos.

Observați ce spune: „*Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu.*” Toți cei ce au fost vreodată despărțiți de Dumnezeu, au ales singuri aceasta. Dumnezeu nu alege să se despartă de nimeni, ci noi suntem cei care Îl părăsim pe El. Dorința veșnică a lui Dumnezeu este de a rămâne cu noi, indiferent de circumstanțe. Aceasta este calea dragostei. Însă, în cazul lui Hristos, observați că Dumnezeu a fost Cel ce a așezat blestemul asupra Fiului Lui. Pentru prima oară în istoria universului, Dumnezeu a blestemat pe Cineva. El a ales să părăsească pe Cineva care dorea să rămână cu El. Așa a trebuit să fie; acesta a fost costul mântuirii noastre!

Această concluzie este în perfectă armonie cu Isaia 53 care ne spune că „noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. ... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. ... Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință ...” (Isaia 53:4, 6, 10). Dumnezeu a adus toate acestea asupra Fiului Său; El I-a întors spatele. Fiul Său nu a călcat niciodată legea, dar **Dumnezeu a așezat blestemul legii asupra Lui**, I-a întors spatele și L-a lăsat singur în tot universul.

Acum înțeleg cât de desăvârșit L-a așezat Dumnezeu pe Fiul Său în pericol, deoarece pe cruce Dumnezeu I-a întors spatele lui Isus, L-a așezat sub puterea lui Satan, sub puterea deplină a blestemului și L-a lăsat să vadă dacă El va putea face din nou alegerea pentru omenire. Atunci când toate acestea s-au abătut asupra lui Isus, L-au luat în mod complet pe neașteptate. În consternarea Lui, El a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46).

Satan trebuie să fi gândit: „Asta e! Am câștigat în sfârșit! Nimeni nu a mai fost despărțit de Dumnezeu și să fi putut rămâne loial lui Dumnezeu. Chiar dacă este Fiul lui Dumnezeu, este limitat de degenerarea slăbiciunilor naturii umane, și nu mai poate să aleagă calea lui Dumnezeu.” Dar în chiar clipa aceea, împărăția lui Satan a fost distrusă, capul lui a fost zdrobit pentru că Isus a sfidat blestemul! Blestemul i-a forțat pe toți cei ce au ajuns sub puterea lui să aleagă sinele și nu pe Dumnezeu, dar Isus l- a sfidat. Ca ființă umană sub puterea blestemului, El a spus: „Eu Îl aleg pe Dumnezeu!”.

Doi pomi

Au existat doi pomi la care a fost decisă soarta omenirii. Unul a fost un pom viu, și acolo Adam a ales moartea, iar celălalt a fost un pom mort, și acolo Hristos a ales viața! Crucea a fost de fapt cel de-al doilea „pom al cunoștinței binelui și răului.”

Când Adam a ajuns la pomul la care omenirea a fost mai apoi vândută stăpânirii păcatului, locul era un paradis și toate

condițiile erau desăvârșite. Adam și tot ceea ce-l înconjura erau exprimarea vieții și a frumuseții. Adam avea toate stimulentele pentru a se supune lui Dumnezeu pentru totdeauna. Dar când Isus a venit la pomul de pe deal, la locul în care destinul omenirii a fost rescris, locul era înfricoșător, înconjurat de toate semnele morții și ale degradării. Chiar numele acelui loc era foarte sugestiv: „Golgota”, înseamnând „locul craniului,” simbol al morții, lipsit de speranță pentru omenirea pe care Hristos o reprezenta.

La pomul din grădină, primul pom, Satan a spus: „Dacă te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu vei trăi pentru totdeauna.” La pomul de pe deal, Satan i-a spus lui Isus: „Dacă te supui lui Dumnezeu, vei muri pentru totdeauna.” Adam l-a ascultat, iar Hristos l-a învins distrugându-i principiul.

Așadar, acum există o viață omenească în care blestemul a fost frânt, slavă lui Dumnezeu! Există o viață în care puterea lui Satan nu mai stăpânește! Un om este liber acum, dar ce legătură are cu restul, cu noi ceilalți?

Un duh dătător de viață

În același fel în care Adam a transmis o viață învinsă și stricată copiilor lui, Acest Om trebuia să găsească o cale prin care să transmită această viață biruitoare celorlalți. Pe baza acestui principiu pe care întreaga omenire era coruptă, Acest Om trebuia să restaureze omenirea. Acesta este motivul pentru care El este numit „*al doilea Adam*.” (1 Corinteni 15:45). Acum că El a frânt blestemul și a restaurat omenirea la locul loialității și părtaşiei cu Dumnezeu, Tatăl ceresc trebuia să găsească o cale prin care oamenii care erau deja în viață, să poată primi această nouă viață. Dumnezeu trebuia să găsească o cale prin care să infuzeze această viață răscumpărată în ceilalți și să-i transforme în creaturi noi.

Acesta este motivul pentru care Isus a trebuit să revină în cer și să fie proslăvit. Atât timp cât El rămânea numai carne și sânge, nu putea să transmită viața Sa nimănui. El a trebuit să

primească capacitatea de a oferi viața Sa și altora. Astfel că Scripturile ne spun că

„De aceea este scris: ‚Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.‘ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

El a fost făcut „un duh dătător de viață.” Acesta este un aspect vital al vieții lui Hristos pe care mulți nu-l înțeleg. Unul dintre motivele pentru care acest adevăr este ținut în obscuritate este faptul că puțini înțeleg că spiritul sfânt este chiar viața lui Isus Hristos, că atunci când primești spiritul sfânt, primești chiar viața lui Isus. Viața care a ieșit biruitoare asupra blestemului, viața care este unită cu viața lui Dumnezeu.

„Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile.” (Efeseni 4:10).

De ce S-a întors Isus în cer? Pentru ca să umple toate lucrurile. Atunci când a fost pe pământ, El nu putea să umple decât un singur om, și anume pe Sine Însuși. A trebuit să meargă înapoi, să fie proslăvit cu Tatăl pentru ca acum să fie capabil de a lua acea viață și de a ne-o oferi fiecăruia dintre noi. Toți cei ce cred în Dumnezeu și în darul pe care El L-a dat în Fiul Său, vor primi acea viață. Toți aceștia vor fi născuți din nou! Slavă lui Dumnezeu pentru acest plan!

Să crezi

Așadar, după cum printr-un singur om moartea a venit asupra întregii rase umane, tot așa, printr-Un singur Om Viața a venit, se oferă întregii rase umane, pentru a fi experimentată de toți cei ce cred. Aici suntem noi. Atunci când înțelegem lucrul acesta, putem înțelege ce tragedie este faptul că oamenii încearcă să plaseze planul de mântuire pe baza faptelor omenești. Este tragic și imposibil. Înainte ca cineva să poate face binele, trebuie să primească Viața, și când primește Viața, va face binele.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem frumusețea și desăvârșirea a ceea ce a fost făcut pentru noi prin Hristos.

Creștinul și legea

Este necesar pentru creștini să împlinescă faptele legii? Apostolul Pavel ne oferă un răspuns clar în scrisoarea sa către Galateni: „Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” (Galateni 5:6).

Cu alte cuvinte, nu există niciun avantaj în a fi circumcis la fel cum nu este niciun avantaj în a nu fi circumcis, aceste lucruri nu au nici o importanță. Indiferent de alegerea pe care o faci în acest caz, aceasta nu are nicio legătură cu mântuirea. Ceea ce contează este credința care lucrează prin dragoste. Acesta este creștinismul, aceasta și nimic mai mult. Persoana circumcisă nu are niciun avantaj în fața celei necircumcise și cel necircumcis nu are niciun avantaj asupra celui circumcis în ceea ce privește experiența creștină. Să reținem acest principiu pe măsură ce ne amintim că circumcizia este una dintre lucrările cerute de lege.

Dacă lucrul acesta este adevărat, ce a vrut Pavel să ne spună prin următoarele cuvinte: „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc iarăși, încă o dată, oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinescă toată Legea. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” (Galateni 5:2-4).

Aici Pavel afirmă că în mod cert ceva nu este în regulă cu circumcizia, în timp ce în pasajul anterior a spus că nu contează. A fost el în confuzie? Observați care este subiectul pe care-l tratează: Hristos versus legea. Atunci când un creștin alege să se circumcidă, acesta este un indiciu al faptului că el caută să fie acceptat de Dumnezeu pe baza supunerii sale față de lege. Și de vreme ce el se așteaptă să fie acceptat pentru că împlinește legea, atunci este logic că o asemenea persoană era sub obligația de a împlini întreaga lege, absolut toate poruncile. El era obligat să împlinescă toată legea, toate cele 613 porunci!

Dar să nu uităm ideea centrală: atunci când cineva concluzionează că este sub obligația de a împlini orice parte din lege, atunci Hristos nu-i este de **niciun** folos! Care este motivul? Motivul este că această persoană nu a acceptat faptul că Hristos este suficient. El nu a acceptat faptul că Dumnezeu deja a asigurat toate nevoile în Hristos. Chiar faptul că o persoană simte că ceva îi este cerut în plus față de Hristos, este un indicator al faptului că nu L-a acceptat pe Hristos ca suficient pentru toate nevoile sale. De vreme ce o asemenea persoană crede că legătura sa cu Dumnezeu depinde de împlinirea legii, atunci este obligat să împlinească **toată** legea, fiecare poruncă pentru că asta este ceea ce cere legea. Supunerea desăvârșită față de toată legea este singura cale prin care poate obține favoarea prin intermediul legii. Asta spune Biblia. (Galateni 3:10-12).

Dar afirmația lui Pavel de aici pare a fi în opoziție cu ceea ce am citit înainte. În primul citat Pavel spune că nu contează dacă cineva este circumcis, și apoi spune că dacă cineva este circumcis, nu va avea niciun beneficiu de pe urma lui Hristos! Cum poate fi explicată această aparentă contradicție?

Să ne întrebăm: care sunt motivele pentru care cineva s-ar tăia împrejur? Dacă este vorba despre un evreu, acesta ar fi fost circumcis la vârsta de opt zile. Aceasta era o parte din legea dată lui Moise la Sinai și constituia o parte fundamentală a religiei evreiești. Dar era mai mult decât atât, căci de-a lungul secolelor a devenit o parte integrantă din cultura și stilul lor de viață.

Dar scrisoarea lui Pavel era adresată celor Galatia. Aceștia erau credincioși creștini care nu fuseseră niciodată evrei, ci păgâni. Nu exista niciun motiv cultural pentru care ei să se taie împrejur, această practică nu făcea parte din stilul lor de viață. Înțelegem că era posibil ca evreii creștini să fie circumciși, dar asta nu ar fi constituit o problemă datorită faptului că ei făceau asta pentru că urmau practica lor culturală și națională, și nu datorită faptului că ar fi privit-o ca pe o cerință a lui Dumnezeu. Dar privitor la cei dintre neamuri, situația era diferită. Singurul motiv pentru care un creștin dintre neamuri s-ar fi circumcis ar fi fost credința că aceasta reprezintă o cerință pentru mântuire.

Observați această chestiune importantă. Circumcizia în sine nu este nimic. Creștinii evrei o practicau și nu era nicio problemă. Dar atunci de ce devenea o problemă dacă creștinii dintre neamuri ar fi practicat-o? Exista vreo diferență între frații iudei și cei dintre neamuri? Nicidecum, dar aici ajungem la punctul critic: nu ceea ce facem este important, ci ceea ce credem este important. La un moment dat Pavel l-a luat cu sine pe Timotei și l-a tăiat împrejur (Fapte 16:1-3)! Dar de ce, oare, a procedat astfel? Credea el că era necesar pentru mântuire? Absolut nu! Scriptura spune că Pavel l-a tăiat pe Timotei împrejur pentru că dorea să înlăture prejudecățile din mințile iudeilor atunci când îl lua pe Timotei cu el în lucrarea cu acești iudei și pentru că Timotei era pe jumătate evreu. Nu pentru că Pavel credea că ar fi fost necesar, sau pentru că ar fi privit-o ca pe o cerință pentru mântuire.

Credința noastră este factorul important. Suntem mântuiți prin credință motiv pentru care dacă credința noastră este greșită, suntem pierduți! Aceasta este adevărata problemă. Dacă credința mea îmi spune că Hristos nu este suficient pentru a mă mântui ci trebuie să adaug și faptele legii, atunci sunt pierdut! Asta este ceea ce încearcă Pavel să spună. Credința mea nu a intrat în posesia mântuirii care este în Hristos, motiv pentru care eu tot încerc să adaug la ceea ce a făcut Hristos. Această strădanie de a adăuga faptele legii reprezintă dovada că nu am acceptat ceea ce este în Hristos, și de aceea sunt pierdut.

Faptele legii nu sunt nimic în ele însele. Sunt numai fapte ale comportamentului uman. Dar atunci când cineva crede că trebuie să le facă ca și parte a procesului de mântuire, atunci aceste fapte devin o problemă, deoarece distrug credința, motiv pentru care sunt distructive pentru mântuire.

Acum, dintr-o dată, aceste neamuri, creștini din Galatia, doresc să se taie împrejur; dar care le era motivul? Motivul era că exista un grup de evrei creștini care erau convingși că numai credința în Hristos nu era suficientă pentru mântuire. Ei erau convingși că oricine devenea creștin trebuia să împlinească, deasemenea aceste fapte ale legii pentru a fi mântuit. Ei au mers

într-unele din locurile în care Pavel predicase evanghelia și au încercat să-i convingă pe cei ce fuseseră convertiți că pe lângă credința în Hristos trebuiau să împlinescă și legea. Unul dintre locurile în care au ajuns a fost și Galatia. Nu trebuie să facem speculații referitor la asta, căci Biblia clarifică totul. Această discuție devenise atât de supărătoare încât într-o ocazie a trebuit convocată o conferință la Ierusalim pentru a se clarifica totul.

„Câțiva oameni, veniți din Iudeea, învățau pe frați și ziceau: ‚Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.’ Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri. ... Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise.” (Fapte 15:1, 2, 5).

Apostolii și diaconii s-au adunat și a urmat o discuție despre acest subiect. În final, au ajuns la următoarea decizie:

„Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile lor și v-au zdruncinat sufletele, zicând să vă tăiați împrejur și să păziți Legea; noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gând, am găsit cu cale să alegem niște oameni și să-i trimitem la voi împreună cu preaiubiții noștri Barnaba și Pavel, oamenii aceștia care și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos. Am trimis, dar, pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!” (Fapte 15:24-29).

„Cu privire la Neamurile care au crezut, noi am hotărât și le-am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie.” (Fapte 21:25).

Aici descoperim tot subiectul expus în mod clar. Acești credincioși evrei (care întâmplător erau în majoritate farisei), au

cerut ca neamurile care primiseră credința creștină să păzească legea, inclusiv tăierea împrejur. Acești frați greșiți nu au înțeles creștinismul. În ceea ce-i privea, creștinismul reprezenta o adăugare la religia lor, ceva ce trebuia adăugat Torei (legii). De aceea ei au simțit că toți cei ce deveneau creștini trebuiau să accepte și iudaismul de asemenea și să se alătore sistemului lor. Dar nu acesta era adevărul. Creștinismul nu era o adăugare la lege, nu era o adăugare la religia iudeilor. În timp ce întregul sistem al legii indica către venirea lui Hristos și Îl reprezenta pe Hristos, Hristos era sfârșitul sau scopul legii (Romani 10:4). Atunci când Isus a murit și a fost înviat, legea (întreaga Tora) și-a împlinit scopul și nu mai era necesară în planul lui Dumnezeu. Acum, nu era ceva ce trebuia adăugat la această nouă religia numită creștinism, și trebuia înlocuit de creștinism.

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” căreia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19).

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” (Galateni 3:24, 25).

Sistemul legii trebuia să dureze numai până când avea să vină Sămânța (Hristos). Ea a fost un pedagog, un învățător care să conducă și să instruiască poporul lui Dumnezeu până când a venit Hristos, dar după aceasta și după ce credința lor a devenit o realitate, legea nu mai era necesară. Poporul lui Dumnezeu nu mai e guvernat de pedagog, ci de Hristos Însuși prin spiritul Său.

Creștinii nu mai trebuie să păzească sau să împlinească faptele legii. Sistemul acesta a fost abolit de Hristos iar prin credința că faptele legii trebuie adăugate pentru mântuire, creștinii demonstrează că nu au o credință reală în mântuirea Sa.

Bineînțeles, întrebarea imediată este: „Dar în ceea ce privește cele zece porunci? Nu făceau și acestea parte din lege? Să credem că și acestea au fost abolite?” Această chestiune va fi tratată în capitolul intitulat „Legea Duhului” de la pagina 159.

Cele două legăminte

Slujitori ai noului legământ

„Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață,” (2 Corinteni 3:5-6).

„Prin faptul că zice: ‚Un nou legământ’ a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere.” (Evrei 8:13).

Dumnezeu ne-a făcut slujitori ai Noului Testament sau ai noului legământ. Dacă Dumnezeu ne-a făcut slujitorii **noului** legământ atunci, evident, nu putem fi în același timp și slujitorii **vechiului** legământ. Asta este ceea ce afirmă Pavel, iar în versetele ce urmează, clarifică acest aspect. El explică de asemenea și diferențele fundamentale dintre cele două legăminte.

Observați că el afirmă că litera omoară, dar spiritul dă viață. La ce se referă atunci când spune „litera”? Ce este asociat vechiului legământ și care omoară? Pavel explică la ce face referire în versetele care urmează.

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?” (2 Corinteni 3:7, 8).

Pare imposibil să înțelegem greșit subiectul despre care vorbește Pavel aici. El se referă la ceva care a fost „scrisă și săpată în pietre”. Atunci când legea a fost instituită, fața lui Moise strălucea cu o slavă care făcea imposibil ca oamenii să-l privească. În Exodul 34:28-30 găsim pasajul la care se referă Pavel:

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci. Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el.” (Exodul 34:28-30).

Aici ni se spune foarte clar faptul că ceea ce a fost scris pe tablele de piatră erau „cuvintele legământului, cele zece porunci”. Care legământ era acesta? Evident, **cel vechi**.

Să citim alte câteva pasaje care clarifică faptul că centrul vechiului legământ erau cele zece porunci.

„Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut nici un chip, ci ați auzit doar un glas. El și-a vestit legământul Său pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table din piatră.” (Deuteronomul 4:12, 13).

Deuteronomul 5:1-22 lămurește de asemenea faptul că vechiul legământ era bazat pe cele zece porunci.

Diferența dintre cele două legăminte

Cum să înțelegem afirmațiile lui Pavel? Spunea el că cele zece porunci au fost abolite? Spunea el că legea lui Dumnezeu a fost ștearsă datorită noului legământ? Bineînțeles că nu! Revenind la 2 Corinteni 3:6, observăm faptul că Pavel identifică diferența fundamentală între cele două legăminte. El spune: „**nu a literei, ci a spiritului**”. Această expresie constituie cheia pentru înțelegerea diferenței dintre cele două legăminte.

Termenul „litera” se referă la ceea ce fusese scris (în cazul acesta, ceea ce fusese scris pe pietre). Atât sub vechiul legământ, cât și sub noul legământ, marea nevoie a oamenilor era aceeași. **Scopul era acela de a obține neprihănire**, de a găsi o cale de a scăpa de păcat și de moartea care vine cu el. Sub vechiul legământ, oamenii s-au gândit să caute neprihănirea prin supunere față de cuvintele (litera) celor zece porunci. Printr-o strictă supunere ei sperau să obțină favoarea lui Dumnezeu, să ajungă la o sfințire pentru care Dumnezeu să-i poată binecuvânta și să-și împlinească făgăduințele pe care le făcuse. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Acel sistem de a căuta neprihănirea nu ar fi putut niciodată să funcționeze. Tot ceea ce a realizat a fost să aducă oamenii sub condamnare. Pavel se referă la aceasta ca fiind „*slujba aducătoare de osândă*”. (2 Corinteni 3:9).

Să observăm că poruncile erau desăvârșite. Pavel afirmă că legea era „*sfântă, dreaptă și bună*”. (Romani 7:12). Dar ca mijloc de a-i face pe oameni neprihăniți, ca și cale de a produce un comportament desăvârșit, legea era inutilă. Pavel spune:

„Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.” (Galateni 3:21).

„Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.” (Romani 7:10).

Omul avea nevoie de neprihănire. Poruncile descriau și cereau neprihănirea. Așadar, care era problema? De ce a trebuit Dumnezeu să abolească vechiul legământ care era bazat pe legea scrisă pe pietre?

„Știm, în adevăr, că legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” (Romani 7:14).

Vechiul legământ nu a putut niciodată produce neprihănirea în om. Exista un conflict fundamental între cele două părți implicate, conflict care făcea imposibilă atingerea neprihănirii. Legea și-a făcut datoria cu credincioșie. De pe cele două table de piatră a proclamat neprihănirea și a pretins supunere. Dar nu erau decât cuvinte săpate în piatră, litere lipsite de viață care au ajuns la inimile depravate ale oamenilor firești și care cereau neprihănirea. Omul dorea neprihănirea. El a tot încercat să se supună unei legi sfinte, acelei legi desăvârșite, dar el era firesc. În această condiție nu exista nici cea mai mică șansă ca el să obțină vreodată neprihănirea prin supunere față de lege. Așadar, vechiul legământ, bazat pe legea scrisă nu a putut împlini niciodată marea nevoie a omenirii, motiv pentru care sistemul trebuia schimbat.

Așadar, în versetul 7 din capitolul 8 al epistolei către Evrei, ni se spune că exista o problemă cu primul (vechiul) legământ și datorită acestui lucru Dumnezeu a trebuit să introducă un al doilea.

„În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” (Evrei 8:7).

Să observăm că acest legământ care este numit „noul legământ” sau cel de-al doilea legământ este de fapt legământul cel veșnic. Este legământul prin care oamenii au fost mântuiți în toate veacurile, iar Pavel accentuează aceasta în Galateni 3:16, 17. Însă, în interacțiunea lui Dumnezeu cu Israel ca națiune, legământul care a fost făcut cu ei la Sinai a constituit primul legământ în termenii experienței lor ca popor. Așadar, Pavel spune că exista o problemă cu legământul și acesta este motivul pentru care trebuia schimbat. În Evrei 8:8-9, el ne spune clar care era acea problemă:

„Căci, găsind o problemă în ei, Dumnezeu a zis lui Israel: ,Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu

părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei' zice Domnul.” (Evrei 8:8-9 KJV).

Oamenii erau deci problema. Vechiul legământ conținea o lege desăvârșită, una care era „sfântă, dreaptă și bună”. Dar cei cărora li se cerea neprihănirea erau „fîrești, vânduți sub păcat”. Sistemul nu putea funcționa pentru că legea și oamenii erau într-o desăvârșită opoziție. Supunerea era imposibilă în aceste condiții și astfel, Dumnezeu a intenționat ca acest legământ să dureze numai pentru o perioadă limitată de timp.

„Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8:10).

Care este diferența între acest nou legământ și cel vechi? Ei bine, în cadrul legământului celui vechi cerințele lui Dumnezeu erau scrise pe o piatră. În cazul legământului celui nou, ele sunt scrise în inimă. În cel vechi, nu exista decât litera legii (cuvinte scrise), iar în cel nou există spiritul legii (realitatea vie a acelor cuvinte). În cel vechi, neprihănirea era numai descrisă și pretinsă, dar în cel nou neprihănirea este oferită prin Spiritul lui Dumnezeu care intră în inima credinciosului.

Vedeți, cele zece porunci descriu neprihănirea. Ele proclamă în cuvinte clare voia lui Dumnezeu pentru toată omenirea. Dar ele nu pot produce neprihănirea. **Neprihănirea nu este obținută prin practicarea sau prin formarea obiceiurilor.** Ea este o calitate a naturii, un aspect al vieții și nu poate fi primită decât prin naștere. Acesta este motivul pentru care poruncile nu pot oferi soluția la problema omului. În ceea ce-l privește pe păcătos, care este firesc și „vândut sub păcat”, singurul scop al legii este de a-l convinge de natura sa pe deplin stricată și de incapacitatea de a-și schimba condiția. Tot ceea ce poate face este să-l condamne pentru păcatul său, fără a-l putea elibera de acesta.

Adevărata sursă

Dacă trebuie să avem adevărata neprihănire, trebuie să găsim **sursa neprihănirii**. Trebuie să găsim locul în care se produce neprihănirea. Legea nu poate decât să descrie neprihănirea, dar ceea ce am nevoie este de a găsi locul în care neprihănirea însăși există ca realitate.

Când Isaac Newton a descoperit legea gravitației, a scris ceea ce descoperise, iar cuvintele acelea descriu modul în care funcționează gravitația. Chiar și în școlile de astăzi, elevii studiază numai acele cuvinte și se referă la ele ca fiind „legea gravitației lui Newton”. Dar nimeni nu este atât de stupid încât să creadă că gravitația în sine este în cuvintele lui Newton. Ei știu că acele cuvinte constituie numai „litera” și că dacă doresc să găsească gravitația însăși, trebuie să caute în altă parte și nu în manualul respectiv. Cuvintele pot ajuta pe cineva să înțeleagă gravitația, dar nu s-o experimenteze. Aceasta este exact legătura pe care cele zece porunci o au cu neprihănirea. Ele pot descrie neprihănirea, dar nu o pot produce niciodată.

De asemenea, și apostolul Pavel afirmă:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii...” (Romani 3:21).

De aici descoperim că există o neprihănire „fără lege” și anume, fără **litera** legii. Nu este opusă legii, ci independentă de lege pentru că legea nu o poate produce. O persoană nu poate obține această neprihănire raportându-se la lege pentru că legea nu o are pentru a o oferi. Există un loc în care există neprihănirea ca o realitate vie. Ea nu este dependentă de împlinirea legii. Acest loc este Isus Hristos. (Romani 3:22; 2 Corinteni 5:21; Filipeni 3:9). Așadar, o persoană poate veni la Isus Hristos care este sursa întregii neprihăniri, care este El Însuși legea vie, realitatea vie a tot ceea ce legea descrie, și acolo, în Hristos, poate găsi ca dar neprihănirea desăvârșită pe care o căuta.

Neprihănirea naturală

Gândiți-vă la următoarea întrebare: a fost legea făcută pentru Dumnezeu? A fost ceva inventat pentru a-L feri pe Dumnezeu din a face rău? De ce face Dumnezeu numai ceea ce este bine? Pentru că poruncile Îl feresc de a face rău? Ce idee ridicolă! Dumnezeu nu are nevoie de lege pentru a Se asigura că face binele. El este binele însuși, El este legea vie. Poruncile nu sunt decât o expresie a ceea ce El este. Atunci când o persoană L-a primit pe Hristos prin credință, chiar această viață a lui Dumnezeu devine a lui, prin Spiritul Sfânt. El devine părtaș de natură divină, adică natura lui Dumnezeu devine natura sa. Vedeți de ce nu mai are el nevoie să se raporteze la litera legii? El are acum mintea lui Hristos, natura lui

Dumnezeu. Acum face ce este drept nu pentru că legea îi cere aceasta, ci pentru că Hristos trăiește în el și singura viață pe care o poate trăi Hristos este o viață sfântă, una care este într-o desăvârșită armonie cu legea.

Să presupunem că cineva găsește o fotografie a unei femei frumoase. El se îndrăgostește de ceea ce vede și astfel în fiecare zi îmbrățișează fotografia aceea. Îi vorbește, o sărută, o îmbrățișează și o ia cu el în pat noaptea. Cât de satisfăcut va fi? Deloc, cu excepția cazului în care este nebun. Tot ceea ce va face este să se frustreze pe sine datorită faptului că acea fotografie nu este decât o descriere, nu realitatea. Pentru a afla adevărata satisfacție el trebuie să găsească femeia adevărată. Fotografia are multe limite. Este o asemănare a realității, dar îi lipsesc multe, foarte multe calități ale originalului. Evident, fotografia poate fi folosită: îl poate ajuta pe bărbat să găsească persoana pe care o înfățișează, dar asta este tot ceea ce poate face. Și astfel, Biblia spune despre lege:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24).

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10:4).

Atunci, pentru ce este legea?

Una din întrebările care se ridică atunci când studiem aceste lucruri este: de ce a instituit Dumnezeu sistemul legii? De ce a pus El în funcțiune un sistem care nu poate produce neprihănirea? Biblia ne arată că au existat câteva motive pentru care Dumnezeu a oferit legea:

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5:20).

În primul rând ni se spune că legea a fost dată pentru ca „să se înmulțească greșeala.” Condiția în care se afla omul era lipsită de orice speranță. El era decăzut și pierdut, dar cum putea el ști aceasta? Cum putea fi condus să se vadă pe sine așa cum era de fapt, pentru a-l determina să caute un remediu? Acesta a fost unul din scopurile legii. Legea a apărut „ca să se înmulțească greșeala”, pentru ca „păcatul, prin poruncă, să se arate peste măsură de păcătos”. (Romani 7:13). Așa cum spune Pavel: „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege”. (Romani 7:7). Legea a fost dată pentru ca omul să încerce să o împlinească și astfel să înțeleagă că exista

ceva în el însuși pe care nu-l putea birui. El urma să descopere că avea nevoie de ajutor din afara lui însuși și astfel legea îl conducea la Hristos.

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‚Sămânța‘ căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19).

Dar legea a servit și pentru un alt scop. A fost *„adăugată din pricina fărădelegilor”*. Pe măsură ce păcatul s-a înmulțit, iar inima păcătoasă a oamenilor a produs tot felul de atrocități, a fost nevoie ca omul să fie așezat sub disciplină, sub o lege. Chiar și printre cei care erau numiți „poporul lui Dumnezeu” a fost nevoie de un sistem care restrângea tendințele naturale ale inimii păcătoase. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a așezat pe Israel „sub lege”. El i-a așezat sub un sistem de guvernare în care legea domnea. Acesta nu este planul final al lui Dumnezeu, ci numai o „paranteză”. Un asemenea plan nu ar fi putut niciodată produce neprihănirea, dar era nevoie de a pune o restrângere asupra comportamentului natural al omului și astfel, legea *„a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‚Sămânța’”*. (Galateni 3:19). Observați faptul că acest sistem trebuia să dureze numai *„până când avea să vină ‚Sămânța’”*. *„După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.”* (Galateni 3:25).

Dacă o țeavă de la bucătărie se sparge, o putem înfunda cu o bucată de lemn până va fi reparată. Lemnul ar putea opri parțial scurgerea, dar nimeni nu va fi mulțumit dacă va rămâne astfel. Aceasta este o măsură temporară până când va putea face ceva mai bun.

Asta este exact ceea ce spune Biblia că a făcut Dumnezeu în cadrul sistemului legii care pretindea oamenilor să se comporte într-un anumit fel, să se supună unei anumite discipline. El a știut că acest sistem nu va putea niciodată să-i salveze pe oameni, știa că ei nu vor împlini legea în mod desăvârșit, motiv pentru care acest sistem nu era intenționat să dureze la infinit. Dar trebuia să servească anumitor scopuri până când a venit Hristos.

Sigur că legea morală este bună și desăvârșită și că ea rămâne ca un standard al binelui și răului. Dar întregul sistem de guvernare în care omul era controlat de lege nu era satisfăcător, pentru că legea nu ne poate spune decât cum să ne comportăm, dar nu ne poate ajuta s-o și facem.

O cale de a-i governa pe copii

La vârsta de 10 ani copilul are încă nevoie să fie controlat de regulile părinților săi. Când ajunge la vârsta de 19 ani, regulile părinților se vor îpușina drastic. Dar când va avea 30 de ani? Atunci va fi liber de orice regulă. Însă asta nu înseamnă că va trăi o viață dezordonată. Dacă acele reguli și-au îndeplinit scopul când era copil, când va ajunge matur și va avea o înțelegere sănătoasă a binelui și răului, va trăi într-o și mai bună armonie cu ele decât atunci când îi guvernau viața, chiar dacă acum este liber de această guvernare.

Acest exemplu ilustrează motivul pentru care Dumnezeu le-a dat evreilor legea. Ei erau copiii din punct de vedere spiritual și nu puteau înțelege principiile lui Dumnezeu. Timp de patru sute de ani fuseseră sclavi și tot ceea ce cunoscuseră atunci era numai biciul și blestemul. Ei nu puteau gândi pentru ei înșiși, motiv pentru care Dumnezeu i-a așezat sub lege pentru a-i menține disciplinați până la momentul în care puteau înțelege evanghelia.

Sigur că au existat indivizi care au înțeles evanghelia. Toți cei care vor fi mântuiți trebuie să fi avut cel puțin o înțelegere fundamentală a evangheliei, căci nimeni nu este mântuit prin lege, ci numai prin evanghelie. Dar adevărul este că majoritatea dintre ei nu au găsit niciodată evanghelia, iar Dumnezeu încerca să-i conducă în locul în care toți ar fi putut înțelege și astfel să trăiască potrivit evangheliei.

Când a venit Hristos, sosise timpul în care legea își împlinise scopul ca sistem de guvernare. Poporul lui Dumnezeu era acum matur și astfel, pregătit pentru realitate.

Așadar, acum înțelegem ce înseamnă să fii sub lege: să fii guvernat de reguli. A fi liber de lege înseamnă că regulile nu mă mai guvernează. Motivul comportamentului meu este o natură schimbată și nu regulile care mă țin sub disciplină. Așadar, Biblia afirmă:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” (Galateni 3:24, 25).

Slujitori ai lui Hristos

Deci, ceea ce am văzut în mod clar este faptul că noi nu mai suntem slujitori ai vechiului legământ. Poruncile care au fost scrise

pe pietre (litera) nu pot constitui centrul lucrării creștinului. Noi suntem făcuți slujitori ai noului legământ, nu ai literei, ci ai spiritului.

Acum, „*Domnul este duhul...*”. (2 Corinteni 3:17). Hristos Însuși constituie realitatea acestui nou legământ, realitatea vie a legii. El este realitatea a tot ceea ce descriau poruncile. Acum noi suntem slujitori nu ai faptelor moarte scrise pe pietre fără viață, ci ai realității vii către care aceste cuvinte indică. Hristos trebuie să fie centrul lucrării noastre. Hristos trebuie să fie totul și în toți. (Coloseni 3:11)

Legea stabilită

Atunci, care este relevanța celor zece porunci? Acum că ne-au condus la Hristos, sunt ele abolite? Știm că sistemul de guvernare fondat pe cele zece porunci a fost abolit (2 Corinteni 3:11, 13), dar înseamnă asta că cele zece porunci au fost de asemenea abolite? Absolut nu!

„*Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.*” (Romani 3:31).

Atunci când Dumnezeu a dat poruncile lui Israel, El avea două scopuri. În primul rând, El a dorit ca ei să fie conștienți de adevărata lor condiție, să vadă cât de adânc integrat în natura lor era păcatul (Romani 7:10; 5:20), în așa fel încât ei să caute un remediu. (Galateni 3:24). În al doilea rând, a dorit să așeze o barieră comportamentului lor păcătos pentru a preveni ca viața lor să devină în totalitate stricată (Galateni 3:19). Le-a dat Dumnezeu un standard artificial de neprihănire pentru a-i convinge despre păcat și pentru a le arăta cum dorea El ca ei să trăiască? A spus Dumnezeu: „Aceasta este calea neprihănirii”, cu toate că ceea ce le-a dat nu era o descriere reală a neprihănirii? Bineînțeles că nu! Cele zece porunci, așa cum au fost scrise pe pietre, nu exprimau toate aspectele adânci ale legii lui Dumnezeu. Isus ne-a arătat că ele merg mult mai adânc decât ceea ce afirmă cuvintele la prima vedere (Matei 5:20-28), dar ele constituiau totuși o descriere veritabilă și adevărată a neprihănirii. Observați cuvintele lui Pavel:

„*Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși,*

pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase.” (1 Timotei 1:9, 10).

Pavel nu spune că legea a fost abolită. Există o categorie de oameni care are încă foarte mare nevoie de lege. Sunt cei fărădelege, neascultătorii etc. Ei au încă nevoie de regula legii pentru a preveni manifestarea deschisă a păcatului și pentru a-i conștientiza de adevărata lor condiție. Ei nu au venit încă la Hristos motiv pentru care au nevoie încă de îndrumător.

Legea nu este făcută pentru „cel neprihănit”. De ce nu? Pentru că primind neprihănirea lui Hristos, cel neprihănit este prin natură în armonie cu legea. El a obținut neprihănirea care reprezintă scopul legii și a obținut-o fără lege. (Romani 3:21). Legea și-a făcut lucrarea când l-a condus la Hristos, dar acum, legătura lui nu mai este cu legea, ci cu Hristos. Însă, tot ceea ce legea pretinde este prezent în Hristos, pentru că El este legea vie, iar cel care a obținut cu adevărat neprihănirea lui Hristos va trăi, în Hristos, în desăvârșită armonie cu legea. (Romani 8:4; 3:31; 1 Ioan 2:6).

Lucrul acesta nu este dificil de observat. Dumnezeu nu i-a spus păcătosului: „Iată zece porunci. Ele îți arată cum trebuie să te porți”. Însă, după ce păcătosul L-a găsit pe Hristos, El îi spune: „Acum nu mai este nevoie să crezi la fel”. Dar atunci, după ce păcătosul L-a găsit pe Hristos, El îi spune: „Acum nu mai trebuie să te porți în același fel.” Asta ar însemna că atunci când un om este păcătos Dumnezeu îi așează un anumit standard de comportament și îi spune că dacă nu se supune este vinovat, dar imediat ce persoana devine creștin, atunci ceea ce era greșit pentru păcătos nu mai este greșit pentru creștin? Dar asta este o nebunie! Dacă Dumnezeu spune că ceva era greșit atunci când eram păcătos, atunci acel lucru rămâne greșit și dacă sunt sfânt. Diferența este că eu, ca și păcătos, încercam să împlinesc acele porunci, dar natura mea se opunea. Acum sunt în Hristos, iar natura Lui este natura mea. Întreaga mea viață este o expresie a lui Hristos. Nu am nevoie de reguli care să îmi ceară să trăiesc neprihănit. În El, acesta este cursul natural al vieții mele.

De ce vechiul legământ?

Definiția populară a unui legământ este că acesta implică două părți, fiecare fiind de acord să facă anumite lucruri pentru ca și cealaltă parte să-și împlinească partea din înțelegere. Dar în Biblie aceste detalii nu au existat întotdeauna când s-a vorbit despre un legământ.

Unul dintre aceste exemple este legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu lumea după potopul din zilele lui Noe:

„Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură.” (Geneza 9:12-15).

Observați că, în ciuda faptului că erau două părți implicate în acest legământ, Dumnezeu și toate creaturile de pe pământ, **termenii** legământului implicau numai una din părți. A fost o promisiune a ceea ce Dumnezeu va face, iar cei ce urmau să beneficieze pe de urma acestui legământ nu aveau absolut nimic de făcut. Promisiunea urma să se împlinească indiferent de ceea ce făceau ei. Așadar, aceasta era o înțelegere pe care Dumnezeu a făcut-o, într-un sens, cu Sine. Era de fapt o făgăduință, dar Biblia face referire la ea ca la un legământ. Este important să înțelegem asta, pentru că dacă nu vom înțelege acest concept al unui legământ, este foarte probabil ca modul în care înțelegem Noul Legământ să fie unul greșit.

Ce este Noul Legământ?

În cartea lui Ezechiel și în epistola către evrei, Biblia ne explică termenii Noului Legământ astfel:

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățați; vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.” (Ezechiel 36:25-27).

„Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.” (Evrei 8:10, 11).

Oamenii nu au primit niciodată mântuirea prin vreun alt mijloc în afară de nașterea din nou (Ioan 3:3), prin primirea unei vieți noi prin împărtășirea spiritului lui Hristos, motiv pentru care Isus este descris ca fiind *„Mielul care a fost jertfit de la începutul lumii.”* (Apocalipsa 13:8). Ceea ce numim „Noul Legământ” are de-a face de fapt cu natura. Dumnezeu a promis că va împărtăși o nouă natură sau o nouă viață copiilor Săi, și aceasta este baza Noului Legământ. Nimeni nu a fost vreodată mântuit fără această experiență! Așadar, chiar dacă Noul Legământ nu a fost ratificat și implementat până la venirea lui Isus, promisiunea Noului Legământ a existat de la început, chiar de la căderea primului om, și prin credința în acea promisiune oamenii au intrat într-o relație mântuitoare cu Dumnezeu.

Legământul cel veșnic.

Așadar, în loc de a spune „Noul Legământ”, ar fi mai corect să ne referim la calea lui Dumnezeu de a mântui oamenii ca la „Legământul cel veșnic”, căci Noul Legământ nu este decât stabilirea Legământului celui Veșnic.

Legământul cel veșnic reprezintă mijlocul prin care Dumnezeu mântuiește oamenii și nu a existat niciodată vreun alt mijloc de mântuire. În acest legământ Dumnezeu spune că „voi pune viața Mea în voi, voi așeza spiritul Meu, legile Mele în voi și vă voi face să umblați în căile Mele și nu-Mi voi mai aminti păcatele și nelegiuirile voastre.” Acesta este Noul Legământ. În acest Nou Legământ Dumnezeu este Cel care face ceea ce este de făcut. Partea omului este numai aceea de a crede că Dumnezeu a făcut acest lucru și să accepte că acesta este adevărul. Singura condiție pentru ca omul să experimenteze acest Nou Legământ este să creadă promisiunea lui Dumnezeu.

Citind Biblia devine clar faptul că mulți dintre cei din vechime aveau o concepție mai limitată a naturii lui Dumnezeu, a caracterului Său și a căilor Sale decât cea pe care o avem noi azi. Dar acesta este motivul pentru care suntem mântuiți prin credință. Dacă mântuirea depindea de înțelegerea legii sau de o cunoaștere corectă a doctrinei, mulți dintre aceștia nu ar fi fost mântuiți. Dar Noul Legământ este bazat în totalitate pe credința în promisiunea lui Dumnezeu. Nu există alte condiții. Rahab, prostituata, a spus din neștiință o minciună pentru a-și demonstra credința. Fapta a fost greșită, dar motivul a fost corect. O credință sinceră a fost cea care a călăuzit-o să se predea Dumnezeului lui Israel, chiar dacă a mințit pentru Dumnezeu care nu minte niciodată. Dar ea este mântuită pentru că mântuirea nu este bazată pe cunoașterea legii. Ea nu a înțeles legea corect, dar credința ei era în Dumnezeu, și prin Dumnezeu, în Hristos, și astfel, pe baza credinței, ea a devenit părtașă Legământului celui Veșnic.

Acest Legământ Veșnic reprezintă singura cale prin care Dumnezeu poate, în mod justificat și echitabil, să mântuiască oameni din toate culturile, din toate timpurile, pentru că nu este bazat pe ceea ce cunoaște omul. Un om care a trăit în urmă cu o mie de ani avea o idee total diferită de cea pe care o avem noi despre căile lui Dumnezeu, și mai ales dacă n-a avut

o Biblie. Dar fiecare om poate avea o experiență în care poate avea credință în Dumnezeu și acest lucru este singurul cerut sub Noul Legământ. Așadar, putem înțelege de ce a făcut Dumnezeu cu puțință ca mântuirea să fie primită pe baza credinței și nu a faptelor sau a cunoștinței.

Bazele Vechiului Legământ

Acum am ajuns la întrebarea: ce este Vechiul Legământ? Biblia se referă în câteva moduri la Vechiul Legământ, dar este important să înțelegem că unul din termenii folosiți pentru acest Vechi Legământ este „legea” sau „legea și profeții.” În general, întregul sistem de închinare și de guvernare care a existat din timpul lui Moise până la venirea lui Hristos a fost numit „Vechiul Legământ” sau „legea.” (Galateni 4:24, 25; Ieremia 31:32.). Atunci când vedem scris cuvântul „legea” în aceste pasaje, trebuie să înțelegem că Pavel se referă la Vechiul Legământ, la acel întreg sistem cu regulile, închinarea, simbolurile, învățăturile, stilul de viață și oamenii lui.

În capitolul 19 din Exodul găsim debutul acestui Vechi Legământ și începem să înțelegem principiile pe care era el bazat. Dumnezeu i-a prezentat lui Moise acest legământ prin următoarele cuvinte:

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel. ... Tot poporul a răspuns: ‚Vom face tot ce a zis Domnul!’ Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” (Exodul 19:5, 6, 8).

Acest legământ nu este asemenea celui pe care Dumnezeu l-a făcut cu pământul în zilele lui Noe și nu este asemenea Legământului celui Veșnic care era strict bazat pe promisiunea lui Dumnezeu, fără nicio pretenție de la oameni cu excepția

încrederii. Acest legământ le cerea oamenilor să facă ceva înainte de a începe să obțină vreun beneficiu.

În acest Vechi Legământ Dumnezeu a făcut o promisiune că ei vor deveni o comoră deosebită pentru El mai presus de toți ceilalți oameni și că vor deveni o împărăție de preoți, dar apoi urmau condițiile. Ei trebuiau să se supună vocii Sale și să păzească legământul, și pe baza acestei condiții El îi va face o comoră deosebită pentru Sine mai presus de toți ceilalți oameni.

Acest legământ includea întregul sistem de închinare și stilul de viață care i-a fost dat lui Moise pe Muntele Sinai. Acest întreg sistem la Vechiului Legământ a fost reprezentat prin cele zece porunci așa cum ne arată în mod clar următoarele versete:

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele Zece Porunci.” (Exodul 34:28).

Acesta este motivul pentru care cutia care a fost construită pentru a conține cele zece porunci era numită „chivotul legământului.” Așadar, când Dumnezeu le-a spus să păzească legământul Său, este clar că S-a referit la supunere față de toată legea, inclusiv de cele zece porunci. Sub acest Vechi Legământ, aceasta era condiția prin care El urma să-i binecuvânteze și să-i accepte ca popor al Său.

Întrebarea este: s-a așteptat Dumnezeu ca ei să se supună legământului și să împlinească poruncile Lui înainte de a-i binecuvânta? Răspunsul trebuie să fie nu. Omul nu poate face binele pentru a fi acceptat de Dumnezeu. Aceasta este o imposibilitate. Poate funcționa însă invers: omul să fie mai întâi acceptat de Dumnezeu pentru a putea face binele, dar el nu poate face binele mai întâi pentru a fi ulterior acceptat. Dacă asta era ceea ce Dumnezeu le cerea de fapt oamenilor pentru a-i mântui, atunci nimeni nu ar fi putut fi mântuit. Și totuși, acestea erau condițiile Vechiului Legământ.

Cea dintâi mențiune a acestui legământ se găsește în capitolul 19 din Exodul iar termenii sunt foarte clari. Chiar de la început Dumnezeu pretinde supunerea și impune condiții. El spune: „Dacă vei face ... asta îți va fi răsplata.” Era un legământ care începea cu cererea ca oamenii să facă ceva. Ei trebuiau să se supună, trebuiau să împlinească. Așadar, pare clar faptul că Dumnezeu este Cel care a instituit acest legământ și, bineînțeles, imediat se naște întrebarea: „De ce a făcut asta? Dacă Legământul cel Veșnic exista deja și reprezintă singura cale de mântuire, de ce a instituit Dumnezeu ceva care nu putea mântui și care nu putea fi împlinit de cei care au promis că o vor face? De ce nu a accentuat El pur și simplu Legământul cel Veșnic și să-i conducă pe oameni pe acea cale? Biblia ne oferă câteva motive:

Motive pentru existența Vechiului Legământ

Scopul legii a fost:

1. De a defini răul; să-l ajute pe om să facă deosebirea dintre bine și rău. (Romani 7:7, 13).
2. De a-l ajuta pe om să-și înțeleagă propria incapacitate. (Romani 7:21-23).
3. De a-l face pe om să-și cunoască nevoia. (Romani 7:18,24)
4. De a-l ajuta pe om să înțeleagă că este păcătos. (Romani 5:20).
5. De a oferi beneficii fizice și temporale. (Leviticul 26:3-12)
6. De a restrânge răspândirea nelegiurii. (Galateni 3:19).
7. De a ilustra realitățile cerești. (Evrei 9:23).
8. De a ilustra evenimente viitoare. (Coloseni 2:16, 17).
9. De a-l aduce pe om la Hristos - Noul Legământ. (Galateni 3:24)

Ultimul motiv listat mai sus ne indică faptul că legea a fost intenționată să ne fie un pedagog, și acest lucru probabil că însumează toată această listă. Scopul legii sau a Vechiului Legământ a fost acela de a-i conduce pe oameni la Hristos. În planurile lui Dumnezeu, fiecare lucru își are locul lui, totul funcționează pas cu pas pentru împlinirea scopurilor finale ale lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca oamenii să vină la Hristos, dar pentru a-i aduce la Hristos, ei trebuie ca mai întâi să-și recunoască nevoia. Și atunci ce face Dumnezeu în înțelepciunea Sa? Înființează un sistem care îi ajută să-și înțeleagă nevoia pentru că aceasta este absolut necesar înainte ca ei să ajungă la următorul pas.

Conceput pentru păcătoși

Așa cum am văzut, Noul Legământ a fost mereu fundamentul adevăratei mântuiri. Dar să ne gândim la o întrebare importantă: care sunt singurii oameni ce pot experimenta Noul Legământ? Bineînțeles, răspunsul este: numai adevărații copii ai lui Dumnezeu! Ei sunt singurii care au spiritul lui Dumnezeu înlăuntru care-i face în stare să umble pe căile lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, pe cine conduce legea la Hristos? Și bineînțeles, răspunsul este „Pe cei care nu sunt copiii lui Dumnezeu.” Așadar, dar urmărim acest raționament putem vedea în mod clar faptul că Vechiul Testament **nu** este pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu. Vechiul Legământ este pentru cei care nu sunt copiii lui Dumnezeu (1 Timotei 1:9).

Acum, când înțelegem că legământul cel veșnic sau Noul Legământ a existat întotdeauna, atunci începem să înțelegem și altceva. Dacă Vechiul Legământ este desemnat de Dumnezeu pentru a-i conduce pe oameni la Hristos, atunci este logic că Vechiul Legământ trebuie să fi existat întotdeauna împreună cu Noul Legământ. Dacă dintotdeauna a existat Noul Legământ, chiar de la început, atunci trebuie să fi existat tot de la început și o cale care să-i conducă pe oameni

la Hristos. Așadar, într-un sens niciunul dintre legăminte nu este limitat la anumite perioade de timp, dar ambele sunt legate de două experiențe diferite. Una este experiența în care o persoană este în afara lui Hristos, în timp ce cealaltă are de-a face cu experiența în Hristos. Sigur că ambele experiențe au fost mereu prezente de-a lungul timpului.

Așadar, întrebarea este: de ce a luat Dumnezeu un grup de oameni (pe evrei) și, ca națiune, i-a așezat sub sistemul Vechiului Legământ care, de fapt, semnifică experiența din afara lui Hristos? Chiar faptul că ei, ca și grup, au fost sub Vechiul Legământ, înseamnă că ei, ca grup, erau în afara lui Hristos.

Nu pentru copiii lui Dumnezeu?

Atunci când o persoană devine copilul lui Dumnezeu, înseamnă că este părtaș spiritului lui Hristos (Romani 8:9). Erau evreii ca națiune, copiii lui Dumnezeu? Erau ei, ca națiune, născuți din nou? Realitatea este că ei nu au fost niciodată poporul lui Dumnezeu în adevăratul sens! Așadar, indiferent ce a oferit Dumnezeu lui Israel ca națiune, indiferent de legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel ca națiune, nu a fost pe baza statutului lor de adevărat popor al lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu are viața veșnică. Au evreii ca națiune viață veșnică? Nu! Iar Dumnezeu nu le-a promis niciodată viața veșnică. Dacă cercetăm Vechiul Testament vom descoperi că Dumnezeu nu le-a promis niciodată viața veșnică și asta pentru că Vechiul Legământ nu avea de-a face cu lucruri veșnice, ci numai cu beneficii în această lume temporară.

Când Pavel spune că „*eram sub elementele acestei lumi*” (Galateni 4:3 KJV) avea dreptate pentru că numai la acestea se raporta Vechiul Legământ, la această lume cu beneficiile ei. Dacă se comportau într-un anume fel, Dumnezeu le oferea anumite beneficii, dar numai temporare. Noul Legământ oferă beneficii veșnice. Așadar, atunci când

Dumnezeu a stabilit acel legământ cu națiunea Israel, promisiunea nu a fost că ei vor primi viața veșnică. Nu veți găsi niciodată viața veșnică promisă evreilor nicăieri în legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei, pentru că ceea ce le oferise Dumnezeu nu era mântuirea. Nu putea aduce mântuirea, ci a fost numai un simbol al mântuirii.

Era oare posibil pentru vreunul dintre acești evrei să obțină adevărata mântuire? Sigur că da. Oricine din acea națiune putea să primească adevărata mântuire care avea să vină prin Isus Hristos. Ar fi putut să se prindă de promisiune prin credință, dar acest lucru nu avea nimic de-a face cu sistemul care a fost stabilit, deoarece ca sistem, ca popor, Dumnezeu i-a așezat sub principiul „supune-te și vei trăi.” Făgăduințele Sale erau:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.” Exodul 20:12

„Voi le veți stăpâni țara; Eu vă voi da-o în stăpânire: este o țară în care curge lapte și miere.” (Leviticul 20:24).

Asta este ceea ce le fusese promis! Niciodată nu le-a fost promisă viața veșnică pe baza supunerii. Dumnezeu le-a promis **numai** beneficii temporare pentru că singura condiție pe baza căreia poți primi viața veșnică și beneficii veșnice este credința, iar aceasta nu este în baza Vechiului Legământ. Așa cum spune Pavel, legea nu este din credință, și este despre „a face.” (Galateni 3:12).

Suntem mântuiți în grup?

Este o idee populară aceea de a te gândi la poporul lui Dumnezeu ca la un „grup”. Ne gândim la evrei ca la o națiune care-I aparținea lui Dumnezeu și avem tendința de a gândi la fel și despre poporul lui Dumnezeu de azi. Dar atunci când spune „ca națiune”, ajungem la un punct critic care-i încurcă și-i induce în eroare pe mulți creștini. Nimeni nu este mântuit „ca popor”. Dumnezeu nu-i mântuiește pe oameni corporativ.

Dumnezeu îi mântuiește pe oameni numai individual, motiv pentru care nu există posibilitatea ca Dumnezeu să fi stabilit un legământ veșnic cu oamenii ca grup sau ca națiune. Acest lucru era imposibil! Dumnezeu stabilește legământul cel veșnic numai cu indivizi deoarece credința trebuie exercitată individual. Nu poate fi realizată „ca popor”, corporativ. Acesta este motivul pentru care nicio biserică nu poate fi numită ca „poporul lui Dumnezeu” ca biserică. Bisericile pot fi instrumente în mâna lui Dumnezeu, folosite de El pentru a atinge anumite scopuri, dar nu poporul Său în sensul în care ar avea o relație mântuitoare cu El. Acest lucru nu poate fi experimentat decât individual.

Dar sub Vechiul Legământ, Dumnezeu a statuat definitiv și a folosit națiunea Israel pentru a fi o pildă pentru omenire. Din clipa în care a fost stabilit Vechiul Legământ, cei care i-au înțeles principiile au putut beneficia de pe urma lui și chiar și astăzi, fiecare individ din lume care studiază cu atenție acel sistem, Îl poate vedea pe Hristos prin el. În egoismul lor carnal, evreii au crezut că acel sistem a fost stabilit numai pentru beneficiul lor, pentru că ei ar fi fost mai buni decât celelalte națiuni. Dar scopul lui Dumnezeu a fost acela de a-i folosi pentru a binecuvânta omenirea în a-i ajuta să-L găsească pe Mesia. Întregul sistem nu era decât o ilustrare pentru a demonstra realitățile care sunt în Hristos.

Evreii au devenit pe deplin confuzi și mulți creștini de azi li s-au alăturat în acea confuzie gândind că în acel sistem exista mântuirea și că Dumnezeu a avut o mare dorință de a-i mântui pe evrei ca națiune. Dar Dumnezeu încerca să binecuvânteze omenirea prin înființarea într-un loc de pe această planetă a unei școli unde oamenii puteau privi și descoperi calea către Hristos și motivul pentru care avem nevoie de El.

Folosind ideile noastre greșite

Dumnezeu a lucrat mereu pentru a-i salva pe oameni prin orice mijloace posibile, uneori prin cele mai neașteptate căi, și

de la bun început Dumnezeu a folosit ideile greșite ale oamenilor ca mijloace de a-i conduce la Hristos. Întotdeauna a existat printre oameni idea că dacă ar putea să facă numai ceea ce este bine, lucrul acesta L-ar mulțumi pe Dumnezeu. Cei care au fost sinceri și-au dat curând seama de faptul că eforturile lor nu-i ajutau cu nimic și că aveau nevoie de ajutor. Dumnezeu a folosit acest lucru ca mijloc de a-i ajuta să-și recunoască propria nevoie după Hristos și, prin credința în El, să primească viața Lui prin nașterea din nou.

Chiar și astăzi legea slujește acestui scop. Cu siguranță că pe mine m-a ajutat în această direcție. Deseori am încercat din răsuferință să fiu bun, și de ce am făcut asta? Pentru că încercam să trăiesc după standardele lui Dumnezeu, și pentru că am eșuat, am sfârșit prin a-I spune lui Dumnezeu: „Oh, ajută-mă! Nu reușesc!”. Legea însă slujește ca un pedagog. Ideea falsă că trebuie să ne supunem pentru a obține favoarea lui Dumnezeu este adânc înrădăcinată în mintea omului, iar Dumnezeu încă se folosește de această idee falsă pentru a ne conduce la capătul propriilor noastre puteri astfel încât să ne putem întoarce la Hristos.

Așadar, atât vechiul cât și noul legământ coexistă chiar până acum, la timpul sfârșitului. Dar la un anumit moment în istoria lumii, Dumnezeu a stabilit un sistem care să funcționeze asemenea unui pedagog, sistem în care o națiune și o întreagă eră a fost stabilită pe ideea viețuirii prin supunere. Când Hristos a venit, lumea a pășit într-o altă eră în care lumina completă a credinței și a ceea ce înseamnă a crede și a trăi, au devenit evidente.

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1:9, 10).

Așadar, timpul este despărțit în două ere: cea a Vechiului Legământ și cea a Noului Legământ, dar asta nu înseamnă că există două căi prin care oamenii pot fi mântuiți. Dar așa înțeleg unii. Ei spun că datorită faptului că a existat un Legământ Vechi și că acum există un Legământ Nou, Dumnezeu are două moduri diferite de a mântui oamenii. Prima dată i-a mântuit prin Vechiul Legământ, iar acum îi salvează prin cel nou, dar lucrul acesta nu este adevărat! Aceasta este o idee falsă de care trebuie să ne ferim. Omul a fost întotdeauna mântuit numai prin Noul Legământ, indiferent dacă trăiește în această eră sau în oricare alta de la începutul timpului.

Numai din această lume

Așadar, acest lucru ne conduce la anumite concluzii pe care trebuie să le reținem. Nimeni nu a putut să primească viața veșnică prin Vechiul Legământ. Nu s-a întâmplat niciodată și nici nu se va întâmpla vreodată, și nici Dumnezeu nu a intenționat așa ceva. Binecuvântările lui Dumnezeu sub Vechiul Legământ erau temporare, avea legătură numai cu această lume, motiv pentru care poruncile care-i erau asociate au fost numite „carnale” (Evrei 7:16). Pavel se referă la ele ca fiind „*elementele lumii*” (Galateni 4:3), „*noțiuni elementare ale lumii.*” (Coloseni 2:20).

Pavel spune că sub Vechiul Legământ eram „*în robie sub elementele lumii*” (Galateni 4:3), referindu-se la mulțimea de legi și reguli care le-au fost date evreilor. Mulți creștini spun că aici nu se putea face niciodată referire la legile date de Dumnezeu. Ei spun că Dumnezeu nu ar fi putut niciodată să ofere ceva ce putea fi numit „carnal”, ca fiind din această lume. Dar adevărul este că exact asta era Vechiul Legământ pentru că singurul beneficiu care putea fi obținut din el avea de-a face cu această viață, cu lucrurile fizice. Nu era nimic veșnic în el, așa că este foarte corect să ne referim la el ca fiind „carnal” și „temporal”. El nu avea de-a face cu realitățile

veșnice, în ciuda faptului că era un pedagog necesar care să-i conducă pe oameni la realitățile veșnice.

Evreii au simțit că mântuirea era prezentă în păzirea acelor lucruri. Așadar, ei au trebuit să-L coboare pe Dumnezeu la nivelul lor. Dacă crezi că Dumnezeu îți va oferi viață veșnică pentru că omori câteva oi și pentru că-ți lipești copiii ale legii de frunte și pentru că împlinești cele zece porunci, în ce fel de Dumnezeu Îl transformi? Conceptul tău despre Dumnezeu va fi cu siguranță deformat.

Numai când vei vedea că mântuirea a fost numai ilustrată în acele lucruri, dar nu a fost niciodată primită în realitate prin ele, vei putea să privești dincolo de oi, de celebrarea sărbătorilor, a ritualurilor, a literei poruncilor, la realitatea mai mare și vei spune: „Dumnezeu se raportează la realități, nu la simboluri.” Dar dacă crezi că formele și ceremoniile Îl satisfac pe Dumnezeu, atunci Îl cobori pe Dumnezeu la nivelul unui copil și-L transformi într-o ființă care nu are mai multă rațiune decât cea a unui om.

Pedepse și recompense limitate

Iată acum care este ultimul lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare: de vreme ce Vechiul Legământ era legat de această lume și de lucrurile din ea, atunci atât pedepsele cât și făgăduințele asociate cu acel legământ erau de asemenea numai temporale. Înțelegem faptul că promisiunile aveau de-a face numai cu această viață, dar poate ne va fi dificil să înțelegem că același lucru este valabil și în ceea ce privește pedepsele. Pedepsele asociate cu acest sistem al legii nu erau veșnice, ci trebuiau să fie și ele temporale!

Așadar, dacă un om trebuia să fie omorât cu pietre pentru că a cules lemne în ziua Sabatului, înseamnă în mod necesar că el și-a pierdut și viața veșnică? Nu neapărat! Sigur că dacă o persoană era atât de alienată de Dumnezeu încât să meargă în mod deliberat pentru a culege lemne în ziua Sabatului, acest lucru demonstrează în mod clar că nu avea o relație personală

cu Dumnezeu. Dar să presupunem că soția unui bărbat venea acasă bolnavă iar el ieșea să culeagă în ziua Sabatului lemne pentru a face o băutură caldă și l-ar fi prins, ce i-ar fi făcut? L-ar fi omorât cu pietre! Sub Vechiul Legământ, o asemenea persoană ar fi murit ca un păcătos! Dar sub legământul cel veșnic? Dacă credința lui este bună, el are viață veșnică, chiar dacă ar fi fost omorât cu pietre sub Vechiul Legământ ca un păcătos. Acest lucru era să i se întâmple femeii care a fost prinsă în adulter. Acest lucru i s-a întâmplat tâlharului de pe cruce. Așadar, nu trebuie să privim la execuțiile care au avut loc în Vechiul Testament și la beneficiile pe care oamenii le-au primit sub acel sistem și să credem că acestea au fost în mod necesar un indicator al destinului final al acestor oameni. Majoritatea dintre ele au fost numai simboluri.

Așadar, când ne gândim la problema destinului veșnic la oamenii, trebuie să trecem dincolo de ceea ce este fondat pe Vechiul Testament. Acesta este motivul pentru care Pavel a putut să spună că „Rahav este mântuită”, chiar dacă ea a fost o persoană pe care majoritatea nu și-o imaginau salvată. Când citești despre comportamentul unora dintre aceste persoane, îți vine să te întrebi: „Ce soi de oameni erau aceștia?” Dar Dumnezeu privește la un nivel diferit și noi de asemenea trebuie să privim la acel nivel dacă dorim să înțelegem scopurile lui Dumnezeu.

Cei care rămân sub Vechiul Legământ nu experimentează niciodată o schimbare autentică. Li se va schimba numai comportamentul exterior. Sub acest legământ ei vor rămâne mereu legați de acest pământ și de căile lui, sub controlul naturii carnale. Numai când Îl experimentează pe Hristos în Noul Legământ are loc o transformare reală și ei devin cu adevărat moștenitori ai lucrurilor veșnice.

Legea Spiritului

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2).

Aceste versete conțin cheia înțelegerii adevăratei naturi a neprihănirii și a modului în care aceasta lucrează în cel credincios. Pentru a înțelege ceea ce înseamnă trebuie ca mai întâi să înțelegem faptul că Pavel se referă la trei legi diferite în epistola către Romani.

1. În primul rând, este legea celor zece porunci.
2. În al doilea rând, este legea păcatului și a morții.
3. În a treilea rând, este legea duhului de viață.

Pavel vorbește despre legea celor zece porunci în următoarele versete:

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!”” (Romani 7:7).

„Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7:12).

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” (Romani 7:14).

„Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu.” (Romani 7:22).

Toate aceste versete vorbesc despre cele zece porunci și ne arată câteva lucruri:

1. Faptul că cele zece porunci sunt sfinte, drepte și bune.
2. Faptul că cele zece porunci ne descoperă că suntem păcătoși.
3. Faptul că legea celor zece porunci este spirituală, dar noi suntem în mod natural carnali și robi ai păcatului.
4. Pavel a fost într-o stare în care se bucura de cele zece porunci.

Toate aceste lucruri ne arată că cele zece porunci sunt foarte bune, dar următoarele versete ne descoperă faptul că există o problemă:

„Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele.” (Romani 7:21-23).

Pavel vorbește aici despre o altă lege. Această lege nu este una legală, nu este o lege scrisă cu ajutorul cuvintelor sau pretinsă de o autoritate guvernamentală. Ea funcționează astfel: atunci când Pavel vrea să facă binele, el este obligat să facă răul. Această lege este mai puternică decât dorința de a se supune poruncilor lui Dumnezeu ceea ce-l face sclav al păcatului. El numește această legea „*legea păcatului care lucrează în mădularele mele*” (trupul meu).

Putem înțelege că aceste două legi sunt diferite. Una este o lege **juridică**, iar cealaltă este o lege **naturală**. Legea juridică sau legală este o regulă sau un set de reguli conceput de o autoritate guvernamentală. Cele zece porunci sunt legi legale. Ele instruiesc oamenii să facă ceva și atunci când o persoană le aude, trebuie să răspundă: poate să decidă să se supună sau nu. Este la latitudinea individului să decidă dacă se va supune sau nu. Ori de câte ori avem de-a face cu o lege legală, sunt impuse și pedepse. Dacă cineva se supune, este răsplătit, dar dacă se opune, este pedepsit. Ea este autoritatea guvernantă care decide pedepsele și recompensele.

Pe de altă parte, o lege naturală este ceva ce este parte din natură. Atunci când ne gândim la legi naturale, ne amintim legi ca legea gravitației, legile mișcării sau ale consecinței. Acestea nu sunt legi asemănătoare cu cele legale și nu operează în aceeași manieră. În cazul unei legi naturale, nu există porunci care să afirme: „să faci asta sau celalaltă” și care să fie scrise de o autoritate guvernamentală, și nici nu există recompense

sau pedepse. O lege naturală este un principiu care există natural și care produce mereu același rezultat. De aceea este numită lege, pentru că produce mereu același rezultat. Dacă ne gândim, de exemplu, la legea gravitației, aceasta este numită lege pentru că de fiecare dată când un obiect este aruncat în aer, cade înapoi. Acest lucru se întâmplă mereu, fără nicio excepție. Acesta este motivul pentru care este numită lege.

Atunci când Pavel spune că „*gădesc dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine*”, el se referă la legea naturală. El nu spune că cineva i-a dat o regulă care spune că el trebuie mereu să facă răul. El spune că există un principiu în ființa lui care funcționează astfel: ori de câte ori dorea să facă binele, acest principiu îl determina să facă răul, și ori de câte ori încerca să evite a face răul, se trezea că tot rău făcea. Acestui principiu nu i se putea opune, motiv pentru care Pavel se referă la el ca fiind o lege, ceva ce funcționează mereu la fel, tot timpul.

Așadar, prima lege, legea celor zece porunci, este o **lege legală**. Cea de-a doua lege, legea păcatului, este o **lege naturală**. Care dintre cele două este mai puternică? Iată ce spune Pavel:

„*Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului...*” (Romani 8:3).

Pavel afirmă că legea (poruncile) era **fără putere** datorită trupului. În ce sens era legea „*fără putere*”? Era fără puterea de a produce neprihănirea. Nu putea învinge păcatul iar motivul era că avea de-a face cu carnea păcătoasă (o minte carnală). Există o lege în mintea carnală (trupul păcătos) numită „legea păcatului” și atunci când avem de-a face cu carnea păcătoasă, această lege a păcatului este mai puternică decât cele zece porunci. Cele zece porunci pretind un comportament bun, dar legea păcatului îl constrânge pe individ să facă răul. El nu i se poate opune acestei legi și astfel este sclavul acestui stăpân

numit „păcatul.” Acesta este motivul pentru care cele zece porunci nu pot rezolva problema păcatului. Legea naturală este mereu mai puternică decât legea legală. Legea legală poate pretinde și amenința, dar legea naturală vine din-lăuntru și își împlinește cerințele în mod natural. Ea este în armonie cu instinctele și cu calea naturii, motiv pentru care este în mod **automat** împlinită. Ei i se supun toți, mereu.

Așadar, trebuie să existe ceva mai mult decât o lege legală dacă dorim să rezolvăm problema păcatului. Slavă lui Dumnezeu, El a asigurat o astfel de soluție. Apostolul explică legea pe care Dumnezeu o folosește pentru a rezolva problema:

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2).

Acesta este minunatul adevăr al evangheliei. Dumnezeu, în Hristos Isus ne-a oferit o altă **lege naturală** pentru a anula puterea celei dintâi legi a păcatului. Această a treia lege este numită „legea duhului de viață.” Ce fel de lege este aceasta: legală sau naturală? Am văzut deja că legea legală nu poate înfrânge legea naturală, motiv pentru care poruncile nu au putut înfrânge această lege a păcatului. De aceea, dacă Dumnezeu dorește să stabilească o altă lege care să înfrângă legea naturală a păcatului, atunci El trebuie să folosească o altă lege naturală. Legea legală a eșuat, nu a putut realiza ce era cerut pentru că mintea carnală îi anula autoritatea. Era „*fără putere datorită firii pământești.*”

Dar Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în trup păcătos pentru a înfrânge legea păcatului în trup. Cum a făcut El asta? Prin introducerea unei alte legi în același trup. Această legea era „legea duhului de viață.” Prin spiritul Său, Dumnezeu a implantat un alt principiu în trupul omenesc păcătos, principiu care în mod natural iubește binele, un principiu care se delectează în împlinirea voinței lui Dumnezeu.

Legea păcatului lucra astfel: natura mea firească iubea răul, motiv pentru care de fiecare dată când doream să fac binele, făceam mereu răul.

Legea duhului lucrează astfel: noua mea natură iubește binele, motiv pentru care de fiecare dată când răul apare, eu fac ceea ce este bine.

Să observăm faptul că această a treia lege, „legea duhului de viață” este o lege naturală, asemenea legii păcatului. Nu există nicio legea naturală care **depinde de instrucțiuni** pentru a funcționa. Legile naturale conțin o putere și toate instrucțiunile din univers nu pot înlătura legile naturale. Spre exemplu, cea mai mare autoritate din lume poate să stea pe marginea mării și să poruncească valurilor să se oprească, dar valurile îl vor ignora pur și simplu și vor continua să facă ceea ce li se ordonă prin natură. Putem gândi: „Ei bine, este prea dificil să poruncești valurilor să se oprească,” așa că haideți să ne imaginăm aceeași autoritate că dă drumul unei pene în aer, și-i poruncește să nu cadă la pământ, să vedem dacă va avea un mai mare succes. Putem vedea clar că legile naturale nu pot fi anulate folosind legi legale. Acesta este motivul pentru care nici toți conducătorii de pe planetă nu-i pot opri pe păcătoși din a mai păcătui, pentru că legea păcatului este o lege naturală în omul păcătos iar el are nevoie de mai mult decât de o lege legală pentru a o birui.

Așadar, duhul de viață nu depinde de o lege legală sau de legi scrise pentru a-și îndeplini lucrarea de neprihănire. Legea duhului de viață lucrează, produce adevărata neprihănire pentru că Isus implantează chiar mintea lui Dumnezeu, chiar viața neprihănită a lui Dumnezeu în natura creștinului credincios. El face lucrul acesta prin a ne oferi spiritul Său, propria Sa viață, propria Sa natură divină cu tendințele ei de a face mereu ceea ce este bine. Această viață implantată produce roadele propriei vieți a lui Dumnezeu, nu datorită unei legi legale, ci pentru că acesta este comportamentul **instinctiv** care este în mod natural o parte a naturii lui Hristos.

Acesta este punctul cheie al marelui adevăr al lui Hristos și al neprihănității Sale. Cei care sunt orientați pe lege spun: „nu putem fi neprihăniți dacă nu împlinim legea.” Ei acceptă faptul

că avem nevoie de Hristos pentru a fi neprihăniți, chiar spun că avem nevoie de puterea lui Hristos, dar nu pot renunța la legea legală. Ei spun: „trebuie să ne raportăm la lege pentru a deosebi binele de rău și apoi trebuie să răspundem legii și trebuie să căutăm ajutorul lui Hristos pentru a o împlini.”

Dar adevărul este acesta: Dumnezeu ne-a dat chiar viața Fiului Său!! Slavă lui Dumnezeu pentru o asemenea mântuire! El ne-a făcut parte din Sine și astfel, prin puterea spiritului Său, ne-a implantat propria sa natură înlăuntrul nostru. Așadar, suntem neprihăniți **fără lege** (Romani 3:21), și anume fără legea legală, sau cele zece porunci.

Legea duhului de viață, legea naturală a neprihănirii ne umple viețile cu fapte bune, cu dragostea și altruismul lui Hristos **fără lege legală**. Aceasta este o neprihănire care nu este împotriva legii legale a celor zece porunci pentru că poruncile sunt bune. Dar ea nu depinde de cele zece porunci nici pentru a fi împlinită și nici pentru a fi definită. Cele zece porunci încă servesc ca o bună unitate de măsură pentru a verifica dacă o persoană are sau nu spiritul lui Dumnezeu în el. Legea încă servește ca un pedagog pentru a conduce păcătoșii la Hristos, dar nu în mod necesar ca un guvernator în viața creștinului. Creștinii sunt guvernați de o lege care este mult mai eficientă decât zece reguli, o lege care este cu mult superioară decât orice ar fi putut vreodată fi scris pe pietre; ei sunt conduși de spiritul viu al lui Hristos Însuși. Acest adevăr este exprimat în versetele:

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‚Iată drumul, mergeți pe el!’, când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:21).

„Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci ‚cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?’ Noi însă avem gândul lui Hristos.” (1 Corinteni 2:15, 16).

„Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după

cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” (1 Ioan 2:27).

Acestea sunt versete uimitoare. Prea uimitoare pentru majoritatea ca să le creadă. Citiți-le cu atenție și gândiți-vă la ceea ce afirmă. Creștinul are privilegiul unei călăuziri intime, personale a lui Hristos Însuși. El nu numai că are chiar mintea lui Hristos, dar el este și călăuzit de spiritul Său. Această cale este mult mai eficientă pentru a produce neprihănirea decât calea celor zece porunci în care o persoană trebuia să răspundă instrucțiunilor venite din afara sa. În acest sistem al lui Hristos, omul face binele datorită dorinței sale personale, din chiar natura lui. (Hristos locuind înlăuntru).

Aceasta este adevărata solie a neprihănirii lui Hristos. Ea recunoaște faptul că viața neprihănită este în întregime un dar al lui Dumnezeu. Este oferită tuturor celor ce vor crede în Isus Hristos și se vor supune pe ei înșiși în mod deplin Lui.

Cei care sunt centrați pe lege nu pot accepta faptul că neprihănirea poate fi oferită în mod desăvârșit numai ca un dar. Ei simt că și noi avem un rol de jucat în faptul că trebuie să ne raportăm la lege și că trebuie să-i răspundem pentru a fi neprihăniți. Acesta este motivul pentru care ei insistă asupra faptului că noi trebuie să fim guvernați de lege. Dar mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu în Hristos. Este darul lui Dumnezeu, pe deplin. Tot ceea ce putem noi face este să credem, sau să ne încredem în Hristos. Tot restul este un dar. Dacă nu ar fi așa, atunci omul ar fi trebuit să contribuie cu ceva, nu ar fi pe deplin lucrarea lui Hristos și nu ar mai fi în mod desăvârșit prin har.

Fie ca Tatăl nostru din cer să ne ajute să înțelegem.

Cunoașterea binelui și răului

Este un fapt universal acceptat: cunoașterea este bună. Majoritatea dintre noi ar spune „da, cunoașterea este bună pentru că ne ajută să ne raportăm în mod corect la mediul înconjurător”. Ne ajută să facem față diferitelor circumstanțe care se pot ivi în viață. Atunci când am fost copii, am mers la școală pentru a învăța, iar scopul era de a acumula cunoaștere pentru ca atunci când vom deveni adulți și va trebui să luăm viața în piept să fim capabili de a ne raporta diferitelor circumstanțe într-un mod corespunzător.

Cunoașterea este absolut necesară

Una dintre cele mai necesare categorii de cunoaștere, este cunoașterea propriului dușman, mai ales în timp de război. Este interesant că cel ce este cel mai căutat de toți dușmanii, este spionul! Un soldat dușman care este capturat, este de obicei închis, dar de cele mai multe ori, atunci când este capturat un spion, acesta este ucis. Spionul este urât și disprețuit pentru că are o mai mare putere de a produce daune decât dușmanul fățiș. Cel mai rău dușman este cel ce este în mijlocul nostru, dar este necunoscut! Pe acela trebuie să-l cunoaștem. Ignoranța atunci când vine vorba despre un asemenea dușman poate fi foarte periculoasă.

Mulți dintre noi au auzit probabil de pasărea numită „cuc.” Această pasăre este foarte ciudată pentru că nu-și construiește niciodată cuib. În timpul sezonului de împerechere, când este pregătită să ouă, cucul își depune oul în cuibul altei păsări și îl lasă acolo, văzându-și mai apoi de treabă! Găsește un cuib în care sunt deja două ouă, și și-l lasă și pe al său acolo împreună cu celelalte. Proprietarul cuibului revine acasă și găsește trei ouă, dar bineînțeles, păsările nu pot număra. Pasărea știe că a lăsat ouă în cuib, așa că dacă la întoarcere găsește ouă acolo crede că totul este în regulă. Așa că începe să le clocească,

având sub ea și oul din care va ieși pasărea ciudată. În final puii ies din găoace, iar puiul de cuc este mai mare decât ceilalți, așa că atunci când părinții încep să hrănească puii, el își întinde gâtul deasupra celorlalți și primește cea mai mare parte din mâncare. Curând, ceilalți pui încep să fie înfometati. De îndată ce crește mai mare, puiul de cuc îi aruncă pe ceilalți și rămâne singur în cuib. Părinții continuă să-l hrănească până când acesta este suficient de mare pentru a-și lua zborul și, mai târziu, să găsească un alt cuc pentru a perpetua acest ciclu de distrugere și înșelăciune.

Problema este că acest pui pe care ei l-au îngrijit și pe care l-au hrănit, le-a omorât proprii lor copii. În cuib este un dușman pe care ei îl hrănesc pentru că habar n-au care este adevărul. Această imagine ilustrează foarte bine cât de important este să știm care este adevăratul dușman.

Poate că unii dintre noi au auzit de Ignaz Semmelweis. A fost un medic maghiar născut în anul 1818. În perioada aceea, aproximativ 10 procente din femeile care nășteau în spital mureau ulterior din cauza complicațiilor care apăreau. Acest lucru nu era considerat ca fiind ciudat și era acceptat ca fiind unul dintre pericolele nașterii. Dar Ignaz Semmelweis a observat ceva ciudat. Unele femei erau ajutate de moașe, iar acelea care nășteau la spital erau ajutate de medici, iar el a observat că 2% dintre cele care erau ajutate de moașe mureau, în timp ce zece procente dintre cele care erau ajutate de medici în spitale mureau.

Într-o zi, în timp ce Ignaz Semmelweis opera o autopsie împreună cu un grup de medici, unul dintre ei și-a ciupit un deget cu un bisturiu și s-a îmbolnăvit iar după scurt timp, a murit. Semmelweis a observat că acest medic a avut aceleași simptome ca și femeile care nășteau în spitale. Atunci și-a dat seama că probabil ceea ce se întâmpla era că acești medici care operau autopsiile mergeau mai apoi direct să le ajute pe femeile care nășteau având mâinile murdare! Ei erau cei care le omorau pe femei?

Semmelweis a conceput o soluție și a stabilit ca regulă în departamentul său ca orice medic să se spele pe mâini cu acea soluție înainte de a examina vreun pacient. Rata deceselor în departamentul său a scăzut drastic, aproape de zero! Lucrul uimitor este faptul că în momentul în care acest lucru a devenit cunoscut, medicii din spital i s-au opus și au refuzat să se supună pentru că ei simțeau că era prea greu să te tot speli pe mâini de fiecare dată. A durat mai mulți ani până când această simplă măsură salvatoare de vieți să fie implementată, nu înainte ca Semmelweis să fi murit.

Toată lumea credea că procesul nașterii era cel care le ucidea pe aceste femei, când, de fapt, era un alt dușman. Cei care erau considerați cei mai mari prieteni erau de fapt cei care purtau moartea, dar ignoranța a menținut rata deceselor mare, pentru că așa funcționează ignoranța. Cunoașterea este importantă.

Cunoașterea nedorită

Să analizăm un aspect al cunoașterii care ne va oferi o altă înțelegere a valorii sale. Biblia spune că la chiar debutul istoriei acestei lumi, Evei i s-a promis un anumit soi de cunoaștere. În Geneza 3, Satan îi vorbește Evei astfel: *„Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”*

Dumnezeu a așezat în mijlocul grădinii un pom care era numit „pomul cunoașterii binelui și răului.” Înțelegem că acest pom avea de-a face cu un anumit soi de cunoaștere, iar noi am văzut că cunoașterea este bună, este ceva dorit de oameni. Dumnezeu a spus Evei și lui Adam: *„Dacă mâncați din acest pom, veți muri.”* Dar acum, Satan îi spune Evei: *„Ceea ce v-a spus Dumnezeu, nu este adevărat. El știe că în ziua în care veți mânca din acest pom veți fi ca El, cunoscând binele și răul.”*

A spus Satan adevărul?

Întrebarea la care aș dori să ne gândim este: a spus Satan adevărul? Au primit ei în acea zi o cunoaștere a binelui și a

răului? Răspunsul este da, au primit! Atunci când Satan le-a spus că vor „cunoaște” binele și răul, le-a spus adevărul. Dar uneori și noi spunem adevărul într-un asemenea mod încât devine neadevăr pentru că spunem numai jumătate din el. Nu oferim tot ceea ce înțelegem în ceea ce spunem motiv pentru care adevărul nostru devine numai jumătate de adevăr ceea ce este la fel de periculos ca și o minciună, sau poate chiar mai periculos. Prea adesea, atunci când operăm pe baza jumătăților de adevăr, nu înțelegem ceea ce este implicat până când ne trezim prinși, și asta prea târziu pentru a mai îndrepta ceva.

Ce înseamnă „a ști”?

Care era tot adevărul cu privire la cunoașterea binelui și răului? Ce era legat de acest adevăr, un lucru pe care Satan nu l-a explicat pe deplin Evei și lui Adam? În Geneza 2:25 se spune că *„Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine.”*

Biblia nu spune că ei nu știau faptul că erau goi, ci explică faptul că în ciuda acestei realități, nu le era rușine. Sugestia este că erau conștienți de faptul că nu foloseau haine, dar acest lucru nu-i deranja deloc. Prietenul meu Howard are o fetiță care are aproape trei ani. Acum două zile i-am vizitat, iar ea mi-a spus: „Unchiule David, eu sunt fetiță iar Lukie este băiat. Hai să-ți arăt!” și era gata s-o facă! I-am spus: „Nu, nu drăguță; nu trebuie să faci asta.” Ea înțelege ce este goliciunea, dar nu este conștientă de implicațiile acesteia.

Era ceva asemănător cu Adam și cu Eva. Biblia spune că eram amândoi goi și că nu le era rușine. Goliciunea nu însemna nimic pentru ei. Faptul că nu purtau haine nu-i deranja. În Geneza 3:7 scrie:

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut sorturi din ele.”

Atunci când citim acest pasaj în mod superficial pare să spună că, dintr-o dată, au aflat că erau goi; dar nu are niciun

sens ideea că înainte de acest moment ei nu știau că nu purtau haine. Biblia spune că „**au cunoscut**”! Ceea ce se sugerează aici este că termenul „cunoaștere” de aici are un alt înțeles decât simpla câștigare de informații. Această cunoaștere pe care au câștigat-o era la un nivel mai adânc decât simpla informație care ajunge la creier. Era o înțelegere care le-a schimbat perspectiva, o înțelegere care le-a schimbat modul în care se priveau pe ei înșiși pe un nivel mai adânc decât simpla înțelegere a unei lipse fizice. De fapt, în versetul 11 Dumnezeu le-a spus: „Cine ți-a spus că ești gol?”. (Geneza 3:11).

Dar dacă nu ai purta haine, ai avea nevoie ca cineva să-ți spună lucrul acesta? Problema nu era că dintr-o dată ei au realizat faptul că nu purtau haine, ci faptul că, dintr-o dată, goliciunea lor a devenit un motiv pentru care s-au ascuns de Dumnezeu, când înainte lucrul acesta nu avea nicio importanță. Goliciunea lor a căpătat dintr-o dată alte implicații. Dintr-o dată au devenit conștienți de implicațiile acesteia. În mințile lor, ceea ce fusese bun în mod desăvârșit, ceea ce era pe deplin inocent, a devenit ceva rușinos. Dintr-o dată au înțeles faptul că Dumnezeu vine și că nu puteau să apară în fața Lui așa. Goliciunea a devenit nu numai o teorie în mințile lor, nu numai o informație, ci ceva ce în experiența lor era ceva rușinos.

Peste câțiva ani, Kay Kay (fetița lui Howard) nu o să mai vrea ca eu s-o văd dezbrăcată. Va însemna ceva diferit pentru ea. În câțiva ani, goliciune va însemna „... Este timpul să caut un loc ca să mă ascund. Nu pot să las pe nimeni să mă vadă așa!”. Probabil că nu îi va lăsa nici chiar pe părinții ei s-o vadă. La momentul acela ea va **cunoaște** goliciunea, va înțelege în propria ei experiență personală implicațiile goliciunii în loc de a ști numai cum să **definească** goliciunea. A cunoaște ceva înseamnă mai mult decât a-i ști definiția. Asta este ideea. Adam și Eva au cunoscut **despre** goliciune, dar nu **cunoșteau** rușinea asociată cu goliciunea până când nu au experimentat păcatul.

Acum, haideți să aplicăm această idee, gândindu-ne la numele pomului interzis. Biblia spune că era numit „pomul

cunoștinței binelui și răului,” iar Satan a spus că „în ziua în care veți mânca din el, veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Gândiți-vă la următoare întrebare: știau Adam și Eva **despre** rău? Eu cred că da. Dumnezeu le spusese că în ziua în care vor mânca din el, vor muri. Așadar, înțelegeau binele și răul, și știau despre moarte. Știau că există ceva numit „rău” și probabil că erau capabili de a oferi o definiție a răului. Ei au înțeles faptul că dacă înfăptuiesc anumite acțiuni, asta i-ar transforma în dușmanii lui Dumnezeu, dar nu înțelegeau în mod practic ce înseamnă asta.

Atunci când au mușcat din acel fruct, o conștientizare a venit asupra lor, ceva ce nu fusese cunoscut pe această planetă mai înainte. Era ceva cu totul nou și era foarte ciudat pentru că în acea clipă Cel ce fusese cel mai bun prieten al lor, devenise cel mai de temut dușman în ochii lor. De îndată ce Dumnezeu a apărut, Cel ce niciodată nu le făcuse niciun rău, Cel care nu-i amenințase niciodată, Cel ce nu era pentru ei decât Binele... Au fugit să se ascundă! Și asta nu pentru că ceva s-ar fi întâmplat cu El, ci pentru că ceva se întâmplase cu ei. Acum **cunoșteau** răul și acesta este efectul pe care cunoașterea răului îl are și asupra noastră.

Acest sens al cuvântului „cunoaștere”, însemnând mai mult decât a fi capabil de a defini ceva, este foarte popular în Biblie. Spre exemplu, în Geneza 4:1 citim că

„Adam a cunocut-o pe nevasta sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain.” (Geneza 4:1 KJV).

Observați modul în care cuvântul „cunocut” este folosit aici. Adam a „cunocut-o” pe Eva, ceea ce nu înseamnă că s-a împrietenit cu ea sau că a început să înțeleagă ce fel de om este. Aici, cuvântul se referă la o legătură apropiată, intimă. Adam și Eva au devenit ceea ce Biblia numește „un singur trup.” Atunci când a cunocut-o pe soția lui în acest fel, rezultatul a fost că au avut un fiu.

Același cuvânt este folosit de Maria, mama lui Isus, cu același sens. Atunci când îngerul a venit la ea și i-a spus „vei avea un fiu și Îi vei pune numele Isus,” răspunsul Mariei a fost: „*Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu am cunoscut bărbat?*” (Luca 1:34 KJV).

Așadar, când Biblia spune că Adam și Eva au cunoscut răul, asta înseamnă că răul a devenit parte din experiența lor. Satan nu le-a spus tot adevărul; ei au devenit asemenea lui Dumnezeu pentru că El era singura Persoană care conștientizase păcatul în acea formă, în afară de Satan și îngerii săi. Dar Dumnezeu era singura Persoană care putea cunoaște păcatul fără a intra sub puterea lui pentru că El este Dumnezeu. El știa ce ar fi însemnat să cunoști păcatul. Dar singura cale prin care ei ar fi putut cunoaște răul în profunzime, era prin a ajunge sub puterea acestuia și prin a-l primi în experiența lor. Ei trebuiau să se facă una cu el, asemenea unui bărbat cu soția lui. Așadar, când au ajuns să cunoască astfel răul, Adam și Eva au înțeles că fuseseră păcăliți, că Satan nu le spusese tot adevărul, dar era deja prea târziu!

O ocazie oferită

Este interesant să ne gândim la faptul că nu era nimic rău în pomul respectiv, și nici în fructul acestuia. Era unul dintre pomii din grădină. Diferența sta în faptul că Dumnezeu a rostit legea care le interzicea să mănânce din acest pom. În mod normal, atunci când rogi pe cineva să nu ia ceea ce-ți aparține, este datorită faptului că ai nevoie de lucrul respectiv. Dar atunci când Dumnezeu le-a interzis să mănânce din acel pom, motivul era că Dumnezeu avea nevoie de el? El putea să mai creeze încă o mie! De ce să așeze acolo un pom și să spună „Nu-l atinge!”, dacă nu avea nevoie de el? Aproape că poți spune că a fost o regulă inutilă. De ce să așezi o restricție când nu ai nevoie de lucrul pe care mi-l interzici?

Acest lucru ar trebui să ne arate foarte clar că nu pomul era chestiunea în discuție. Dumnezeu a impus această regulă numai

pentru a le oferi ocazia de a păcătui. Unii ar prefera să spună că Dumnezeu le-a dat posibilitatea să aleagă între bine și rău, dar realitatea este că Dumnezeu nu i-a oferit omului posibilitatea de a alege binele. Când Adam a fost creat, era desăvârșit! A fost făcut după chipul lui Dumnezeu, dar nu el a fost cel care a ales asta. A fost făcut așa fără alegerea lui. Dumnezeu le-a oferit o posibilitate de a alege răul pentru că ei aveau deja binele; ceea ce nu aveau era răul, iar El le-a oferit varianta de a-l alege.

Dar de ce ar face Dumnezeu asta? Și așa ajungem înapoi la rădăcina controverselor dintre Dumnezeu și Satan. În cer, Satan i-a spus lui Dumnezeu: „Tu nu oferi creaturilor Tale o șansă egală. De ce presupui mereu că cea mai bună este calea Ta? Eu am inventat un alt sistem și dacă ei îl vor alege, le va fi mai bine, vor fi mai fericiți și, dacă ești corect, le vei oferi această libertate.”

Așadar, Dumnezeu le-a oferit posibilitatea de a păcătui. Asta era pomul: opțiunea de a păcătui. Dar Dumnezeu le-a oferit un avertisment clar: „Nu vă apropiați de pomul acela pentru că acolo nu este nimic decât păcatul. În clipa în care vă veți apropia, veți păcătui, și rețineți că acela este singurul loc în care vă paște pericolul.” Bineînțeles că nu trebuia neapărat să fie un pom. Dumnezeu ar fi putut să ia o piatră, să o așeze acolo și să o numească „piatra cunoașterii binelui și răului,” cu instrucțiunea ca ei să nu o atingă. Așadar, să nu învinovățim prea mult pomul, că nu era nimic rău în el. **Ceea ce le-a oferit de fapt posibilitatea de a păcătui, a fost porunca lui Dumnezeu.** Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut regula aceea, ei ar fi putut să mănânce din pomul acela timp de 1000 de ani și nu s-ar fi întâmplat nimic. Regula a fost cea care le-a dat prilejul de a păcătui!

A dorit Dumnezeu ca ei să cunoască răul? Nu! În cazul lor, ei nu ar fi trebuit să cunoască răul niciodată, iar lucrurile ar fi rămas perfecte pentru totdeauna. Dar a fost nevoie ca ei să aibă ocazia de a alege calea lui Satan, pentru că Dumnezeu este o Persoană care crede în libertate.

Cunoașterea păcatului

În Romani 3:20 este scris: „*Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoaștința deplină a păcatului.*”

În Romani 7:7 este afirmat același lucru: „*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!”*”

Toată viața am crezut că ceea ce spun aceste versete este că prin lege obținem definiția păcatului. Știu că aceasta este interpretarea clasică a acestor versete. Dar asta este ceea ce Pavel spune de fapt?

Pavel spune că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.*” Există două posibile înțelesuri ale acestei afirmații. Așa cum am arătat, există două înțelesuri ale verbului „**a cunoaște**” așa cum este el folosit în Biblie. Unul dintre ele este acela care se referă la o cunoaștere teoretică (asemenea unei definiții, o înțelegere la nivel intelectual). Celălalt este menit să facă referire la o legătură personală în care este implicată intimitatea omului, în care ceva devine parte din experiența unei persoane. Acestea sunt cele două sensuri ale verbului „**a cunoaște**” iar cel de-al doilea este folosit în Biblie, cel mai des. Deseori, Biblia vorbește despre a cunoaște ceva, iar noi credem că dorește să ne ofere o definiție, când de fapt nu se referă la asta deloc.

Pavel afirmă că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*” și, pe măsură ce vom continua să citim mai departe acel pasaj din Romani 7, descoperim că el vorbește despre faptul că a ajuns să cunoască ceva ce devenise parte integrantă a experienței lui, ceva intim și personal. Cum a ajuns el să dobândească această înțelegere? Cu ce a ajuns el să aibă o experiență atât de intimă? Este ceva pe care-l numește „**păcat**”.

„*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și*

dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.” (Romani 7:18-20).

Lucrarea legii

Cum a ajuns el să știe că păcatul locuia în el? Cum a ajuns să știe că există o putere în el cu care nu se poate lupta și căreia nu-i poate rezista, o putere mai mare decât el? El spune că *„păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege”* (Romani 7:7); *„Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.”* (Romani 7:9).

Ceea ce Pavel afirmă este că *„îmi place legea lui Dumnezeu când mă gândesc la ea, dar am descoperit că în mine există o altă putere care se luptă împotriva dorințelor minții mele și care mă face rob acestei puteri păcătoase care este în trupul meu.”* **Legea** este aceea care-l face conștient de faptul că păcatul lucrează în lăuntru său. El nu ar fi cunoscut păcatul decât prin lege pentru că el spune că fără poruncă, păcatul este mort!

Așadar, potrivit celor spuse de Pavel, principalul scop al legii este acela de a ne face să cunoaștem păcatul! Adică legea ne ajută să devenim conștienți de această putere care este în lăuntru nostru, de acest dușman lăuntric care este mai puternic decât noi și împotriva căruia nu ne putem împotrivi prin nicio putere din noi înșine.

Puteți vedea că acesta este același lucru care i s-a întâmplat și lui Adam? Dumnezeu i-a dat o lege pentru ca el să aibă posibilitatea de a cunoaște păcatul. Adam ar fi putut spune: *„Fără pom nu aș fi cunoscut păcatul.”* Pavel spune: *„păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege”*. (Romani 7:7). Legea care i-a fost dată lui Adam și cea care ne-a fost dată nouă servește aceluiași scop. Ambele legi au fost menite să ofere omului varianta cunoașterii păcatului.

O înțelegere greșită foarte răspândită

Înțelegerea populară este că scopul legii este acela de a defini păcatul, și de obicei aceste pasaje scrise de Pavel sunt

citare în sprijinul acestei idei. Pavel spune că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*”. Ceea ce vrea el să spună este că prin intermediul legii am devenit conștient de păcat, am devenit conștient de prezența acestui dușman dinlăuntru.

Calea legii

Cum se face că nu putem cunoaște păcatul fără lege? Pentru că, în ciuda faptului că păcatul este prietenul și însoțitorul nostru permanent, cu toate că păcatul este integrat în propria noastră ființă, fără lege noi vom rămâne mereu în desăvârșită armonie cu păcatul. Niciodată nu vom încerca să ne opunem păcatului, pentru că mergem cu el mână de mână ca doi prieteni. Și pentru că există această armonie, există o latură a naturii păcatului pe care nu am descoperi-o niciodată.

Uneori am încercat să conving pe câte cineva să-și predea viața lui Hristos și am primit răspunsul: „Nu sunt încă pregătit!” Asemenea oameni cred că oricând doresc, se pot ridica împotriva păcatului și să decidă să trăiască o viață neprihănită! Ei cred că puterea schimbării stă în mâinile lor și că nu este decât vorba despre faptul că încă nu s-au decis, dar o vor face într-o zi, și atunci pur și simplu se vor întoarce și vor trăi o viață de creștin! Cu toții am întâlnit asemenea oameni. Ei cred că au capacitatea de a se schimba, dar ei nu știu adevărul pentru că nu au întâlnit niciodată legea. Ei merg mână în mână cu păcatul, sunt buni prieteni și cred că „oricând vreau, pot să-mi schimb direcția.”

Dar vine ziua în care se întâlnesc cu legea. Atunci ajung să cunoască faptul că cerințele legii li se aplică și lor, și încearcă să se îndepărteze de păcat, să schimbe direcția, departe de însoțitorul lor de o viață întreagă. Atunci ajung ei să înțeleagă cine este cu adevărat păcatul! Atunci descoperă că nu pot scăpa chiar atât de ușor. Ajung să cunoască păcatul așa cum nu l-au cunoscut niciodată înainte! Lăsați-l pe hoț, pe mincinos, pe înșelător, pe cel rău să încerce să renunțe la aceste obiceiuri și

va descoperi cine este păcatul! Pavel a încercat și ne spune ce a descoperit.

„Gădesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.” (Romani 7:21).

El își exprimă disperarea în următoarele cuvinte: *„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?”* (Rom. 7:24).

Asta este ce a descoperit el atunci când legea a intrat în experiența lui: a ajuns să cunoască păcatul. Înlăuntrul lui era ascuns un parazit mortal, care-i mânca viața, care-l distrugea de mulți ani, dar el nu știa lucrul acesta. Fiind ignorant, el a mers mână în mână cu acest dușman de moarte.

Așadar, ce a făcut Dumnezeu? Dumnezeu a introdus un test în viața lui, ceva meticulos care avea capacitatea de a căuta în toate colțurile și de a scoate la lumină acest lucru mortal numit „păcat”. Deodată, Pavel a ajuns să înțeleagă adevărul: *„există un distrugător care pândește în mine; există un dușman pe care l-am crezut prieten, dar nu am fost conștient de natura lui.”* Legea este cea care l-a ajutat să înțeleagă acest lucru.

În Evrei 4:12, Biblia spune:

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”

Acesta este modul în care lucrează legea lui Dumnezeu. Ajunge până la încheieturi, până la măduva oaselor, desparte și taie și sortează, și când ajungem față în față cu legea lui Dumnezeu, deodată înțelegem cât de mortală este această boală care ne consumă viețile. Dar dacă rămânem la lege, suntem în cea mai dezastruoasă condiție pentru că vom sfârși înfrânți, căci până aici ne poate conduce legea. Ne poate face cunoștință cu păcatul, dar nu ne poate elibera de el. Acesta este scopul legii, acela de a ne fi un ghid spre Hristos. (Galateni 3:24).

Cel care nu cunoaște legea este într-o condiție mai bună decât cel care se oprește la lege pentru că cel care nu o cunoaște

este un păcătos fericit, în schimb cel de-al doilea este un păcătos nefericit! Ambii sunt robii păcatului, dar este mai bine să fi un păcătos ignorant și fericit decât un păcătos mizerabil conștient, dacă acolo te vei opri!

Diferența în ceea ce-l privește pe Adam

Putem observa în mod interesant faptul că există o diferență între modul în care lucrează legea pentru noi și modul în care ar fi lucrat pentru Adam. În cazul lui Adam, a dorit Dumnezeu ca el să cunoască păcatul? Nu! Dar în cazul nostru, al descendenților căzuți ai lui Adam, Dumnezeu a dorit să cunoaștem păcatul! În cazul lui Adam, păcatul era în afara lui. Atunci când dușmanul este la poartă, nu ai nicio nevoie să-l cunoști. De fapt, dacă ajungi să te cunoști cu dușmanul de afară ești considerat trădător; trebuie să-l ții la distanță, să rămână afară. Păcatul era afară iar Dumnezeu a dorit ca Adam să rămână străin de păcat. Dar atunci când dușmanul este înlăuntru, devine imperativ să-l cunoști. Trebuie să-i cunoști puterea, să-i înțelegi influența și cel mai important, trebuie să înțelegi că el îți este dușman. Trebuie să cunoști dușmanul, căci altfel nu vei putea să te aperi împotriva lui.

O altă opțiune

Există unii creștini care cred că ne naștem în această lume într-o stare neutră, liberi de a merge la dreapta sau la stânga, liberi de a alege între a păcătui și a nu păcătui. Dar nu acesta este adevărul. Adam a fost creat bun și avea șansa de a alege răul dacă asta dorea. A fost restul omenirii așezată în aceeași poziție? Nu! Noi nu ne-am născut cu opțiunea pe care a avut-o Adam. Toți descendenții lui Adam sunt născuți despărțiți de Dumnezeu, stricați, având nevoie să fie născuți din nou! Adam a ales să o apuce pe calea lui Satan, calea sinelui și a așezat întreaga omenire acolo. Adam a avut o opțiune, aceea de a se despărți de Dumnezeu și de viața neprihănită pe care o avea. Și noi avem o opțiune (nu două!). Acea de a scăpa de pe calea lui

Satan prin a-L alege pe Hristos. În starea în care suntem născuți, nu avem opțiunea de a alege răul. Adam a ales deja în locul nostru motiv pentru care suntem născuți în starea aceasta coruptă, păcătoasă, despărțiți de Dumnezeu și incapabili de a trăi în neprihănire.

Adam nu a păcătuit pentru că ar fi fost despărțit de Dumnezeu, pentru că ar fi avut mintea carnală. Adam a făcut o alegere personală liberă. El a fost creat în uniune cu Dumnezeu. Dar în cazul tuturor celorlalți oameni, situația este diferită. Noi am comis păcatul cu mult înainte de a fi capabili de a face vreo alegere inteligentă. Noi am păcătuit chiar înainte de a fi conștienți de ceea ce făceam. Asta pentru că fiecare dintre noi a făcut aceeași alegere pe care a făcut-o Adam? Nu! Urmașii lui Adam nu au avut aceeași opțiune.

Așadar, căile lui Dumnezeu sunt minunate. El a folosit legea pentru a încerca să-l protejeze pe Adam de a cunoaște dușmanul care era în afară, dar acum că Adam a deschis ușa și l-a lăsat pe dușman înăuntru, Dumnezeu folosește legea pentru a ne ajuta să identificăm dușmanul pentru a putea scăpa de el.

Nu te opri la lege

Dar cu toate că legea reprezintă o parte importantă a planului lui Dumnezeu, ea trebuie să-și ocupe locul destinat. Nu trebuie să ne oprim la lege, nu trebuie să credem că dacă am găsit legea am ajuns în locul în care ne dorește Dumnezeu! Legea este un investigator, examinatorul care spune: „Ai o problemă; ești bolnav; ai fost contaminat!”. Dar legea nu poate merge mai departe. Ea mă condamnă și mă acuză, dar nimic mai mult. Pavel spune că

„Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.” (Romani 7:9).

Cea mai mare cunoaștere

Problema lui Adam a fost faptul că el a lăsat păcatul să intre. Problema noastră este că nu-l putem da afară. Așadar, legea mă

ajută să cunosc păcatul, dar când am căpătat această cunoaștere, trebuie să înaintez. Ioan 17:3 spune că

„Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”

Avem nevoie să înțelegem că Biblia nu vorbește despre o cunoaștere teoretică asemenea celei pe care o au fecioarele neînțelepte. Ea vorbește despre o experiență dinamică în care viețile noastre sunt integrate în viața lui Dumnezeu într-o manieră similară celei în care bărbatul își „cunoaște” soția. Am întâlnit-o pe soția mea, dar nu am cunoscut-o în acest sens până când nu am experimentat o unire intimă în care trupurile noastre au devenit una. Asta este ceea ce vrea să spună Biblia! Acolo unde există acest gen de legătură, de obicei un rod este produs: se naște un copil. Atunci când Îl cunoști pe Dumnezeu, atunci când Îl cunoști pe Hristos, rodul este adus, iar acesta va fi produsul natural al legăturii.

Așadar, legea te duce până în locul în care ajungi să cunoști păcatul, dar să nu ne oprim acolo! Avansează la următorul fel de cunoaștere, la stadiul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Hristos, căci acolo dorește Dumnezeu să ajungi deoarece aceasta este viața veșnică. Hristos a venit pentru a distruge acel dușman. Legea a dat în vileag dușmanul, dar Hristos este Cel care îl distruge.

„Căci, lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, a osândit păcatul în firea pământească.” (Romani 8:3 KJV).

Hristos l-a găsit pe dușmanul care umbla deghizat înăuntru, l-a condamnat și la distrus! Slavă Lui Dumnezeu pentru Isus!

Simbol versus realitate

Unele dintre cele mai acide critici la adresa creștinismului s-au născut din cauza modului în care este înfățișat Dumnezeu în Vechiul Testament și a lucrurilor pe care El le-a poruncit sau pe care le-a făcut acolo. Uneori este dificil de a interacționa cu Dumnezeul pe care-L descrie Vechiul Testament. El este reprezentat ca fiind Dumnezeul evreilor și nu al altor națiuni care, în timp ce-l protejează pe Israel, le distruge fără milă pe altele, ștergând de pe fața pământului culturi întregi prin porunca expresă de a nu cruța pe nimeni, indiferent de sex sau vârstă. Nici măcat bebelușii sau animalele necuvântătoare nu sunt cruțate în cadrul unora din aceste anihilări care sunt azi numite „acte de genocid”. Cum putem împăca această imagine cu cea a milostivului, iubitorului și tandrului Isus pe care-L descoperim în Noul Testament și care insistă că Dumnezeu este Tatăl nostru care-i iubește pe toți oamenii?

Aceasta nu este singura zonă de conflict; poruncile Vechiului Testament par uneori arbitrar și lipsite de sens și chiar mai mult atunci când descoperim teribilele pedepse impuse celor ce nu reușeau să le împlinească. Oamenii trebuiau omorâți fără nicio deosebire pentru acte ca blestemarea unuia dintre părinți; tot pentru aceste considerente, homosexualilor nu li se permitea să trăiască. Cum pot fi acestea împăcate cu mila și răbdarea Dumnezeului Noului Testament?

În alte arii ca interpretarea profeției, înțelegerea legii și a harului, a naturii lui Israel de azi - în toate acestea și în altele, descoperim o mare contradicție și confuzie în creștinism. Este evident faptul că este nevoie de o înțelegere mai clară și mai consistentă a diferenței dintre Vechiul și Noul Testament și a motivelor pentru aceste diferențe.

Cheia pentru a armoniza toate aceste dificultăți este înțelegerea faptului că întregul sistem al Vechiului Testament nu a fost decât un mare model, un instrument de învățare în

care Dumnezeu a organizat reprezentări ale realităților viitoare. Cu alte cuvinte, sistemul Vechiului Testament nu era realitatea, nu era adevărul despre Dumnezeu și despre mijloacele Sale, ci un sistem al simbolurilor care reprezentau adevărul, dar care nu erau adevărul. Descoperim acest adevăr în versete ca acestea:

„Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Ioan 1:17.

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.” Evrei 10:1.

Unii creștini prezintă o foarte bună explicație a diferențelor dintre Israelul fizic și cel spiritual, sau dintre jertfe versus Hristos, dar în același timp au o înțelegere foarte deficitară a legii și a scopului ei în Vechiul Testament, versus legea și scopul ei în Noul Testament.

Lista de mai jos prezintă o enumerare parțială a realităților în simbol și în realitate pe care le întâlnim în Biblie. Majoritatea sunt familiarizați cu aceste simboluri și pot identifica cu ușurință realitățile corespondente.

- Mielul versus Hristos.
- Sângele versus viața.
- Marele Preot versus Hristos.
- Palestina versus noul pământ.
- Israelul fizic versus biserica.
- Preoții leviți versus creștinii.

Însă lista simbolurilor și a realităților este de fapt mult mai cuprinzătoare. De fapt, **întregul sistem** al Vechiului Legământ - tot ceea ce conține - a fost un simbol. Acest adevăr este foarte rar înțeles. Cele mai mari greșeli de înțelegere în creștinism sunt cauzate de un eșec în a fi consecvenți în a aplica același principiu al simbolului și realității întregului Vechi Testament. Mulți sunt încă absorbiți în practicarea simbolurilor din Vechiul Testament când ar fi trebuit să se implice în realitățile Noului Testament. Iată alte câteva exemple:

- Serviciile și componentele sanctuarului versus elementele și evenimentele reale ale mântuirii.
- Sărbătorile versus evenimentele mântuirii.
- Păcate versus păcat.
- Vină versus despărțirea de Dumnezeu.
- Poruncile lui Dumnezeu versus caracterul lui Dumnezeu.
- Sistemul legii versus Împărăția lui Dumnezeu.
- Comportament versus natură.
- A face versus a crede.
- Mielul ca înlocuitor versus Hristos ca împlinitor.
- Dumnezeu ca Judecător versus Dumnezeu ca Tată.

Nu este necesar să examinăm în acest capitol toate aceste simboluri, dar vom discuta despre câteva. Când vom începe să ne gândim la această listă cu o minte deschisă și cu o inimă sinceră, aceste lucruri vor apărea evidente deoarece adevărul este consecvent și urmează mereu o cale logică.

Unele dintre acele înțelegeri greșite au avut efecte devastatoare în experiența religioasă a milioane de oameni de-a lungul secolelor și au rezultat în majore doctrine false și interpretări greșite semnificative ale lui Dumnezeu.

În cadrul acestui articol vom examina patru dintre aceste simboluri din Vechiul Testament și ne vom uita și la realitatea din Noul Testament. Le-am selectat pe acestea din întreaga listă și ne vom concentra asupra lor deoarece înțelegerea greșită la aceste puncte au provocat cele mai mari dezastre în ultimii două mii de ani. Iată care sunt acestea:

- Păcate versus păcat.
- Vină versus despărțire de Dumnezeu.
- Poruncile lui Dumnezeu versus caracterul Său.
- Dumnezeu ca Judecător versus Dumnezeu ca Tată.

Păcate și vină

În Vechiul Testament o persoană devenea păcătoasă atunci când comitea o faptă de călcare de lege. La momentul acela

devenea **vinovat** și trebuia să aducă o jertfă. Viața aceluia animal înlocuia viața sa iar sângele animalului ștergea vina păcatului său. În acel sistem principalele chestiuni în discuție erau:

1. Fapta greșită pe care o comitea - faptele sale.

2. Problema era cum să înlătore vina, cum să obțină iertarea și cum să schimbe decizia lui Dumnezeu.

3. Sângele jertfei curăța vina; sângele Îl făcea pe Dumnezeu să se răzgândească.

Știm cu toții că animalul era un simbol care-L reprezenta pe Hristos. Știm că sângele său era un simbol care reprezenta viața Sa. Dar ne-am agățat de unele fragmente din acest tablou ca fiind realități când, de fapt, toată imaginea, toate detaliile nu erau decât un simbol! Ce înseamnă asta? Ei bine, păcatul era de asemenea un simbol iar vina era de asemenea un simbol! Ambele erau intenționate pentru a reprezenta realități mai mari. Nu numai mielul și sângele său erau simboluri, dar și problema pe care o tratau era de asemenea un simbol. Aceasta este prima mare înțelegere greșită care a alterat doctrina creștină de azi.

Faptele păcătoase erau comise în fiecare zi, și zi după zi animalele trebuiau ucise pentru a îndepărta vina. Dar problema reală, păcatul însuși nu era niciodată îndepărtat. Vina era anulată numai până când următoarea faptă greșită era comisă. Acest întreg tablou era intenționat să învețe o lecție și anume că omul nu este în armonie cu Dumnezeu și că are nevoie de un Salvator care să-i restaureze armonia cu Dumnezeu. Sângele mielului reprezenta viața lui Hristos în care omenirea este împăcată cu Dumnezeu. În cartea Evreilor citim:

„Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” (Evrei 10:3, 4).

Problema era mult mai profundă decât simplele fapte păcătoase. Acesta este motivul pentru care iertarea nu a putut rezolva adevărata problemă. Însă în cadrul simbolului, iertarea era chestiunea în discuție. Dar adevărata problemă era natura carnală - păcatul însuși. Aceasta este problema care trebuia

rezolvată, faptele păcătoase servind numai ca simbol pentru a reprezenta adevărata chestiune. Citim din nou în cartea Evreilor:

„... pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9:26).

„Prin această ‚voie’ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:9, 10).

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” (Evrei 10:12).

Isus a venit pentru a pune capăt păcatului, nu numai pentru a împlini aceeași funcție ca jertfele animalelor care ofereau iertarea. Simbolul reprezintă realitatea, dar în niciun caz acestea nu sunt egale, în niciun caz simbolul nu reprezintă în mod perfect realitatea. Există întotdeauna aspecte și profunzimi ale realității pe care simbolul nu le poate reprezenta, așa cum o păpușă reprezintă o fetiță, dar nu poate niciodată reprezenta complexitatea și minunăția unei persoane vii.

Așadar, Isus, Jertfa desăvârșită pentru păcat, a rezolvat rădăcina păcatului o dată pentru totdeauna. El nu a venit pentru a institui același sistem care a existat în simbolul Vechiului Testament prin care păcatul era iertat din nou și din nou. Nu, El a venit pentru a distruge rădăcina păcatului, natura carnală și pentru a o nimici cu desăvârșire o dată pentru totdeauna. Pentru a realiza aceasta, El nu a anulat numai vina tuturor păcatelor, ci a împăcat omenirea cu Dumnezeu. În Sine Însuși, El a creat o legătură între rasa umană și Dumnezeu, legătură care nu mai poate fi niciodată nimicită de păcat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că *„toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală*

păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:18, 19).

Păcatul nu mai poate constitui niciodată o problemă între om și Dumnezeu. Faptele noastre păcătoase nu constituie o problemă pentru Dumnezeu deoarece, așa cum spune și pasajul, Dumnezeu nu mai impută lumii păcatele sale. Isus S-a ocupat de toată vina. Dar El a făcut nu numai atât ci, mult mai minunat, El a îndepărtat chiar sursa acelei vine repetate, care este natura carnală.

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” (Romani 8:3).

Singura problemă care rămâne este că omul nu primește darul vieții care este în Isus. Oamenii nu acceptă viața împăcată în care păcatul a fost abolit. Această necredință este bariera care rămâne între om și Dumnezeu și acesta este motivul pentru care Dumnezeu apelează la noi să credem în Isus Hristos ca singurul mijloc de a ajunge liberi de păcat și una cu Dumnezeu.

Pentru a rezuma, în realitate problema nu sunt „păcatele” ci păcatul însuși, natura carnală. Problema nu este vina, ci despărțirea de Dumnezeu. Acestea sunt adevăratele probleme care au fost numai ilustrate de reprezentările limitate ale simbolului. Azi, noi avem de-a face cu lucrurile reale și trebuie să renunțăm la simbol.

Porunci versus caracter

Următorul adevăr urmează în mod natural din ceea ce am examinat anterior. În Vechiul Legământ accentul era pus pe reguli și în mod deosebit pe cele zece porunci. Acesta era standardul potrivit căruia păcatul era definit, era mijlocul prin care o persoană era numită păcătoasă sau neprihănită. Călcarea legii era păcat iar acest păcat îl făcea pe păcătos vinovat. Sângele animalului era cerut pentru înlăturarea acelei vine.

Dar am văzut că problema nu era constituită din păcate, nu din fapte, ci natura carnală reprezenta adevărata problemă. Am văzut că natura omului constituie adevărata problemă. Am văzut că Isus nu a murit numai pentru a anula vina, ci mai mult decât atât, pentru a distruge natura păcatului și pentru a-i reda omenirii legătura cu Dumnezeu. Așadar, am avut și noi o perspectivă limitată asupra legii lui Dumnezeu? Au fost și cele zece porunci o reprezentare a ceva mult mai înalt? Au fost și acestea un simbol al unei realități mai mari?

Cele zece porunci au fost așezate într-o arcă în sfânta sfintelor din sanctuarul pământesc. Fiecare lucru care se găsea în sanctuar și care era legat de acesta, era un simbol, o reprezentare a unei realități mult mai înalte.

Primul obiect legat de serviciul din sanctuar era altarul pe care erau sacrificate animalele. Acest altar reprezenta Calvarul, locul în care Hristos a fost răstignit. Observați că altarul nu arăta asemenea Calvarului, nu avea nici măcar forma unei cruci sau a unui deal, dar îl reprezenta și indica către moartea lui Hristos.

Următorul obiect era ligheanul în care se spălau preoții. Acesta reprezenta învierea lui Hristos când a fost născut din nou din morți.

Următorul obiect era sanctuarul însuși. Acesta a intrat în scenă după ce Hristos S-a înălțat la cer și reprezintă lucrarea Sa pentru omenire în cer.

În prima încăpere era masa pentru pâinea punerii înaintea reprezentând slujba cuvântului lui Dumnezeu. Candelabru cu șapte brațe reprezintă lucrarea spiritului sfânt. Altarul pentru tămâiere reprezintă lucrarea rugăciunii în experiența copiilor lui Dumnezeu.

În cea de-a doua încăpere, sfânta sfintelor, era o cutie din aur numită „chivotul legământului”. Această cutie era acoperită cu aur și numită „scaunul milei”. Deasupra acestui scaun era o lumină supra-naturală numită „șechina”. Scaunul milei reprezenta tronul lui Dumnezeu iar lumina șechina reprezenta

chiar prezența lui Dumnezeu. Înlăuntrul cutiei de aur erau cele zece porunci.

Să ne gândim cu atenție; fiecare obiect din sanctuar era un simbol a ceva mai mare. Nimic în sine nu era realitatea, ci totul era simbolic. Cum pot fi atunci cele zece porunci realitatea legii lui Dumnezeu? Cum pot fi atunci cele zece porunci fundamentul tronului lui Dumnezeu? Fiind consecvenți tuturor obiectelor din sanctuar, aceste porunci trebuie să fie de asemenea un simbol, o reprezentare limitată a unei realități mai mari! Acest aspect este foarte important și nu poate fi negat dacă dorim să fim sinceri. Ar fi cu totul ilogic să afirmăm că tot ceea ce conținea sanctuarul era simbolic, dar cele zece porunci erau realitatea.

Asemenea tuturor celorlalte obiecte din sanctuar, cele zece porunci afirmă adevărul, dar numai într-o manieră limitată. Ele reprezentău adevărul într-o formă umbrită, dar erau departe de realitatea către care indicau. Așadar, putem înțelege că realitatea celor zece porunci este caracterul perfect al lui Dumnezeu, ceva ce nu poate fi niciodată exprimat numai în zece propoziții, ceva ce întrece zece reguli cu atât mai mult cu cât o persoană vie este mai mult decât o păpușă.

Așadar, atunci când Noul Testament ne spune că Dumnezeu scrie legea Sa în inimile și mințile noastre, milioane de creștini se vor prinde încă de concepția greșită potrivit căreia ceea ce este scris înlăuntru sunt zece reguli. Adevărul este că ceea ce este scris înlăuntru este chiar natura Dumnezeului Celui viu. Caracterul lui Dumnezeu este ceea ce ne este oferit prin locuirea spiritului sfânt, ceva mult mai desăvârșit, mult mai superior decât zece propoziții care poruncesc un anumit comportament. Este ceva ce satisface chiar nevoia omului și care oferă un antidot desăvârșit pentru problema păcatului. Trebuie să fie astfel deoarece legile nu pot decât să pretindă un comportament bun, dar este nevoie de o natură bună pentru a produce acel comportament.

Judecător versus Tată

Dumnezeul Vechiului Testament este dur. Uneori pare cu desăvârșire lipsit de milă și rasist. Biblia ne spune că nu aceasta este adevărata înfățișare a lui Dumnezeu, și că dacă dorim să înțelegem cu adevărat cum este Dumnezeu în realitate, trebuie să privim la revelația Sa ultimă despre Sine, și anume la Isus Hristos.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1, 2).

Dar rămâne încă întrebarea: care este înțelesul imaginii pe care o descoperim în Vechiul Testament? Este ea falsă? Trebuie să credem că Scripturile Vechiului Testament nu au afirmat adevărul? Nicidecum, dar trebuie să repetăm că acestea trebuie înțelese prin prisma faptului că acolo avem de-a face cu simboluri și realități. Dumnezeul Vechiului Testament este adevărat, reprezentat în umbre prin simboluri. Evenimentele relatate acolo s-au petrecut cu adevărat, dar ele nu exprimă adevărul despre cum este Dumnezeu.

Gândiți-vă la mielul care era sacrificat; mielul murea cu adevărat, sângele era cu adevărat vărsat, Dumnezeu chiar a cerut aceasta pentru că înfățișa adevărul, dar era tot acest ritual adevărul în sine? Nu, evident că nu! Ritualul nu făcea altceva decât să mărturisească despre adevăr în forme și simboluri. Dacă simbolurile nu erau interpretate și înțelese, oamenii aveau o idee foarte distorsionată despre planul de mântuire. De fapt, mulți încă înțeleg greșit scopul și înțelesul acestor jertfe și deseori cei care aduceau jertfele credeau că acestea Îi plac lui Dumnezeu și că sângele lor Îi liniștește mânia. Și nu afirmă scripturile Vechiului Testament că era așa? Deseori ni se spune că mirosul jertfelor arse era unul plăcut lui Dumnezeu și Îl determina să arate milă oamenilor. Dar este atât de stupid să

crezi că mirosul de carne arsă îți provoacă plăcere lui Dumnezeu!

Dumnezeu dorea ca oamenii să înțeleagă anumite lecții și importanța lor. Adevărul este că tot ceea ce este asociat cu păcatul va aduce distrugerea tuturor celor care sunt infectați cu el. Nu contează dacă legătura este foarte mică, în final va atrage distrugerea persoanei în cauză. Aceasta este natura păcatului. Dumnezeu a dorit ca omenirea să înțeleagă această mare lecție a legăturii dintre păcat și moarte și distrugerea finală. De aceea, Dumnezeu a stabilit un simbol în care El Însuși a devenit agentul consecinței, El a devenit sursa din care proveneau repercursiunile atunci când oamenii se legau de păcat. Acesta va fi cazul și în realitatea ultimă? Nu, în realitate, păcatul este cel care-i distruge pe oameni. Toți oamenii suferă consecințele legăturilor lor cu păcatul și la final, păcatul este cel care distruge, chiar dacă la sfârșit Dumnezeu Însuși va trebui să pună capăt suferințelor păcătoșilor.

Dar dacă Dumnezeu ar fi trebuit să aștepte pentru ca păcatul și natura să-și urmeze cursul firesc și să-l distrugă pe păcătos, lecțiile nu vor fi fost învățate deoarece, cu toate că păcatul distruge cu siguranță, nu arată deschis aceasta, motiv pentru care marea majoritate a oamenilor de pe pământ nu recunosc pericolul teribil de a se asocia cu păcatul. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a stabilit acest sistem în simbol, în Vechiul Testament, sistem în cadrul căruia El a devenit agentul pedepsei și al răzbunării, Cel care pedepsește păcatul. Orice legătură cu păcatul trebuia în mod sever și fără niciun compromis pedepsită. Cei care erau reprezentanți ca fiind una cu păcatul, trebuiau să fie măcelăriți fără milă, șterși de pe fața pământului cu desăvârșire. Chiar și propriul Său popor, cei care Îi erau cei mai apropiați nu au fost cruțați în acest sistem simbolic. Moise, unul dintre cei mai buni prieteni ai Săi, a trebuit să moară, să sufere această răzbunare când a alunecat și nu s-a supus lui Dumnezeu, lovind stânca căreia Dumnezeu îi poruncise să-i vorbească.

A vrut Dumnezeu să-i ia viața lui Moise? A dorit El să-l pedepsească? Atunci când Moise s-a rugat „Oh, Te rog lasă-mă să trec dincolo și să văd acea țară bună,” răspunsul lui Dumnezeu a fost „Nu!”. De ce a fost Dumnezeu atât de dur cu el? Răspunsul este că acesta era un simbol în cadrul căruia Dumnezeu arăta că păcatul va nimici și nu este nicio scăpare din asta. Dumnezeu nu l-ar fi putut cruța pe Moise fără să distorsioneze imaginea adevărului. Dar să nu uităm: acesta era un simbol, dar nu și adevărul ultim!

Care este adevărul ultim? În sistemul real, ce se întâmplă de fapt? În viața reală, Dumnezeu l-a înviat pe Moise imediat ce aceasta a fost cu puțință și l-a luat la cer! I-a dăruit ceva mult, mult mai bun decât ceea ce-și dorea el. Harul și mila au fost turnate peste Moise, dar **în cadrul simbolului** el a trebuit să moară, căci lecția trebuia învățată! Acest lucru explică multe din aparentele crime lipsite de milă din Vechiul Testament: moartea lui Core, Datan și Abiram împreună cu copiii lor, moartea instantanee a lui Uza care a atins chivotul în încercarea de a oferi o mână de ajutor, moartea profetului neascultător, măcelul națiunilor care locuiau în Canaan și multe, multe altele. Toate acestea erau simboluri, dar nu Îl reprezentau pe Dumnezeul dragostei și milei, ci legea cauzei și efectului, consecințele inevitabile care urmează asocierii cu păcatul.

În Isus Hristos descoperim adevărata natură a lui Dumnezeu, nu dreptatea și lipsa de milă care este pretinsă de legea consecințelor. În Vechiul Testament, Dumnezeu Și-a asumat această natură pentru că trebuia învățată această lecție, dar să nu credem că aceste istorii reprezintă adevărul ultim. Numai la înviere vom înțelege adevăratul destin al multora dintre cei care au murit în cadrul simbolului, sub „dreptate” și „judecată”. În final, în cadrul realității, harul și mila vor triumfa și vom avea parte de multe surprize. La aceasta a făcut Ioan aluzie când a spus:

„Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Ioan 1:17.

Iertare și dreptate

Aproape fiecare punct de vedere asupra planului de mântuire privește întreaga chestiune ca pe o problemă legală. De fapt, nu am întâlnit niciodată o explicație a motivului pentru care Isus a trebuit să moară și pentru care păcătoșii sunt condamnați la moarte care să nu fi apelat la termeni legali. Ideea de bază este următoarea:

Dumnezeu m-a condamnat la moarte. De ce? Am păcătuit, am călcat legea, motiv pentru care sentința morții este deasupra mea. Cum anulează Dumnezeu acea sentință? Cum șterge El păcatul din cărți astfel încât să mă declare nevinovat? Conceptul popular spune că atunci când Dumnezeu vede sângele lui Hristos, se răzgândește în ceea ce mă privește și spune: „Te iert!”. Datorită morții Fiului Său, Dumnezeu Se poate răzgândi.

Ce este iertarea?

Această concepție populară vede iertarea ca pe o atitudine a minții. Dacă cineva face ceva care rănește pe altcineva, atunci cel afectat nu ar trebui să nutrească resentimente împotriva celui ce l-a rănit. Acest lucru este văzut ca fiind „iertare”. Oamenii I-au atribuit lui Dumnezeu acest concept al iertării, astfel încât ideea este că atunci când fac rău, atitudinea lui Dumnezeu față de mine se schimbă, Dumnezeu începe să aibă sentimente împotriva mea și spune: „Înainte de a putea să Mă răzgândesc și să am din nou sentimente bune față de tine, trebuie să primesc sânge, și dacă nu va fi sângele tău, atunci va fi sângele Fiului Meu! Atunci când sângele este vărsat și Eu îl văd, voi anula înregistrarea păcatului tău din mintea Mea, din cărți și voi avea din nou sentimente bune față de tine.” Poate că aceasta este o manieră brutală de exprimare, dar

acesta este de fapt teologia populară în ceea ce privește iertarea lui Dumnezeu.

Dar ceva este fundamental greșit în această explicație. Ce afirmă Biblia despre Dumnezeu? „Dumnezeu este dragoste.” și Dumnezeu nu se schimbă. Dacă Dumnezeu se răzgândește literalmente cu privire la orice, înseamnă că nu este adevărat că Dumnezeu este neschimbător. Toate căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, toate căile Sale sunt căi ale dragostei motiv pentru care este imposibil ca Dumnezeu să Se schimbe vreodată. Atunci când suntem nevoiți să înțelegem iertarea lui Dumnezeu în termenii schimbării, ar trebui să realizăm că acest concept al iertării lui Dumnezeu este fals. Aici este punctul în care oamenii au greșit și nu au înțeles conceptul biblic al iertării. Jertfa lui Hristos **nu** a fost oferită pentru ca Dumnezeu să Se răzgândească.

De dragul lui Hristos

Și totuși Biblia afirmă:

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efeseni 4:32).

De ce te-a iertat Dumnezeu? De dragul lui Hristos. Aceasta este o învățătură fundamentală a Bibliei. Dar ce înseamnă asta? Înseamnă că atitudinea lui Dumnezeu se schimbă datorită lui Hristos? Este cu adevărat iertarea o schimbare de atitudine, sau este mai mult decât atât atunci când vine vorba despre iertarea biblică? Îl schimbă iertarea pe Dumnezeu, sau îl schimbă pe om? Are ea un efect asupra unui lucru din eter numit „dreptate”, ceva ce nu are nume și nici chip și căreia atât omul cât și Dumnezeu îi sunt supuși? Ce înseamnă cu adevărat iertarea și pe cine afectează ea?

Adevărul imbatabil este că Dumnezeu mă iubește întotdeauna, că El ține mereu mâinile întinse spre mine. Când am descoperit acest lucru, viața mea a fost schimbată. Am învățat să-L apreciez, iar această apreciere a crescut în fiecare

zi. El nu a avut niciodată vreun gând negativ față de noi și, urmând acest principiu, vom descoperi că modul în care-L înțelegem pe Dumnezeu și Cuvântul Său va deveni din ce în ce mai clar. Imaginea pe care o avem despre El va fi mai aproape de adevărul că „*Dumnezeu este dragoste.*”

Așadar, iertarea lui Dumnezeu nu este și nu a fost niciodată despre schimbarea gândurilor lui Dumnezeu față de noi.

Iertarea biblică

Să citim un pasaj din Evanghelia după Luca ce clarifică această chestiune:

„Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și, chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: ‚Îmi pare rău!’, să-l ierți.” (Luca 17:3, 4).

Aici Isus încerca să explice natura lui Dumnezeu. El a prezentat un scenariu al unei persoane care păcătuia continuu împotriva unei alte persoane - cam de șapte ori pe zi. Porunca Lui este să iertăm o asemenea persoană. Potrivit acestui pasaj, care sunt condițiile ce trebuie întrunite pentru ca noi să iertăm o astfel de persoană? **Este una singură: ca el să se pocăiască.** Dar să presupunem că persoana nu se pocăiește; ar trebui să-l iert? Răspunsul popular este: „sigur că ar trebui să-l iertăm.”

Dar să ne întrebăm: dacă noi nu ne pocăim de păcatele noastre, Dumnezeu ne va ierta? Răspunsul este „Nu!”. Potrivit Bibliei, Dumnezeu nu ne iartă dacă nu ne pocăim, iar Dumnezeu nu ne cere să facem ceea ce El nu face.

Dar de ce trebuie ca o persoană să se pocăiască înainte de a fi iertată? Răspunsul devine clar când înțelegem ce este cu adevărat iertarea biblică:

Contrar crezului popular, iertarea din Biblie nu este o schimbare a atitudinii minții, ci o **relație refăcută**. Iertarea nu este o tranzacție a unei părți, ci o experiență în care **ambele** părți sunt împăcate. Un cuvânt mai potrivit pentru iertarea

biblică este „reconciliere.” Nu este vorba despre faptul că gândurile lui Dumnezeu se modifică în ceea ce ne privește, ci este o experiență care aduce o persoană înapoi într-o părtășie armonioasă și fără restricții cu Dumnezeu.

Dacă era numai o problemă a minții persoanei vătămate care trebuie să se schimbe, atunci nu ar mai fi fost nevoie de iertare pentru că Dumnezeu, Persoana ofensată, are mereu gânduri bune față de noi. El nu a avut niciodată nici măcar un singur gând negativ, nici măcar față de cel mai mare păcătos. Și totuși Dumnezeu spune că păcătosul trebuie să se pocăiască înaintea de a fi iertat. De ce? Care este motivul? Să considerăm următorul scenariu:

Dacă un prieten mă vizitează și fură o mie de dolari, înțelegerea populară a iertării îmi cere să-l iert. Asta înseamnă că continui relația de prietenie cu el care și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Așadar, cu ocazia următoarei sale vizite, trebuie să-i permit accesul nerestricționat în casă. De data aceasta reușește să plece cu două mii de dolari! Dar eu știu că trebuie să-l iert, așa că păstrez o atitudine bună față de el și-l tratez de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic rău, și-l las să vină la mine acasă din nou. Nu e de mirare că data viitoare pleacă cu zece mii de dolari. Și dacă voi continua așa, curând nu voi mai avea casă și, chiar dacă am spiritul lui Hristos, ceva din mine devine din ce în ce mai tulburat. Adevărul este că relația noastră se deteriorează rapid pentru că o relație sănătoasă este clădită pe încredere!

Această persoană trebuie cel puțin să vină la mine acasă și să-mi spună „Recunosc că am greșit și-mi pare rău,” căci dacă face asta, cel puțin există o bază pe care să reconstruim relația noastră. Ar putea să mă fure din nou, dar cel puțin știu pe baza mărturisirii lui că nu asta este intenția pe care a avut-o. Dacă nu intenționează s-o mai facă și se întâmplă, știu că-i pare rău, am ceva de care să mă agăț pentru a încerca să rezolv situația.

Problema intervine în momentul în care nu recunoaște că ceva nu este în regulă. Dacă nu se pocăiește, atunci trebuie să

mă asigur că nu-mi mai trece pragul până când nu recunoaște că a greșit!

Așadar, în iertarea biblică Dumnezeu nu reface o relație până când nu recunoaștem că este ceva greșit cu noi. Când ne pocăim și spunem „Doamne, am făcut ceva care Te-a rănit, nu știu cum să repar, dar îmi pare rău că Te-am rănit,” Dumnezeu spune: „Există o bază pe care să fim din nou prieteni; nu Mă aștept să nu cazi din nou, căci nu ești decât un neajutorat și nu poți face nimic fără ajutorul meu, dar dacă recunoști că ai nevoie de ajutorul Meu, pot conlucra cu tine.” Acesta este motivul pentru care El ne spune: „Pocăiește-te!”

Putem vedea că pocăința, iertarea și curățarea nu sunt de fapt evenimente diferite. Nu sunt decât diferite aspecte ale aceleiași experiențe. Biblia ne învață că suntem „*desăvârșiți în EP*” (Coloseni 2:10). Când venim la Dumnezeu în Hristos, suntem iertați, suntem puși de-o parte, experimentăm viața care este desăvârșită. Adevărul este că iertarea, din perspectiva biblică, este cel mai bine exprimată prin termenul „reconciliere.” Este un proces prin care omenirea și Dumnezeu sunt readuși într-o relație în care umbrele și barierele dintre ei sunt îndepărtate. Nu este un proces prin care gândirea lui Dumnezeu este modificată.

Concepte limitate

Este adevărat că în Biblie găsim uneori termeni care par a sugera că mintea lui Dumnezeu este cea care trebuie să se schimbe, dar dorește Dumnezeu să acceptăm aceste afirmații într-un mod superficial fără a considera ceea ce ne prezintă Biblia despre caracterul Lui? Este important să considerăm toată descoperirea pe care Dumnezeu ne-a oferit-o despre Sine în Scriptură și să nu ne limităm numai la câteva secțiuni din cuvântul Său.

Când oamenii L-au întrebat: „Poate un bărbat să divorțeze de soția lui din orice motiv?”, răspunsul lui Isus a fost „Nu!”. Când I-au răspuns indicând către faptul că Moise le-a dat

permisiunea de a divorța pentru motive triviale, Isus a spus: „Moise v-a îngăduit asta datorită împietririi inimilor voastre.” Dar Moise fusese acela care dăduse porunca ce autoriza divorțul? Sigur că nu, căci aceste porunci erau de la Dumnezeu - de fapt, Fiul lui Dumnezeu Însuși oferise aceste instrucțiuni lui Moise pe Muntele Sinai. Isus nu-Și retrăgea cuvântul, nu se contrazicea pe Sine. În esență, El spunea: „A fost un timp în care M-am raportat la voi în acest fel datorită înțelegerii voastre limitate, a existat un timp a raționamentului copilăresc, dar acum veți primi o lumină mai mare și a sosit timpul unei mai profunde înțelegeri a lui Dumnezeu și a scopurilor Sale. Dumnezeu vă conduce către o mai înaltă înțelegere a propriei Sale naturi și nu puteți rămâne la aceste concepte limitate.”

Mulți dintre creștini sunt încă limitați la viziunea Vechiului Testament în multe lucruri! Este adevărat că în Vechiul Testament există o accentuare mai mare a iertării păcatelor decât în îndepărtarea păcatului, însă, o înțelegere corectă a evangheliei așa cum este descoperită în viața și învățăturile lui Isus și ale apostolilor, ne conduce la concluzia că evanghelia este despre **înlăturarea păcatului**, despre îndepărtarea **naturii păcatului** și nu despre simpla trecere cu vederea a faptelor individuale așa cum era subliniat în Vechiul Testament. În Vechiul Testament când cineva fura, primea iertare pentru o faptă. El își aducea mielul și prin acest act, spune: „Îmi pare rău că am furat.” Omora mielul și fapta păcatului său individual era iertată, dar în același timp putea exista lăcomie în inima lui și, de asemenea, poate își tot întorcea privirea după soția vecinului său. Aceste jertfe nu au îndepărtat niciodată păcatul, ci au exprimat numai regretul pentru faptele individuale.

Adevărata problemă

În Vechiul Testament fiecare fărădelege era tratată ca un păcat individual, dar în Noul Testament este descoperită o mai

profundă înțelegere a păcatului. Aici descoperim că nu ceea ce facem constituie problema; nu acel păcat. Pentru rezolvarea problemei păcatului, nu hoția, uciderea sau mințitul trebuie abordate. Ci mai degrabă, rădăcina problemei trebuie rezolvată iar problema este ceea ce cauzează aceste fapte dăunătoare. Isus a clarificat acest lucru în următorul pasaj:

„Ce iese din om aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, viclesugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om.” (Marcu 7:20-23).

Am auzit odată istoria unei femei care intra în biserică săptămână după săptămână înălțând mereu aceeași rugăciune. În fiecare săptămână ea spunea: „Doamne, Te rog să îndepărtezi pânzele de păianjen din inima mea.” La început, toți ceilalți care o auzeau rosteau „Amin!”-uri, dar, pe măsură ce timpul trecea, săptămână după săptămână și lună după lună, aceste „Amin!”-uri se răreau și aproape că au dispărut. În final, într-o seară când a venit rândul altei persoane să se roage, el a spus: „Doamne, Te rog să **omori** păianjenul care face toate aceste pânze în inima surorii noastre!”.

Problema nu este pânza, ci păianjenul. Problema nu sunt faptele greșite pe care oamenii le fac, ci natura care produce este fapte greșite. Faptele noastre nu fac altceva decât să arate ceea ce suntem.

La timpul sfârșitului va exista fără nicio îndoială, o judecată care se va baza pe examinarea faptelor noastre. Dar asta nu pentru că faptele noastre constituie adevărata problemă, ci pentru că aceste fapte descoperă adevărul despre natura acelei persoane. Aceste fapte dovedesc că acea persoană are fie natura carnală a păcătosului pierdut, fie natura lui Hristos, moștenirea creștinului născut din nou. Așadar, faptele noastre vor fi cele examinate, dar nu ele sunt cele ce ne

mântuiesc sau ne pierd, ci legătura pe care o avem cu Hristos. Va fi ori natura carnală, ori cea spirituală.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a reprezentat adevărul Său în pilde foarte voalate. Dumnezeu îi învăța pe oameni că păcatul este cel care aduce moartea. Fiecare păcat era însoțit de moartea corespondentă a unui animal! Dar, așa cum ne spune Biblia, sângele taurilor și al țapilor nu au putut niciodată să îndepărteze păcatul. **Iertarea nu a rezolvat niciodată problema**, niciodată nu a putut-o finaliza, ci a exprimat numai realitatea faptului că exista o problemă și mai profundă. În Noul Testament am ajuns să înțelegem adevărata chestiune în discuție. Dumnezeu nu încearcă să anuleze fapte, ci să schimbe rădăcina, boala lăuntrică.

De ce a trebuit Isus să moară

Acesta este motivul pentru care Isus a trebuit să moară, acesta este motivul pentru El a trebuit să ia asupra-Și natura noastră în slăbiciunea ei, acesta este motivul pentru care El a trebuit să unească divinitatea cu umanitatea, pentru ca natura divină să înfrângă principiul păcatului și să omoare natura umană, prin aceasta producând o nouă viață omenească în care păcatul a fost înfrânt.

Acum El spune: „Eu am această viață; o vrei și tu?”. Ne aparține dacă alegem să credem, să ne unim cu El prin credință, căci El a venit să facă pentru noi ceea ce noi nu am putut realiza. Biblia ne spune că:

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:3, 4).

Nu este de mirare că Pavel a exclamat: „Slavă lui Dumnezeu pentru darul Său extraordinar!” Dumnezeu ne-a

oferit viața veșnică și această viață este în Fiul Său, este un dar de la Dumnezeu, o viață care este divină și umană, și care vine de la noul Părinte și Răscumpărătorul rasei umane, de la Cel care a biruit pentru noi și care ne oferă viața Sa victorioasă în mod gratuit, ca un dar.

Putem noi să modificăm culoarea pielii unui etiopian? Putem noi să îndepărtăm petele unui leopard? Numai Dumnezeu poate face o asemenea minune. Niciun om nu poate face așa ceva. Dumnezeu nu putea să lase mântuirea în mâna mea, nu o putea lăsa să depindă de mine căci eu însumi nu aș fi reușit niciodată s-o realizez, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul Fiului Său.

Toți am fost blestemați de Adam, căci faptele lui ne-a pus pe toți sub blestem. Dar Dumnezeu spune: „Eu nu-Mi trimit Fiul în lume pentru a condamna lumea, ci pentru a o mântui. Voi face pentru voi ceea ce voi nu puteți face, și dacă veți crede, asta este tot ceea ce cer de la voi.” Ceea ce este minunat este că chiar și cei mai nenorociți din noi pot crede. Avem această capacitate, putem citi cuvântul lui Dumnezeu și să-l credem, iar El spune: „Dacă veți crede ceea ce am făcut pentru voi în Fiul meu și veți accepta harul Meu și Darul Meu, veți avea mântuirea.”

Când privim lucrurile din perspectiva legii, din perspectiva Vechiului Testament, vom descoperi că înțelegem planul de mântuire ca fiind o chestiune legală. Legea nu poate condamna pe cineva pentru că are o natură carnală, dar îl condamnă pentru că face fapte păcătoase. Legea nu te întreabă ce ești, ci ce ai făcut și condamnă fiecare faptă în parte. De aceea legea ne determină mereu să ne evaluăm pe noi înșine mai degrabă din perspectiva faptelor pe care le facem decât din cea a naturii pe care o avem. Atunci când ne raportăm la Dumnezeu pe baza legii, nu reușim să ajungem la adevărata problemă căci trebuie să rămânem la nivelul legal. Tot ceea ce ține de structura noastră creștină trebuie să fie clădit pe acea

idee că este o chestiune legală și, inevitabil, ne vom clădi ideile pe acea bază.

O minune de la Dumnezeu

Trebuie să înțelegem că nu este vorba despre un răspuns oferit legii, ci despre faptul că Dumnezeu ne schimbă natura, este o minune pe care **numai Dumnezeu** este capabil de a-l produce. Când am început să mă centrez pe adevărul despre neprihănirea prin credință, cineva a comentat: „Știi ce-mi dau seama? Că mulți creștini neagă nașterea din nou. Ei cred în mântuirea prin educație.” Cu cât am devenit mai familiarizat cu argumentele, cu atât am devenit conștient că acest lucru este adevărat. Oamenii te învață că dacă primești educație de mic copil, vei crește în neprihănire. Dar de ce spune Isus că *„dacă un se naște din nou, nu poate vedea împărăția cerurilor”*? Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să fim născuți din nou pentru că felul în care am fost născuți prima dată ne-a așezat într-o vrăjmășie cu Dumnezeu. Mîntea carnală nu se supune voinței lui Dumnezeu și nici nu poate fi supusă.

Viața creștină este o minune. Este un act al lui Dumnezeu și nu poate deveni realitate decât prin locuirea supranaturală înlăuntrul nostru a spiritului Său cel sfânt. Trebuie să înțelegem că trebuie să venim în contact cu supranaturalul. Creștinismul nu este pur și simplu o altă religie în care apărătorii ei orbecăie încercând să atingă un nivel moral prin studierea unei anumite filozofii. Aici nu este vorba despre faptul că creștinismul are principii morale mai înalte decât celelalte religii. Dumnezeu creștinismului este un Dumnezeu al minunilor iar El face una din cele mai mari minuni atunci când transformă un păcătos carnal într-un sfânt spiritual.

De ce legea?

Întrebarea este: *„Atunci, de ce legea?”* Ce rol joacă legea, de vreme ce moartea alături de condamnare sunt rezolvate numai prin Hristos? Biblia spune:

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5:20).

Cu alte cuvinte, omul a fost condamnat de păcatul lui Adam. Acesta ne-a pus pe noi toți sub condamnare. Cu toții am simțit consecințele „păcatului.” Dar legea a intervenit pentru a mări acea condamnare. Păcatul lui Adam a cauzat condamnarea tuturor oamenilor. Toți oamenii au devenit carnali și capabili numai de fapte păcătoase. Dar majoritatea oamenilor nu înțeleg acest lucru. Dumnezeu a introdus legea pentru a ne arăta cum ar trebui să fie comportamentul nostru, motiv pentru care legea spune „trebuie să te supui”, iar tu spui „mă voi supune”, dar nu o faci și astfel descoperi că ceva nu este în regulă cu tine. „Nu pot, nu pot!”, iar legea devine ghidul nostru către Hristos.

Fie care Dumnezeu să ne ajute pe noi toți să ajungem în locul în care să înțelegem că atunci când legea spune „trebuie”, răspunsul nostru trebuie să se constituie într-o întoarcere la Hristos. Nu trebuie să ne oprim la lege, altfel acesta va fi sfârșitul căii noastre, și nu vom obține nimic altceva decât dezastru, frustrare, goliciune și în final moarte. Scopul legii este acela de a ne conduce la Hristos, acesta fiind motivul pentru care a fost introdusă, pentru ca noi să fim îndreptățiți prin credință. Așadar, legea are un scop legitim, are un loc bun în planul lui Dumnezeu, dar locul acela nu este de a ne mântui, ci de a ne conduce la Hristos, de a ne ajuta să ne înțelegem propria noastră incapacitate, nimicnicia noastră pentru a ne întoarce la Hristos.

Dreptate

Dacă ne continuăm raționamentul pe baza conceptelor limitate ale Vechiului Testament, ajungem la următoarea întrebare: „Care este opusul iertării?” Dacă un om nu este iertat, potrivit acestor concepte limitate în care discutăm despre dreptate și chestiuni legale, care este consecința?

Dreptatea pretinde condamnarea persoanei. Dacă persoana nu este iertată, atunci dreptatea trebuie să-și urmeze cursul. Ființele umane funcționează la nivelul dreptății pentru că niciun om nu poate schimba inima altui om, motiv pentru care trebuie să operăm pe baza dreptății. Nu avem nicio problemă cu sistemele legale pentru că Biblia spune că Dumnezeu le-a așezat pentru a fi o groază pentru făcătorii de rele. Acolo unde oamenii nu au instincte naturale spre bine, trebuie să fie înființate reguli pentru a-i disciplina și pentru a păstra ordinea.

Legea este instaurată pentru cel care este în mod natural împotriva ei - legea nu este făcută pentru cel neprihănit (1 Timotei 1:9), dar dacă operăm pe baza conceptelor limitate ale sistemului legal, vom înțelege că opusul iertării este dreptatea și condamnarea. Sistemele din această lume operează la acest nivel judiciar.

Să presupunem că un om a ucis pe cineva în urmă cu patruzeci de ani, iar la zece ani după ce a săvârșit crima a devenit creștin, viața i s-a schimbat și a devenit un cetățean model. Toate gândurile criminale au fost înlăturate din mintea lui. Patruzeci de ani mai târziu un polițist descoperă că el este cel care a comis acea crimă cu mult timp în urmă. Ce se va întâmpla cu el acum? Va fi condamnat și posibil chiar executat. Ceea ce el este acum nu contează, ci fapta pe care a comis-o în urmă cu patruzeci de ani. Legea trebuie să fie satisfăcută, și în felul acesta lucrează dreptatea.

Atunci când oamenii înțeleg lucrurile numai la nivel judiciar, în mod natural încep să-I impute lui Dumnezeu atitudini și motive care să rezoneze cu înțelegerea lor limitată. Din acest gen de gândire greșită s-au dezvoltat doctrine ca „iadul veșnic”. Cei care afirmă această doctrină teribilă spun că judecata lui Dumnezeu este de o asemenea natură încât dacă-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala și nu spui „Îmi pare rău!”, Dumnezeu te va prăji toată eternitatea într-un foc veșnic. Ei îți vor spune că „dreptatea cere asta.” Ce tiran trebuie să fie acest lucru numit „dreptate” încât chiar și

Dumnezeu Însuși trebuie să i se supună și să facă lucruri complet contrare naturii Sale de dragoste și milă! Acolo sfârșim când privim marea controversă și planul de mântuire ca pe chestiuni legale.

În Vechiul Testament problema era fapta păcătoasă și pedeapsa. Acest lucru nu poate fi negat. Legea a fost introdusă la Muntele Sinai, și unde intervine o lege trebuie să existe și pedeapse. Așadar, când Dumnezeu a oferit sistemul legii, a introdus de asemenea și pedeapsele și sistemele judiciare; dar există un nivel mai înalt în care Dumnezeu operează pe baza faptei și a consecințelor.

Adam a introdus moarte și degradare în familia umană. Consecința reală a păcatului este despărțirea de Dumnezeu care conduce în final la moarte. Așadar, păcatul ne ucide nu pentru că Dumnezeu alege să se despartă de noi și să ne rănească, ci pentru că aduce o barieră între noi și Dumnezeu, barieră care rezultă în final în moartea noastră.

Dacă privim la personajele biblice care nu au murit niciodată, asemenea lui Enoh și a lui Ilie, vom descoperi faptul că erau oameni în care Dumnezeu a abolit păcatul. Moise aproape că reușise să intre în rândul lor, aproape că n-a murit, dar, la final, voia sinelui (păcatul) l-a acaparat, și astfel Dumnezeu nu l-a putut lăsa să intre în țara promisă. Dumnezeu a trebuit să predea lecția că și cel mai mic păcat ne va distruge. Așadar, Moise a trebuit să moară, iar lecția a trebuit învățată.

Atunci când ne gândim la dreptate, ce concepte asociem de obicei acestui termen?

1. Pedeapsa: O asociem cu dreptatea, dar ce este pedeapsa? Este suferința impusă unei persoane pentru că a greșit.

2. Răsplata: Asociem de asemenea dreptatea cu răsplata care este suferința pe măsura greșelii.

3. Răzbunarea. Apoi apare răzbunarea. Răzbunarea este rănirea unei persoane pentru a-ți satisface propriile tale sentimente rănite.

Toate aceste atitudini le-am atribuit lui Dumnezeu pentru că ne-am raportat la El la nivel judiciar. Oamenii Îi atribuie aceste lucruri lui Dumnezeu motiv pentru care sfârșesc prin a se teme de El, dorind să-L satisfacă pentru ca pedeapsa Sa să nu cadă peste ei, astfel încât răzbunarea Lui să nu-i ajungă. Ei cred că El dorește să-i vadă suferind pentru greșelile lor, cred că El dorește ca ei să sufere în proporție cu păcatele pe care le-au comis, cred că El dorește să-i rănească pentru a Se satisface pentru durerea pe care I-au cauzat-o. Ei nu înțeleg că în tot acest timp inima lui Dumnezeu este rănită și sângerează în timp ce mâinile Sale stau întinse către noi rugându-ne: „Veniți la Mine, și vă voi da viață. Nu înțelegeți că vă iubesc și că tot ceea ce vreau să fac este să vă înlătur păcatul pentru totdeauna pentru ca suferința voastră și a Mea să se sfârșească?”

Adevărata imagine a lui Dumnezeu

În Noul Testament Îl descoperim pe Isus străduindu-Se din greu să ofere omenirii o înțelegere corectă a lui Dumnezeu și pentru a ne ajuta să ne însușim aceste adevăruri:

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:17, 18).

Cel care nu crede este deja condamnat, dar nu de Dumnezeu. Dumnezeu nu l-a condamnat niciodată, ci propria lui opoziție față de Dumnezeu, necredința lui îl condamnă la moarte, îl condamnă la o viață despărțită de Dumnezeu, la o viață mizerabilă nu pentru că așa vrea Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu nu poate să-i salveze pe cei care refuză să vină la El.

Biblia ne spune:

„A trimes înainte niște soli, cari s'au dus și au intrat într-un sat al Samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit.

Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim. Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să -i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus S-a întors spre ei, i-a certat, și le -a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!” (Luca 9:52-55).

Cine a fost Cel care a trimis foc din cer pe vremea lui Ilie? Dumnezeu. Ucenicii au venit și au dorit să facă același lucru pentru că samaritenii aceia L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu. Ei au crezut că sunt suficient de justificați, la fel ca Ilie, dar Isus i-a mustrat aspru spunându-le „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!”

Dar dacă acest lucru a fost bun pe vremea lui Ilie, de ce era greșit în timpul apostolilor? Se schimbă Dumnezeu? Nu, sigur că nu. În Vechiul Testament Dumnezeu a trebuit să-i învețe aceste lecții în mod grafic, în așa fel încât El a făcut unele lucruri care nu sunt mereu ușor de înțeles. El a trebuit să opereze în armonie cu sistemul legii pe care-l oferise. Legile pretind pedepse iar aceste pedepse trebuie aplicate, altfel sistemul legii nu înseamnă nimic. Acesta este motivul pentru care Moise a trebuit să moară când a călcat legea în ultima clipă înainte de a intra în țara promisă. Totuși, trebuie mereu să ne amintim că în ciuda faptului că Moise a murit sub sistemul legii fără a vedea țara promisă, totuși, sub sistemul harului, el și-a primit deja bucuria în cer!

Dumnezeu a trebuit să se raporteze la oameni în felul acela sub Vechiul Legământ pentru că ei erau primitivi în înțelegerea lor și în religia lor, iar Dumnezeu a trebuit să se raporteze la ei în acel sistem primitiv. Dar acum Isus a venit pentru a introduce era împărăției. El a adus o mai mare maturitate și înțelegere a naturii lui Dumnezeu, a caracterului Său și a căilor Sale, iar Isus a trebuit să-i lase pe ucenici să vadă lucrurile așa cum sunt. În principiu, El le spune: „Voi nu înțelegeți ce s-a întâmplat în Vechiul Testament. Voi credeți că aceea a fost atitudinea lui Dumnezeu și mintea Lui, dar nu așa

simte Dumnezeu față de oameni. Chiar și atunci când Eu am făcut lucrurile acestea în Vechiul Testament, am fost foarte rănit pentru că am fost nevoit să le fac, dar timpul când îi învăț pe oameni folosind aceste metode a trecut acum. Acum a sosit timpul pentru realitate și pentru a înțelege cum este de fapt Dumnezeu.”

Să învățăm și noi diferența dintre simbol și realitate. Dacă nu înțelegem ceea ce se întâmpla sub Vechiul Legământ, ajungem foarte confuzi și sfârșim având un Dumnezeu mozaic care este uneori drăguț, dar care este uneori dur și lipsit de milă.

Dumnezeu nostru nu este așa. Este adevărat că Dumnezeu a luat viețile unor persoane în timpul Vechiului Legământ. Este adevărat că El a poruncit moartea a mii de oameni. Aceste lucruri nu pot fi negate de niciun cercetător sincer la Bibliei. Însă, atunci când înțelegem că întregul sistem al Vechiului Legământ a fost simbolic, că nu era decât un mijloc de învățătură, înțelegem că comportamentul lui Dumnezeu din Vechiul Testament nu Îl reprezintă în ceea ce privește caracterul Său, și că multe din faptele pe care El le-a poruncit în Vechiul Testament nu sunt în mod necesar acțiuni veșnice. Spre exemplu, când i-a luat viața lui Moise pe Muntele Horeb, aceasta a fost o ilustrație a pericolului pe care păcatul îl reprezintă, dar nu a fost în realitate destinul lui Moise. Dumnezeu Însuși l-a readus pe Moise la viață și i-a oferit viața veșnică. Realitatea lui Moise este viața veșnică prin harul lui Dumnezeu, nu moartea veșnică așa cum se sugerează prin moartea sa pe Muntele Horeb datorită fărădelegii sale. Moartea de pe Horeb a fost simbolică, nu realitatea. Fără îndoială că au existat multe, foarte multe asemenea cazuri în acel veac și sub acel sistem. Acesta este motivul pentru care atunci când ne gândim la destinul final al oamenilor, trebuie să privim din perspectiva harului și dragostei lui Dumnezeu, și nu din perspectiva sistemului legii, nici măcar din perspectiva acțiunilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament.

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!` Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:15, 16).

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întunec, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: ‚Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata`. Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: ‚Sunt îngrozit și tremur!’). Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:18-24).

Ai asigurarea faptului că El este Tatăl tău? Poți să-i vorbești liber și deschis fără reținere, cunoscând dragostea extraordinară a Ființei Atotputernice care S-a coborât până la a fi Prietenul tău? Cunoști tu această dragoste?

Să nu îngăduim ca spiritul de frică să rămână în inimile noastre, să nu existe nicio rezervă între minunatul nostru Dumnezeu și noi. Să-L iubim, să ne deschidem înaintea Lui și să credem promisiunile Sale. El are pregătite lucruri mari pentru noi.

Neprihănire prin credință

Una dintre definițiile credinței care provoacă cea mai adâncă meditație se găsește în Evrei 11:1. Pavel începe marele capitol astfel:

„Acum, credința este substanța lucrurilor nădăjduite, evidența lucrurilor care nu se văd.”

Nu mulți oameni ar fi descris și definit credința în acest fel. Probabil că definiția populară ar suna cam așa: „Credința înseamnă să crezi ceva cu toată inima ta chiar și atunci când nu poți vedea”. Există valoare în acea definiție și de aceea definiția lui Pavel este așa de intrigantă. De ce a ales el această definiție care este atât de bine gândită și precis exprimată? Chiar faptul că este atât de neobișnuită ne obligă să fim atenți la ea.

Recent, mi-am pus o întrebare care m-a ajutat să prind definiția credinței lui Pavel și să prind adevăratul impact al acestui verset. Întrebarea era: „Cum știi că ești în Hristos și că ai primit Spiritul Sfânt?” Adică, nu au fost limbi de foc ca în ziua Cincizecimii, nu a existat vorbire în alte limbi, nu a fost nicio vindecare a bolnavilor sau înviere a morților. Cum știi? Ce evidență există că eu sunt în Hristos și că am primit viața Lui? Această întrebare nu a fost a mea la origine. Când am vorbit despre subiectul ce înseamnă să fii în Hristos și mă bucuram în adevărul mântuirii complete în Hristos mai multe persoane m-au întrebat: „Unde este dovada?” Așa că a trebuit să înfrunt această întrebare. Unde este într-adevăr dovada?

Credința este dovada

Această definiție neobișnuită pare concepută tocmai pentru o astfel de întrebare. „Credința este dovada”. Dar ce vrea să spună cu asta? Și, are sens până la urmă? Când vorbim de dovadă ne referim la realități demonstrabile și tangibile, ne referim la fapte măsurabile pe care oricine le poate examina. În contrast total

Pavel vorbește despre „*lucruri care nu se văd*”. Credința este dovada lucrurilor **nevăzute**. Aici avem o contradicție. În lumea materială a statisticilor, datelor și faptelor suntem năuciți de afirmația lui Pavel. Dar Pavel nu vorbește figurativ sau simbolic. Ceea ce spune este că dovada adevărată a realităților spirituale (inclusiv nașterea din nou) nu este ceea ce vedem, simțim sau putem măsura. Nu este ceva ce alți oameni pot evalua și examina. Adevărata dovadă, substanța, evidența este credința însăși.

În această definiție a credinței, vorbește Pavel despre credința personală a vreunei persoane? Conține această definiție întrebarea pe care mi-am pus-o eu: „Cum poate un om să știe cu adevărat că este în Hristos”? Eu cred că definiția lui Pavel acoperă această întrebare. O persoană nu are nevoie să caute nicio altă evidență a împlinirii Cuvântului lui Dumnezeu decât faptul că el crede acest lucru. Dimpotrivă, toată evidența din întreaga lume nu poate să răstoarne împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ochii noștri, sentimentele noastre ne pot spune altceva, dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Este afirmația despre cum sunt lucrurile în realitate. Când credem, atunci aceea este evidența. Credința este propria ei dovadă. Când un om crede, el știe că este așa și nicio dovadă din lume nu poate fi mai puternică decât aceea sau nu poate răsturna o asemenea dovadă. Așa că o persoană se va bucura din toată inima sa în ceea ce crede chiar dacă toate evidențele din lume par că se contrazic cu ceea ce credința îi dovedește că este adevărat.

Citim în 1 Ioan 3:9:

„Oricine este născut din Dumnezeu nu comite păcat; pentru că sămânța lui rămâne în el: și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.”

Ce ar trebui să facă un creștin când citește acest verset? Ar putea spune: „Atunci trebuie să mă străduiesc să nu comit păcat” și încearcă cu toată puterea să nu păcătuiască. Crede acest om Scriptura? Un alt om poate citi acest verset și să spună: „De

vreme ce așa stau lucrurile, atunci păcatul nu mai este problema mea”. Este plin de bucurie când realizează că în Hristos a fost eliberat de păcat și se bucură că a fost eliberat. Care din aceste două răspunsuri este cel al credinței? Care om crede cu adevărat Scriptura?

Credința este evidența, credința însăși este dovada. Faptul că eu într-adevăr cred Cuvântul lui Dumnezeu este tot ce îmi trebuie. A cere mai departe dovezi demonstrează că eu nu cred în realitate și este cea mai sigură garanție că nu am binecuvântarea promisă.

Un dar primit prin credință

Astfel, în lumina acestui lucru, care este adevărata însemnătate a termenului „neprihănire prin credință”? Iată cum descrie Pavel această binecuvântare:

„Chiar neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos către toți și peste toți cei ce cred: căci nu este nicio diferență.” (Romani 3:22).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că neprihănirea vine peste toți cei care pur și simplu cred și că aceasta este prin credința lui Isus Hristos. Versetul este foarte clar, de fapt tot pasajul din care este luat este la fel de clar. Când o persoană crede în Isus Hristos, când crede în darul lui Dumnezeu, exact în acel moment el primește acel dar. Neprihănirea este în întregime darul lui Dumnezeu oferit tuturor celor care pur și simplu cred. Pavel spune că este la fel de clar pe cât pot cuvintele să o exprime. Romani 4:4, 5.

Întrebarea este de fapt, cât timp îți trebuie ca să primești darul neprihănirii? Aceasta este întrebarea spinoasă care produce adesea multe dezbateri și diferențe de opinii.

1. Este acest dar al neprihănirii instantaneu acordat unei persoane în momentul când crede, așa încât este instantaneu transformat dintr-un păcătos într-un sfânt? Este el făcut imediat o creație nouă? S-au dus cu adevărat lucrurile vechi și toate lucrurile s-au făcut noi?

2. Sau atunci când crede, Dumnezeu începe lucrarea de a-l face neprihănit, iar în acest interval de timp el este doar parțial neprihănit, în parte păcătos, în parte sfânt?

3. Este el instantaneu văzut de Dumnezeu ca neprihănit când de fapt el nu este cu adevărat neprihănit? (Aceasta ar sugera că Dumnezeu acceptă ceea ce nu este adevărat în realitate.)

Dacă neprihănirea este prin credință și exclusiv prin credință și dacă este pe deplin, în întregime **DARUL** lui Dumnezeu, atunci întrebarea este, de ce ar eșua Dumnezeu să dea acest dar **imediat** unei persoane în momentul în care ea crede? Acest lucru ar fi posibil doar dacă Dumnezeu ar fi incapabil să dea imediat sau dacă nu este dispus să dea imediat. Nici una din aceste sugestii nu are sens. Dacă neprihănirea este pe deplin darul lui Dumnezeu, atunci este rezonabil, logic și biblic să accept că Dumnezeu dă acest dar în totalitate unei persoane în momentul în care crede.

Neprihănire instantanee?

Dar să examinăm o altă obiecție. Este posibil ca neprihănirea să fie instantaneu plasată asupra unei persoane așa încât instantaneu ea să fie schimbată din rea în bună? Poate caracterul unei persoane să fie transformat într-un moment, așa încât obiceiurile unei vieți întregi să fie șterse și noi atitudini să fie implantate imediat? Nu trebuie să răspundem la această întrebare pe baza experienței noastre, ci pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Acest cuvânt este foarte clar și nu lasă loc la neînțelegeri.

„De aceea, dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație: cele vechi s-au dus; iată, toate lucrurile s-au făcut noi...” (2 Corinteni 5:17).

În multe locuri în care Biblia vorbește despre viața neprihănită a creștinului născut din nou, despre viața victorioasă asupra păcatului, această viață nu este prezentată ca rezultatul luptei aprinse cu păcatul sau ca rezultat al procesului de dezvoltă neprihănirea. Nu, viața neprihănită este prezentată ca

rod al unui singur eveniment decisiv și revoluționar în viața credinciosului, rezultatul unei singure acțiuni, la un moment dat, în timp. Să analizăm câteva exemple.

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Hristos Isus am fost botezați în moartea Lui? De aceea suntem îngropați cu El prin botez în moarte: pentru ca, așa cum Hristos a înviat din moarte prin slava Tatălui, așa și noi să umblăm în înnoirea vieții. Căci dacă am fost sădiți împreună în asemănarea morții Sale, vom fi de asemenea în asemănarea învierii Sale. Cunoscând aceasta, că omul nostru cel vechi este răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie distrus, pentru ca de acum înainte să nu mai slujim păcatului. Căci cel ce este mort este eliberat de păcat.” (Romani 6:3-7).

Observați că eliberarea noastră din păcat este îndeplinită de un singur lucru, și anume, faptul că noi am murit împreună cu Hristos. Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, trupul păcatului este **distrus**! Atunci cum este posibil ca păcatul să mai fie viu în viața mea? Concluzia logică este că cel care este mort este **eliberat** de păcat. Întrebarea este, credem acest lucru? În acest pasaj aflăm că noi nu suntem eliberați prin muncă aprinsă sau prin procesul dezvoltării unui caracter, ci pur și simplu prin actul morții experimentat prin credință.

„În care de asemenea noi suntem circumciși cu circumcizia făcută fără mâini, în dezbrăcarea trupului păcatelor cărnii prin circumcizia lui Hristos.” (Coloseni 2:11).

Aici, observăm din nou că păcatele cărnii sunt „dezbrăcate” printr-o singură acțiune. Prin circumcizia pe care o primim în Hristos. Această circumcizie constă în dezbrăcarea, scăparea de trupul păcatului (mintea carnală). Când intrăm în Hristos, experiența nu numai că ne-a dat plinătatea dumnezeirii, dar ne-a eliberat de plinătatea umanității carnale.

Symbolismul circumciziei este plastic. În circumcizie ceea ce reprezenta cauza potențialei impurități sau boli era îndepărtată pentru totdeauna. Același lucru se întâmplă în circumcizia spirituală îndeplinită în Hristos. Mintea carnală, omul cel vechi,

trupul păcatului este înlăturat în Hristos, așa încât cauza care producea boala și impuritatea spirituală este îndepărtată.

„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3:9).

Din nou observăm extremismul Bibliei. Există puțin loc de înțelegere greșită. Nu numai că este dificil pentru o persoană în Hristos să păcătuiească, dar este imposibil. Atât timp cât sămânța Lui Dumnezeu (viața Sa) rămâne în el, **nu poate** păcătui. Ce anume îi dă această viață pe care păcatul nu o poate atinge? Strădania? Eforturile lui aprinse? Mai multă luptă? Procesul lung al dezvoltării caracterului care **în final** îl duc în locul în care nu poate păcătui? Nicidecum! Este pur și simplu faptul că este născut din Dumnezeu și sămânța lui Dumnezeu este în el. Aceasta și doar aceasta este ceea ce distruge puterea păcatului în el și produce viața și caracterul neprihănit al lui Dumnezeu. Din nou, vedem că nu este ceva care cere lupte agonizante și lungi, ci pur și simplu, credința care crede și acceptă Scriptura și prin care primim darul nașterii din nou, noua existență în Hristos.

Locul efortului omenesc

Atunci cum putem asocia toate acestea cu adevărul indiscutabil că există efort, luptă și bătălie asociate cu viața creștinului? Care este locul acestor strădanii dacă doar credința este cea care ne aduce aceste daruri de la Dumnezeu? De ce trebuie să luptăm dacă neprihănirea este în întregime darul și lucrarea lui Dumnezeu? Să răspundem la această întrebare examinând un moment din viața lui Hristos.

Când S-a coborât de pe muntele schimbării la față cu Petru, Iacov și Ioan, Isus se confruntă cu o situație care ar fi pus în încurcătură cauza Sa, dacă nu ajungea în acea scenă la timp. Un om și-a adus fiul posedat la ucenici cu cererea ca ei să îl elibereze de posesiunea demonică, dar toate încercările lor de a scoate afară demonul au eșuat. Nu putem decât să ne imaginăm cât de mult s-au străduit. Poate că au certat demonul cu porunci

dure, poate și-au ridicat mâinile la ceruri, chemând pe Dumnezeu și poate chiar s-au retras ca să se roage, dar toate eforturile lor au fost în zadar. Diavolul a batjocorit toate eforturile lor de a-l scoate afară și doar și-a arătat puterea cu mai mare ferocitate când ei i-au cerut să plece.

Frustrarea lui Isus față de ucenicii Săi este exprimată în cuvintele: „...*O, generație necredincioasă și perversă, cât timp voi mai fi cu voi? Cât timp vă voi mai suferi? Aduceți-l aici la Mine.*” (Matei 17:17).

Imediat, El a certat demonul care a fugit repede. Ucenici dezorientați L-au întrebat cu sfială: „De ce nu am putut să îl alungăm?”. Observați răspunsul lui Isus:

„Din cauza necredinței voastre: căci adevărat vă spun, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați spune muntelui: 'Mută-te în altă parte' și s-ar muta; și nimic nu ar fi imposibil pentru voi. Totuși, acest tip iese afară numai prin rugăciune și post.” (Matei 17:20, 21).

Acum uitați-vă la ceea ce a spus Isus. Examinați motivul pe care l-a adus El pentru eșecul lor. Mai întâi El a zis: „*din cauza necredinței voastre*” și este ușor să îl înțelegem, deoarece este în conformitate cu ceea ce a spus la început: „*oh, generație necredincioasă și perversă*”. Evident, problema lor era lipsa credinței. Credința este ceea ce Îi place lui Dumnezeu, credința va muta munții, nimic nu este imposibil pentru cei care cred.

Dar apoi Isus spune ceva care la prima vedere pare că a contrazis tot ce a spus la început. „*Totuși, acest tip iese afară numai prin post și rugăciune.*” Ce vrea să spună aici? Care a fost de fapt problema ucenicilor, lipsa credinței sau lipsa postului și a rugăciunii? Isus i-a certat pentru lipsa credinței și apoi afirmă că asemenea demon iese afară numai prin post și rugăciune. S-a contrazis? Bineînțeles că nu.

Credința cere faptă

Adevărul este că Dumnezeu nu cere nimic, absolut nimic de la sufletul predat, în afară de credință. Doar credința Îi place lui

Dumnezeu, credința este mâna care deține puterea lui Dumnezeu și aruncă demonii afară. Postul și rugăciunea nu aruncă afară demonii. Atunci care este scopul postului și al rugăciunii? Când examinăm afirmațiile lui Isus cu atenție ajungem să realizăm că, în timp ce postul și rugăciunea nu pot mișca mâna lui Dumnezeu, reprezintă un mijloc de a **întări credința!** Este un mijloc de a produce acel singur lucru care Îi place lui Dumnezeu și care primește binecuvântările Sale.

Deci, în timp ce doar credința este cea care Îi place lui Dumnezeu, eforturile sunt necesare pentru a ne menține credința. Atenția noastră nu este întotdeauna desăvârșită. Trăind în trupul căzut, slab, cu aptitudini scăzute în circumstanțe păcătoase, lupta de a ne menține focalizarea credinței este o luptă îndârjită. Doar credința Îl mulțumește pe Dumnezeu, dar menținerea acelei credințe cere efort aprins. Umblarea eșuată a lui Petru pe apă ilustrează această lecție. De aceea, Pavel ne avertizează: „*luptați lupta cea bună a credinței.*” (1 Timotei 6:12). Postul și rugăciunea reprezintă unul din lucrurile care ne ajută să ne întoarcem atenția de la lucrurile fără importanță ale pământului către lucrurile care sunt reale și eterne. Mai sunt și alte lucruri care sunt la fel de folositoare. Părtașia creștină, studiul biblic etc. Nici unul din aceste lucruri nu are vreun merit salvator în el însuși, nici unul nu obține favoarea lui Dumnezeu. Credința este cea care Îi place lui Dumnezeu și este singurul lucru care obține binecuvântările Sale, dar aceste alte lucruri sunt folositoare pentru că ne ajută să obținem lucrul cu adevărat necesar, și anume, credința.

Iată unde ajută participarea noastră. Lupta împotriva păcatului nu este a noastră. Este un conflict ce a fost deja purtat și câștigat. Viața biruinței este un dar, oferit gratuit tuturor celor ce vor **CREDE**. Provocarea noastră este să credem. Aceasta este lupta noastră, aici este locul în care intră postul și rugăciunea. Sunt ajutoare în căutarea noastră de a crede.

Probabil că întotdeauna am postit și ne-am rugat. Întotdeauna ne-am citit Bibliile, am participat la serviciile de închinare și am

lucrat cu seriozitate să mărturisim altora. Așa au făcut și iudeii care L-au răstignit pe Isus. Este posibil să faci toate lucrurile bune pentru motive greșite. În aceste exerciții religioase, ei se străduiau să **cumpere darul** lui Dumnezeu prin serviciile lor religioase și strădanii serioase. Aceasta nu le-a adus nimic. Deoarece concepțiile lor erau greșite, ceea ce trebuia să fie un mijloc de a le stabili credința a devenit mijlocul de a o obstrucționa. Au devenit atât de absorbiți și de dependenți de ritualurile lor religioase încât nu au putut să vadă dincolo de forme, realitatea și astfel a devenit imposibil pentru ei să obțină adevărata neprihănire care este în întregime un dar de la Dumnezeu, obținut **NUMAI** prin credință.

Astăzi trebuie să fim atenți să nu repetăm greșeala iudeilor. Niciodată nu a fost și nici nu va fi vreun timp când noi putem contribui cu ceva la salvarea noastră. Îndreptățirea este darul lui Dumnezeu, sfințirea este darul lui Dumnezeu, gloriificarea este darul lui Dumnezeu (Romani 8:30; 1 Corinteni 6:11). Nu poate fi un dar dacă trebuie să lucrăm pentru a-l obține sau dacă trebuie să aducem vreo contribuție la el (Romani 4:4, 5). Tot ceea ce cere Dumnezeu este să acceptăm darul prin credință.

Să recunoaștem că problema noastră nu a fost deloc lipsa lucrării, a disciplinei, a luptei sau a efortului. Cât am mai lucrat și ne-am luptat! Nu ne-a ajutat să facem nici măcar un pas mai aproape de desăvârșire sau de cer. Este „**NEPRIHĂNIRE PRIN CREDINȚĂ**”. De aceea, să lucrăm pentru a intra în odihna lui Dumnezeu prin credință (Evrei 4:11) și să ne oprim de la propriile noastre fapte așa cum și Dumnezeu S-a oprit de la ale Sale. (Evrei 4:10).

Arta de a umbla pe apă

Unul dintre cele mai neobișnuite evenimente ce s-au petrecut în experiența ucenicilor lui Isus a avut loc într-o noapte întunecată pe Marea Galileii. În timp ce stăteau în barcă neajutorați și expuși pericolului, au întrezărit prin întuneric o figură misterioasă care se apropia de ei, mergând pe suprafața apei. Strigătele lor îngrozite le-au adus asigurarea că acea figură stranie nu era altul decât Isus, iar teama lor a fost înlocuită de un sentiment de venerație.

Ceea ce s-a întâmplat apoi nu este ușor pentru mine să înțeleg. Este dificil să urmăresc ce s-a petrecut în mintea lui Petru. Nu mă pot pune pe deplin în pielea lui și nu mă pot vedea pe mine făcând aceeași cerere ca el. Dar raportul este clar. Auzind că era Hristos, instantaneu el a strigat: „*Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă.*” (Matei 14:28).

Petru nu a făcut această cerere cu scopul de a-i fi întărită credința. Exprimarea cererii sale pare că ar suna în felul următor: „Nu sunt sigur că ești Tu, dar dacă Tu ești, atunci spune-mi să vin și o să vin.” Dacă Petru nu ar fi fost sigur de identitatea figurii de pe apă, ar fi îndrăznit el să se aventureze afară din barcă? Nu cred. Știa că este Isus și pe această bază a făcut el cererea. Ceea ce este și mai dificil de înțeles este care a fost motivul cererii lui. A fost pur și simplu dorința de a simți fiorul umblării pe apă? Se gândea el ce poveste interesantă o să spună nepoților lui? Era atât de nerăbdător să-L vadă pe Isus încât nu a mai putut aștepta până ce El ajungea în barcă? Nici una din aceste sugestii nu are sens, dar este sigur că Isus imediat a rostit un cuvânt. Fără să ezite, El a spus: „*Vino*”.

Răspunsul lui Isus este la fel de încurcat ca și cererea lui Petru, dar este specific modului Său de a lucra. Rar a existat vreo ocazie în care El să fi refuzat cererea vreunei persoane,

indiferent cât de nerezonabilă sau de nerealistă părea. De exemplu, când a fost rugat să transforme apa în vin, în Cana Galileii, El a consimțit, chiar dacă părea că este contrar planurilor Sale. Nu era nicio nevoie aparentă pentru a satisface cererea lui Petru. La prima vedere, Petru părea că doar voia să simtă tremurul sau să arate ucenicilor cât de grozav este. Oricare ar fi fost motivul, Isus i-a spus să vină și imediat Petru a ieșit din barcă și a început să umble pe apă.

Era la fel de ușor precum respirația. Petru nu a studiat niciodată teoria și practica umblării pe apă. Nu s-a antrenat niciodată să meargă domol, nu a luat niciodată în considerare atitudinea mentală sau spirituală ori calificările fizice necesare pentru a putea merge pe apă cu succes. Ochii lui erau fixați asupra lui Isus și pe baza puterii aceluia singur cuvânt, rostit de buze care nu puteau să mintă sau să dezamăgească, el a ieșit din barcă în pace și încredere deplină. Nicio ființă umană nu va putea să explice vreodată mecanismul a ceea ce s-a întâmplat. Este inutil chiar să ne gândim la acest lucru. Poate că marea a devenit dintr-o dată la fel de tare ca stânca sau poate că Petru a devenit la fel de ușor ca un balon umplut cu heliu. Probabil că nici una din aceste opțiuni nu este corectă, dar adevărul clar este că el era implicat în ceva ce era imposibil, iar acel lucru îl făcea fără niciun efort.

Care a fost secretul umblării pe apă cu succes al lui Petru în acea noapte (atât cât a durat)? Care erau elementele vitale care făceau ca umblarea pe apă să fie dusă la bun sfârșit și menținută?

Mai întâi, era Cuvântul lui Isus. Acel singur cuvânt, „*Vino*”, era susținut de integritatea unei vieți în care nu exista umbră de șiretlic, de modificare sau schimbare. A fost rostit de buze care nu au mințit niciodată și care nu au fost niciodată implicate în cuvinte inutile. Nu era îndoială că acel cuvânt purta ștampila adevărului și a autorității infailibile.

În al doilea rând era prezența și puterea lui Hristos. În El era puterea care nu a eșuat niciodată în a realiza chiar și cele mai

imposibile sarcini, nici chiar învierea morților. În El era siguranța infailibilității și a omnipotenței.

În al treilea rând, era credința lui Petru. Nu bravada a fost cea care l-a determinat pe Petru să iasă afară din barcă în încredere deplină că va umbla pe apă. Nu era doar o suspiciune, o speranță sau vreun gând că ar fi posibil. Cu ochii la Isus nu era nicio îndoială în mintea lui referitor la ce se va întâmpla când picioarele lui vor atinge suprafața apei. Când s-a descoperit umblând pe apă, nu a fost deloc surprins. Știa exact ce se va întâmpla și acesta este motivul pentru care el a ieșit din barcă fără vestă de salvare, fără funie de salvare, fără să roage pe vreunul dintre ucenici să fie gata să îl ajute în cazul unei urgențe.

Nu putem ști exact care au fost gândurile ce treceau prin mintea lui Petru și a lui Isus în acea noapte, dar putem fi siguri că această minune remarcabilă a fost înregistrată și păstrată cu scopul ca noi să învățăm câteva lecții vitale din ea. Cine știe, poate că acesta este chiar motivul pentru care Isus a consimțit la cererea lui Petru. Isus a realizat minuni cât a fost aici și în timp ce nu toate au fost înregistrate, în fiecare din cele despre care Biblia vorbește putem găsi adevăruri și principii vitale care au lecții pline de putere referitoare la viața creștină și cum este ea trăită.

În Romani 1:16 apostolul Pavel ne spune:

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos: pentru că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, întâi a iudeului, apoi a grecului.”

În aceste minuni ale lui Isus vedem adesea puterea lui Dumnezeu aplicată restaurării fizice. Pavel spune că Evanghelia este aceeași putere, dar aplicată la mântuire. În ambele cazuri este puterea lui Dumnezeu. Nu este nicio diferență între modurile în care se aplică vindecarea, doar că într-un caz trupul este cel afectat, iar în celălalt – sufletul, mintea, spiritul. De ce am crede că este mai dificil pentru Dumnezeu de a vindeca spiritul decât este pentru El a vindeca

trupul? Adevărul este că minunile lui Isus sunt pline de lecții care, înțelese corect, ne vor face capabili să înțelegem cele mai importante principii necesare vindecării sufletului.

Așa că, haideți să vedem ce putem înțelege din realizarea extraordinară a lui Petru.

Cea mai evidentă lecție este că viața creștină biruitoare nu este dificilă. Nu este mai dificilă decât umblarea pe apă. Ambele sarcini sunt, desigur, imposibile din punct de vedere omenesc. Nicio cantitate de putere de voință, concentrare, dedicare sau zel nu va face capabilă vreo persoană să realizeze vreuna dintre ele nici măcar pentru o secundă. Vorbind din perspectivă omenească, sunt imposibile, totuși, ambele așteaptă un singur lucru, și anume: credința celui care pur și simplu crede Cuvântul lui Dumnezeu. Credința în acel cuvânt nu numai că face imposibilul posibil, dar îl face ușor și fără eforturi.

O altă lecție pe care o învățăm este că împlinirea sarcinii este în totalitate lucrarea lui Hristos. Ce a făcut Petru ca să-L ajute pe Hristos? Ce a făcut el ca să pregătească calea pentru minune? Ce a făcut pentru a se pregăti pe el însuși pentru a face imposibilul? Răspunsul este acesta: el nu a făcut absolut nimic. Tot ce a făcut a fost să creadă Cuvântul lui Hristos. Asta a fost tot. Când a crezut acel cuvânt, a ieșit din barcă în lumea imposibilului. Sarcina era a lui Hristos, pregătirea era a lui Hristos. El a avut grijă de dificultățile fizice. Tot ce a făcut Petru a fost să se încreadă în El și în Cuvântul Lui. Este în vreo privință diferită metoda de a birui păcatul și a trăi o viață victorioasă? Îl ajutăm noi pe Hristos? Putem face ceva ca să ușurăm lucrarea? Nu, tot ce trebuie să facem, tot ce putem face este să Îl credem pe Dumnezeu, că El a împlinit salvarea noastră, sfințirea noastră, neprihănirea noastră în Isus Hristos.

Și totuși, o altă lecție care este esențială, vitală, este nevoia de a ne menține atenția. Umblarea pe apă nu a fost un eveniment care s-a petrecut și a trecut într-un singur moment. A cerut menținere, nu doar pentru un moment, ci pentru mulți

pași într-o anumită perioadă de timp. Petru a început bine, dar nu și-a păstrat atenția. Dacă acea călătorie a sa ar fi fost de 10.000 de mile și i-ar fi luat un an, ar fi cerut altceva de-a lungul călătoriei față de ce a avut la început? Cât de diferită a fost umblarea față de început? Nu a existat nici măcar o umbră de diferență. Același metodă prin care a început este metoda prin care a continuat. A devenit călătoria mai dificilă? A existat vreun timp când el a trebuit să se concentreze la pașii pe care îi făcea, când a trebuit să se gândească la tehnicile acelei sarcini? În mod absolut, răspunsul este nu. Tot ce a trebuit el să facă a fost pur și simplu să își țină ochii la Isus și să ignore toate lucrurile care îi distrăgeau atenția. În acea relație, Petru a **făcut** imposibilul. În acea relație, el a **menținut** imposibilul. A eșuat numai când și-a luat ochii de la Hristos.

Este la fel cu umblarea creștină? Este interesant că în Biblie călătoria creștină este comparată cu o umblare. Suntem îndemnați să „umblăm în Spirit”, să continuăm să umblăm în Domnul Isus așa cum L-am primit etc. Accentul se așază pe menținerea experienței inițiale, focalizarea inițială. Când avem credința în Hristos am găsit singura metodă de care avem nevoie și de care vom avea vreodată nevoie pentru a primi fiecare binecuvântare de la Dumnezeu.

A patra lecție importantă este nevoia de a evita elementele ce vor să distragă atenția. Acest lucru nu poate fi accentuat îndeajuns. Când Petru a umblat pe apă, a fost de fapt o ființă supranaturală. A făcut ceea ce oamenii nu pot face. Cu ochii la Isus, el a intrat în lumea supranaturală și a exercitat puterile lumii ce va veni. Dar erau câteva elemente care rivalizau cu Hristos pentru atenția lui Petru în acea noapte.

1. Era măreția vântului și a valurilor de admirat.
2. Era groaza de furtună.
3. Era ucenicii muți de uimire care admirau din barcă.
4. Era contemplarea poveștilor pe care le va spune nepoților.

Sarcina lui, singura lui sarcină, era să își țină ochii focalizați. Nu avea nevoie să învețe teoria sau practica umblării pe apă. Tot ce avea nevoie era să își mențină atenția la Isus și să ignore celelalte aspecte care îi distrăgeau atenția, dar în fața a tot ce se petrecea, aceea era o provocare pe care a eșuat să o întâmpine cum se cuvine. El a permis ca atenția să îi fie distrasă de la Hristos și imediat s-a scufundat în apă. Este exact aceeași situație cu care ne confruntăm noi astăzi. Nimic nu ne poate înfrânge, nu vom păcătui, nu vom fi biruiți de vrăjmaș. Putem face aceasta la fel de simplu și de ușor cum a umblat Petru pe apă. Singura condiție este să ne focalizăm pe Hristos și pe Cuvântul Lui în credință și să ne menținem ochii atenți la El.

Întrebarea care se ridică deseori este cum poate fi un creștin biruitor pe deplin față de păcat. Întrebarea reală este, cum ar putea fi altfel dacă avem cu adevărat credință în Hristos și în Cuvântul Lui? Nu există eșec în Hristos, doar în om. Când ne încredem în El, El va face lucrarea și o va face în mod perfect. De un singur lucru trebuie să ne fie teamă și anume, că ne putem lua ochii de la El. Aici este marele nostru pericol.

Așa că, să fim atenți. Nu contează cât de înalte sunt valurile, nu contează aspectele ce ne atrag atenția, nu contează cât de mult ne pot admira sau condamna oamenii, nu contează cum încearcă Satan să introducă gânduri inutile în mințile noastre, să nu permitem niciodată ca atenția noastră să fie distrasă. El este speranța noastră, El este viața noastră, El este totul pentru noi. Crezând și trăind prin acest adevăr este unica noastră siguranță. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să învățăm arta de a umbla pe apă! Dacă nu știm cum să facem aceasta, este puțin probabil că vom învăța vreodată cum să învingem păcatul.

Predarea

Nu poate exista nicio convertire reală, nicio redeșteptare sau naștere din nou fără predare. Credința este imperios necesară, da, dar este imposibil să ai adevărată credință și să nu te predai lui Hristos. O mărturisire de credință fără predare este o minciună și o înșelăciune. Isus a spus:

„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. ... Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:26, 27, 33).

Există un cuvânt important care apare în toate aceste trei versete, și anume cuvântul „nu poate.” Cuvântul „nu poate” înseamnă pur și simplu că este imposibil. Cel care nu a împlinit cele afirmate de aceste versete va descoperi că îi este imposibil să fie un ucenic al lui Hristos. Isus Însuși a declarat aceste condiții și a spus că sunt absolut necesare pentru ca noi să fim ucenicii Lui.

Prima dată a spus că trebuie să „urâm”, și sigur că știm că Cel care ne-a spus să ne iubim chiar și dușmanii nu s-a putut referi literalmente la a urî pe cei care ne sunt cel mai apropiați. Isus a folosit verbul „urâ”, dar El nu vorbește despre emoția și atitudinea urii. Dar la ce S-a referit de fapt?

Isus identifică lucrurile și persoanele care nu sunt cele mai apropiate și spune că trebuie să-i „urâm”. Spune El că pentru a deveni creștin trebuie să-mi abandonez familia? Sigur că nu! Sunt unii creștini care devin misionari în țări îndepărtate și care trebuie să-și părăsească familiile, dar cu siguranță că Dumnezeu nu ne cere tuturor asta. Dar de ce folosește Isus verbul „a urî”?

Să observăm ce a făcut Isus: El a ales lucrurile care compun lumea noastră, cele care ne conferă identitatea. Care sunt lucrurile care mă preocupă cel mai mult și care constituie centrul

existenței mele? Mă gândesc la soția mea de acasă, la cămin, la copii, părinți. Ei compun viața mea, pentru ei mă trezesc dimineața și adorm seara. Aceste persoane și aceste lucruri constituie circumferința existenței mele.

Isus a spus că pentru a deveni ucenicul Său trebuie să renunț la identitatea mea, să nu mă mai văd ca cel care am fost dintotdeauna. De vreme ce identitatea mea este legată de aceste persoane care îmi sunt cele mai apropiate, Isus a spus că pe aceștia trebuie să-i „urăsc”, la ei trebuie să renunț. Acest lucru trebuie făcut pentru că atât timp cât nu-I aparținem lui Dumnezeu în exclusivitate, El nu ne poate transforma în oamenii pe care și-I dorește. Ceea ce El spune este că „din acest moment, soția ta nu mai este soția ta, copiii tăi nu mai sunt copiii tău, ai devenit în exclusivitate proprietatea Mea, iar dacă acest lucru nu este adevărat, nu poți fi ucenicul Meu.”

Dumnezeu nu ne ia aceste persoane de lângă noi, dar când devenim în exclusivitate proprietatea Lui, atunci Dumnezeu spune: „Bine, acum îți vei iubi soția, dar de data aceasta o vei iubi cu dragostea lui Isus, în felul lui Isus, în loc de felul în care era înainte.” El spune „Acum îți vei iubi și îngriji copiii ca pe copiii lui Hristos, în loc de a-i îngriji ca pe proprii tăi copii.” Relația pe care o ai cu ei s-a schimbat; nu mai sunt soția ta și copiii tăi, ci sunt proprietatea lui Hristos pentru că El este acum viața ta.

Dacă impunem limite relației noastre cu Isus, El nu poate lucra în noi. Vom descoperi propriile noastre dorințe și afecțiuni stându-I în cale la fiecare pas. Un om I-a spus lui Isus: „Doamne, Te voi urma oriunde, numai îngăduie-mi să-mi îngrop tatăl mai întâi.” Era acest om un urmaș al lui Hristos? Isus i-a răspuns: „*Lasă morții să-și îngroape morții; tu mergi și propovăduiește împărăția lui Dumnezeu.*” (Luca 9:60). Cum poate desăvârși Dumnezeu lucrarea de schimbare a ființelor noastre dacă nu alegem să renunțăm la totul, fără nicio limită și fără a reține nimic? Când vom fi luat o asemenea decizie, atunci putem fi ucenicii Lui, și asta este exact ceea ce spune El.

Un serviciu voluntar

În următorul verset Isus spune:

„*Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.*” (Luca 14:27).

Dacă ai fi văzut pe cineva care-și poartă crucea în vremea lui Isus, ai fi știut cu siguranță că va muri. Isus spunea nu numai că trebuie să mori, ci și că trebuie să alegi în mod voluntar moartea. Tu trebuie să fi acela care să ia în mod voluntar crucea de bună voie. Este interesant că atunci când citim Biblia descoperim că moartea este folosită în mod constant pentru a ilustra predarea. Unii privesc această moarte ca pe un soi de experiență mistică pentru că, în ciuda faptului că Biblia vorbește despre moarte, totuși cumva noi rămânem în viață. Cum se face că mor și totuși sunt încă în viață? Pe măsură ce studiem Biblia cu atenție, descoperim că ea se referă la o predare care este atât de deplină încât nu poate fi comparată decât cu moartea. Acest lucru este teribil! Dacă nu avem cu adevărat încredere în Hristos, acest lucru este cu adevărat înfricoșător. Este teribil să te lași în mâna cuiva într-o asemenea măsură încât preferințele tale să nu mai conteze deloc. De fapt, este vorba de a te transforma în mod voluntar în sclavul unei alte persoane. Este înfricoșător dacă nu ai încredere în persoana în care te încrezi, o încredere absolută.

Isus spune că trebuie să ne luăm „*crucea în fiecare zi,*” ceea ce ne arată în mod clar faptul că nu trebuie să funcționăm ca un automat după ce devenim creștini, ci această relație trebuie reînnoită continuu. Asta pentru că suntem oameni în trupuri omenești iar mințile noastre funcționează astfel încât într-o zi putem fi foarte entuziasmați și plini de zel, iar următoarea zi să ne găsim în vale, deprimați și descurajați. De aceea trebuie să reînnoim continuu aceste lucruri care dezvoltă credința. Trebuie să murim zilnic, predarea noastră în mâinile lui Hristos trebuie reînnoită continuu.

Este aceasta adevărata predare dacă spun că „predau vizionatul televizorului, apetitul,” dar când vine vorba despre pieptănătură spun: „Doamne, trebuie să mă lași să păstrez asta.

„Asta este un lucru de care nu mă pot despărți.” Predarea parțială nu este deloc predare, căci asta înseamnă a-I spune lui Dumnezeu: „Eu aleg ce-Ți dau, dar eu rămân la cârmă.” Până când un om nu se predă pe deplin, nu s-a predat deloc! El este încă propriul său dumnezeu, el alege să-I dea lui Dumnezeu o mică parte așa cum vede el potrivit, și crede că dacă I-a dat lui Dumnezeu partea aceea, I-a făcut pe plac, dar tot el rămâne în control. Dar o asemenea persoană nu este cu adevărat proprietatea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate face nimic cu o asemenea persoană până când nu este pe deplin predată. Adevărata predare este o experiență completă, este ceva absolut, motiv pentru care Isus spune:

„Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor; ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? ... Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:28, 33).

Uneori se pare că Isus încerca mereu să-i descurajeze pe oameni. Un om a venit la Isus și I-a spus: *„Stăpâne, Te voi urma oriunde vei merge.”* Isus i-a răspuns: *„Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n'are unde-și odihni capul.”* (Matei 8:20).

El i-a spus omului: *„Gândește-te la ce vrei să faci înainte de a porni pe acest drum; gândește-te la costul implicat.”* Tânărul bogat a venit la Isus și I-a spus: *„Vreau să fiu desăvârșit; ce-mi lipsește?”* Isus i-a spus să facă cel mai greu lucru din univers. Omul credea că este predat pentru că păzea Sabatul, nu mințea, nu fura, nu ucidea, își cinstea părinții. Dar Isus a găsit cel mai dificil lucru pentru el și i-a cerut să-l facă. Și-a pus degetul chiar pe dumnezeul aceluia tânăr! De fapt, acest tânăr nu era predat lui Dumnezeu pentru că El era conducătorul propriei Sale vieți. Dumnezeu pe care-l iubea cel mai mult era banul, iar Isus știa lucrul acesta. Și totuși, nu banii constituiau problema lui, nu banii înșiși, ci aceștia erau obiectul în jurul căruia se învârtea viața lui, motiv pentru care Isus a mers la chiar miezul

problemei și i-a arătat că viața lui era centrată pe un lucru greșit. El nu aparținea cu adevărat lui Dumnezeu, în ciuda poruncilor pe care le păzea.

Asta este ceea ce trebuie să înțelegem, că trebuie să renunțăm la tot. Fără această predare este imposibil să-I servim lui Hristos. Acesta este motivul pentru care, pe măsură ce Biblia vorbește despre predarea în mâna lui Dumnezeu, ea folosește din nou și din nou simbolul morții. În Epistola către Romani, descoperim din nou aceeași ilustrație:

„Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1, 2).

Tot ceea ce fac eu este greșit pentru că eu sunt centrul propriului meu univers. Mănânc uneori ceea ce nu este bun pentru sănătatea mea? De ce o fac? Pentru că-mi place. Dar dacă nu sunt eu centrul universului meu, mai trăiesc pentru a-mi place mie? Îmi mai pasă de propriile mele preferințe despre genul de haine pe care le îmbrac? Dacă nu mai sunt eu centrul universului meu, unde mai apare propria mea voință? Aceasta nu mai există. Motivul pentru care păcatul trăiește este pentru că sinele trăiește. Un om care este mort față de sine nu are nicio problemă cu păcatul. Dacă mințile noastre pot fi aduse în stadiul în care sinele să nu mai trăiască, atunci în chiar acea clipă păcatul este distrus. Asta este ceea ce spune Pavel: cum să mai păcătuiești dacă ești mort? El continuă astfel:

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3)

Putem cunoaște ceva ce nu este adevărat? Putem **pretinde** să cunoaștem ceva ce nu este adevărat, dar verbul „a cunoaște” trebuie să fie bazat pe realitate. Acest cuvânt implică faptul că lucrul respectiv există cu adevărat. Pavel spune: *„Nu știți că cei care au fost botezați în Isus Hristos au fost botezați în moartea Lui?”* Dar trebuie să înțelegem acest lucru literal? Eu am fost botezat în apă și am ieșit afară din apă. Acea experiență m-a așezat cu adevărat în moartea lui Hristos? Mulți cred că acesta

este un exercițiu mental: „Trebuie că în mintea mea am fost pus în moartea lui Hristos pentru că atunci când am intrat în apă nu am murit cu adevărat, iar când am ieșit din apă nu am fost înviat, ci a fost numai un simbol, motiv pentru care a fi pus în moartea lui Hristos și a participa la moartea lui Hristos trebuie să fie o chestie simbolică.” Așa gândesc creștinii despre acest lucru. Însă botezul în Hristos nu este o experiență care are loc numai în apă. Biblia spune:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:13).

Observați că aici nu este vorba despre botezul în apă. Este spiritul sfânt al lui Dumnezeu care ne-a botezat. Ce înseamnă asta? S-a întâmplat asta cu adevărat? Este aceasta o experiență simbolică sau ceva real? A făcut Dumnezeu ceva supranatural? M-a luat spiritul Său cel sfânt și m-a implantat în trupul lui Hristos? Aceste cuvinte nu pot însemna altceva. Am fost botezați în trupul lui Hristos și am fost făcuți să bem dintr-un spirit, care este chiar viața lui Hristos. Să aplicăm acest lucru cuvintelor lui Pavel:

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3).

Prin experiența botezului spiritului sfânt suntem implantați în Hristos unde moartea față de păcat este o experiență care a avut deja loc. Prin intrarea în existența lui Hristos primesc acea viață răstignită. Am fost răstignit împreună cu Hristos, este răstignirea Lui, viața Sa crucificată care a devenit realitatea mea, iar Pavel ne cere să recunoaștem că acest lucru s-a întâmplat. Viața sinelui este în adevăr dată la o parte, supusă, distrusă atunci când suntem în Hristos, așa cum spune Biblia:

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” (Romani 6:6).

Pavel spune: „Motivul pentru care nu mai slujești păcatului este că ești mort.” Așa cum subliniază mai departe:

„...căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” Rom. 6:7

Libertatea noastră este obținută prin moarte. Dar aspectul minunat este că noi suntem nu numai morți față de păcat, dar și înviați pentru neprihănire. Și de aceea Pavel spune că trebuie să ne socotim așa: „*Socotiți-vă pe voi înșivă morți.*” A te socoti mort când de fapt ești viu înseamnă să fii mincinos. Pavel nu ne cere să ne prefacem așa cum fac copiii, nu ne cere să credem o minciună, ci el spune: „Considerație dovezile și acceptați-le; socotiți-vă într-adevăr morți față de păcat, dar vii față de Dumnezeu.” Să nu uităm că ceea ce ne așează în această experiență este credința. Hristos a făcut asta pentru noi, dar dacă nu socotim această experiență ca fiind adevărată, nu o vom trăi niciodată. Socotind ceva ca fiind adevărat înseamnă a considera dovezile și a le aplica propriei noastre experiențe.

Trebuie să acceptăm cuvântul lui Dumnezeu că noi suntem cu adevărat morți față de păcat și vii față de Dumnezeu. Când credem adevărul, atunci vom alege să trăim adevărul. Tânărul bogat a luat o decizie groaznică, dar ne putem aminti de faptul că a fost sincer, a făcut o alegere sinceră. El va pierde viața veșnică datorită acestei alegeri, dar el s-a uitat în ochii lui Isus, apoi l-a bogățiile sale și s-a decis. El și-a ales bogățiile și a plecat. Isus, în ciuda faptului că era foarte îngrijorat, nu a spus: „Întoarce-te; o să-ți fac calea mai ușoară puțin.”

Poate am prefera ca Isus să spună: „Dă-Mi jumătate!”, sau chiar 99%. „Te voi lăsa pe tine să reții restul.” Acest lucru mi-ar oferi libertatea de a continua să fiu autoritatea supremă în viața mea. În orice moment I-aș putea spune lui Dumnezeu: „Dă-mi înapoi încă puțin.” Dar Dumnezeu trebuie să aibă totul, căci altfel nu ne poate face oamenii pe care și-i dorește. Acesta este motivul pentru care Biblia vorbește despre predare ca fiind moarte, pentru că este o poziție în care nu există niciun compromis, este singurul loc în care numai Dumnezeu poate decide. Așadar, trebuie să înțelegem că prin faptul că-L acceptăm pe Hristos, ajungem într-un loc în care putem spune: „Orice și oriunde, indiferent cât de mare sau de mic, eu Îți aparțin necondiționat, căci Tu vei trăi și nu eu.”

Lupta noastră

Chiar dacă Dumnezeu lucrează cu noi și spiritul se luptă cu noi pentru a ne aduce în locul în care să credem adevărul, este totuși adevărat că este lupta noastră. Dumnezeu nu ne-a luat niciodată puterea de a decide. Noi suntem cei care luăm deciziile. Spiritul va pleda pe lângă noi, Dumnezeu ne va așeza tot felul de ajutoare în cale, dar noi suntem cei care trebuie să alegem viața și moartea Sa, și când luăm acea decizie, lupta se sfârșește. Există un proverb care spune astfel: „Este ușor să trăiești după ce ai murit.” Atât timp cât încă ești în viață, te vei lupta și te vei zbate. Vei fi înfrânt uneori și poate că uneori vei gândi că sunt ocazii în care ai biruit. Dar Dumnezeu nu este niciodată înfrânt, Hristos nu pierde niciodată, iar păcatul este un dușman înfrânt în ceea ce-L privește pe Hristos. Atât timp cât El poate să trăiască, păcatul nu va mai fi problema ta.

În programele concepute pentru dependenții de droguri și de tutun și în programele religioase despre „cum să biruiești păcatul”, ei ne spun că trebuie să învățăm să ne „controlăm pe noi înșine.” Se pune un mare accent pe sfătuire și psihologie, dar soluția nu este aceea de a învăța cum să te „controlezi” pe tine însuși. Nu asta este problema noastră ci faptul că nu ne-am negat sinele, că sinele este încă viu. Atunci când sinele este răstignit împreună cu Hristos, păcatul nu mai constituie o problemă.

Când eliberarea sclavilor a avut în sfârșit loc în Jamaica, documentul care proclama libertatea a fost trimis pe insulă din Anglia. Sclavii au fost eliberați, dar a existat o perioadă de tranziție în care cu toate că fuseseră eliberați, ei nu fuseseră înștiințați. Stăpânii știau, dar sclavii nu pentru că stăpânilor le-a fost acordat un timp în care să se pregătească pentru timpul în care sclavii nu le vor mai munci pământurile. Dar sclavii au suspectat ce se întâmplase, și s-a răspândit vestea că sosise „hârtia libertății”, dar că stăpânii o arseseră, așa că ei erau de fapt liberi, dar erau încă ținuti în sclavie.

Gândindu-ne la acea situație, înțelegem că ei fuseseră declarați liberi, dar de fapt ei erau încă sclavi. Asta este ceea ce

a făcut Hristos pentru noi? Ce afirmăm noi prin viețile pe care le trăim? Suntem înfrânți de păcat încât declarăm lumii că Dumnezeu ne-a declarat liberi, dar ne-a lăsat sclavi? Trebuie să înțelegem că cuvântul lui Dumnezeu este adevărat, trebuie să lăsăm ca mințile noastre să se prindă de realitatea faptului că Dumnezeu nu poate să mintă. Când vom face asta, libertatea va deveni experiența noastră.

Lupta creștinului este lupta credinței. Credința este ceea ce păstrează această legătură și ne păstrează în acea poziție. Lupta noastră este lupta credinței; aici trebuie noi să luptăm.

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui vecinic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce -I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.” (Evrei 13:20, 21).

Hristos lucrează în tine pentru a realiza ceea ce este plăcut pentru El. El nu prezintă un ideal imposibil. Pavel vorbește despre asta pentru că știe că acea viață biruitoare este o realitate în Hristos. Biblia nu ne oferă niciodată vise și o lume a imaginației. Lucrurile pe care le prezintă Biblia sunt realitate; noi suntem cei care trăim în lumea aceasta falsă. Dumnezeu al acestei lumi ne-a orbit pentru a nu vedea privilegiile care ne aparțin, ceea ce ne-a fost dat în Hristos Isus. Trebuie să credem și să alegem să trăim prin realitățile prezentate în Scriptură.

„Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.” (1 Tesaloniceni 5:24).

Când am descoperit că nu este nimic bun în mine și că reprezint un caz fără de speranță, când cred acest lucru din toată inima, atunci am început să descopăr experiența care contează cu adevărat. Dumnezeu poate lucra cu omul care știe că este mic, El va lucra și mai mult cu cel care știe că este și mai puțin decât mic, dar cel cu care Dumnezeu lucrează cu cea mai mare putere este cel care știe despre sine că este nimic. Un asemenea om Îi va da totul lui Dumnezeu pentru că știe că în sine însuși nu are nimic de care poate să depindă.

¹ *Insemnătatea crucii*

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

În acest verset, Pavel vorbește despre decizia lui de a se lăuda numai cu crucea lui Hristos. Dar ce vrea să spună atunci când vorbește despre cruce? La ce se referă el de fapt? La obiectul din lemn? La realitatea istorică a morții lui Hristos? Despre ce vorbește el?

Vedem că lauda lui Pavel în ceea ce privește crucea este o consecință a ceea ce crucea a realizat pentru el.

1. A răstignit lumea față de el.
2. L-a răstignit pe el față de lume.

Ce înseamnă asta? Răstignire înseamnă **moarte** – nimic altceva. Ceea ce afirmă Pavel este că, prin cruce, legătura lui cu lumea era omorâtă. În ceea ce privește atracția lumii pentru el, aceasta nu exista, iar în ceea ce privește răspunsul lui față de lume, nici acesta nu exista. Dar cum a fost realizată această realitate? Numai crucea lui Hristos.

Crucea semnifica nu numai moartea, ci moartea voluntară. Moartea față de voința sinelui, moartea față de păcat, moartea față de viața lui Adam, moartea față de tot ceea ce această viață și lume oferă. Dar cum se poate ca instrumentul pe care a fost omorât Hristos, crucea, să realizeze aceasta pentru Pavel și pentru mine? Observați că nu disciplina sau supunerea l-au eliberat pe Pavel de lume, ci crucea.

Adevărul simplu și minunat este că această cruce care L-a omorât pe Hristos, l-a eliberat și pe Pavel pentru că **l-a omorât** și pe el! Acesta a fost mijlocul prin care Hristos l-a omorât, și astfel l-a eliberat de lume, de păcat și de sine.

Crucea ne eliberează nu numai pentru că Hristos a murit acolo pentru noi, ci pentru că **noi am murit acolo în Hristos!**

Puterea crucii este puterea eliberării de trecutul nostru, de lume, de noi înșine și de tot ceea ce am fost. Însă această putere este disponibilă, devine o realitate numai când am devenit una cu Hristos, când am intrat în viața Lui, devenind astfel părtași de chiar existența Sa.

Problema

Problema este că această cruce a devenit (ca orice altceva) un simbol a ceea ce a făcut Hristos în urmă cu 2000 de ani, o experiență care a fost pentru noi, care mă motivează și mă provoacă, dar care nu are un efect real în experiența mea personală (în afară de răspunsul meu la această provocare).

Nu acesta a fost modul în care Pavel s-a raportat la cruce. Crucea lui Hristos în experiența lui a fost ceva real, un eveniment care l-a omorât. Nu este el cel care a realizat moartea, ci crucea a făcut acest lucru pentru el. Aceasta a devenit realitatea lui, el a fost răstignit împreună cu Hristos și a primit această răstignire când a crezut în Hristos.

Marea problemă a creștinilor este că încearcă să facă din nou ceea ce Hristos a făcut deja. Noi percepem viața creștină mai degrabă ca pe o provocare decât ca pe o realitate înfăptuită. Noi înțelegem datoria noastră ca pe o lucrare, ca pe un efort mai degrabă decât ca pe o încredere și o odihnă. Convertirea înseamnă că noi începem mai degrabă o lucrare decât că acceptăm una care este deja realizată. Atenția este îndreptată cu desăvârșire mai mult asupra noastră decât asupra lui Hristos și asupra lucrării pe care El a făcut-o, iar viața este mai degrabă o luptă decât o biruință.

Pavel s-a lăudat cu crucea nu pentru că aceasta a constituit o provocare pentru el, ci pentru că l-a eliberat. Bineînțeles, o asemenea eliberare s-a putut realiza numai în virtutea faptului că a crezut în Hristos și anume, că a crezut că el și Hristos au devenit una, participanți la aceeași existență, astfel încât tot ceea ce Hristos a realizat a devenit realitatea lui.

El a trăit viața lui Hristos. În el, Hristos a trăit din nou pe pământ. Tot ceea ce Hristos a fost, și Pavel a fost; ceea ce Hristos făcea, și Pavel a făcut. Așadar, el a fost părtaș de, și a trăit o viață în care sinele a fost răstignit, iar puterea lumii a fost nimicită. Așadar, el s-a lăudat cu crucea, căci la cruce a fost realizată eliberarea lui.

Creștinii s-au obișnuit să privească simbolurile creștinismului ca pe simple simboluri și atât (botezul, sfânta cină, nașterea din nou și chiar și rugăciunea!). Ei nu au trecut dincolo de simboluri, la realitate. Pentru ei aceste simboluri nu au fost decât simple ritualuri motivatoare. Ei nu au crezut în realitățile pentru care aceste simboluri nu au fost decât simple ilustrații.

În scrierile sale, Pavel accentuează două aspecte:

1. Crucea lui Hristos
2. Învierea lui Hristos.

Ambele sunt de o importanță vitală pentru viața credinciosului. Crucea mă eliberează de stăpânirea păcatului, în timp ce învierea mă transportă în viața, puterea și realitatea prezenței lui Hristos – o viață trăită pe deplin pentru Dumnezeu.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” (Romani 6:6, 7).

Pavel afirmă că omul nostru cel vechi a fost răstignit. Ce este acest om vechi? În cel mai simplu mod, aceasta se referă la persoana care eram înainte de a deveni creștin. Această persoană a murit, s-a sfârșit. Ea a încetat să mai constituie un factor în existența mea.

Vă rog să observați accentul pus de el; acest om vechi a fost omorât nu **de El**, ci **împreună cu El**. Din nou, accentul este pus pe evenimentul care s-a petrecut în urmă cu 2000 de ani. Această afirmație ar putea fi parafrazată astfel: „Am intrat în răstignirea Lui”. El a fost răstignit în urmă cu 2000 de ani, dar eu nu L-am acceptat decât acum. Cum am putut eu fi răstignit împreună cu El? Acest lucru este adevărat numai pentru că

tocmai răstignirea Lui este ceea ce am primit eu. Moartea Lui este cea care a devenit activă în mine prin Spiritul Sfânt care m-a botezat în existența Sa. (1 Corinteni 12:13; 2 Corinteni 4:10, 11).

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3; Galateni 3:37).

Observați că ceea ce a fost distrus a fost **trupul păcatului** și anume, acea parte din mine care mă determina să păcătuiesc, acea parte din mine care este lipsită de speranță, vândută păcatului. Aici este numită „trup” (ca și în Romani 7:24), dar este vorba evident de „*mintea carnală*” (Romani 8:7, 8).

Principalul motiv pentru care oamenii păcătuiesc nu este trupul păcătos (factorii biologici), ci datorită minții păcătoase (factorii spirituali). Să ne amintim faptul că Lucifer și îngerii căzuți, ca și Adam și Eva, au păcătuțit având **trup lipsit de păcat**. Această experiență au avut-o de asemenea și milioanele de îngeri care l-au urmat pe Lucifer. Pe de altă parte, Isus a trăit fără păcat într-un trup păcătos, adică într-un trup care a suferit efectele decadentei de generații întregi.

Este evident faptul că adevărata rădăcină a păcatului nu este trupul meu afectat de păcat, ci mai degrabă mintea mea centrată pe păcat (sine). Este de asemenea evident că există numai o singură latură a persoanei mele care trebuie să moară pentru ca păcatul să fie biruit. Această latură nu este trupul meu fizic, ci mintea mea orientată pe sine.

Pavel folosește un cuvânt foarte puternic atunci când se referă la ceea ce se petrece când suntem botezați în Hristos. El spune că aceasta rezultă în răstignirea noastră împreună cu El, astfel încât trupul păcatului să fie **distrus**. Acest cuvânt „distrus” este traducerea termenului grecesc „Katargeo” care înseamnă „a elimina, a aboli, a înceta să mai existe”. Pavel folosește termeni extremi pentru a descrie ceea ce se petrece cu acea latură păcătoasă din mine după ce am venit la Hristos. Este moartă, răstignită. Aici, el spune „distrusă”. De ce a folosit aceste cuvinte? Ce mesaj dorește să transmită cititorilor săi? De ce nu

spune că trupul păcatului este slăbit, rănit, supus? Care este motivul?

Intenția lui este ca cititorii să înțeleagă faptul că, în Hristos, păcatului i s-a pus capăt pentru totdeauna. Nu mai există nici o rațiune pentru păcat. Ceva ce a fost distrus, nu mai există. Asta este, potrivit lui Pavel, condiția „*trupului păcatului*” sau minții păcătoase. Nu mai există. Care este motivul pentru care experiența multor creștini contrazice acest adevăr clar afirmat de Pavel? Pentru că ei nu au acceptat propria moarte în Hristos, nu au „socotit” că este așa (Romani 6:11), nu au crezut.

Pavel spune că „*de acum înainte*” această experiență poate fi a noastră. Aici nu găsim nici o îngăduire pentru o viață de cădere constantă sub puterea păcatului, de a fi frecvent învins. Aici vedem finalmente un sfârșit și un început. Din acest punct înainte păcatul sfârșește, iar neprihănirea începe. De ce? Ce element a realizat această revoluție? Răstignirea, moartea, distrugerea omului celui vechi, trupul păcatului.

Dacă această schimbare a fost realizată prin **supunerea** sau **reținerea** trupului păcatului, atunci ar exista posibilitatea păcatului periodic și a necesității unei lupte continue de a te abține de la păcat. Dar, de vreme ce această schimbare este obținută prin moarte, răstignire, distrugere, nu există nici o posibilitate ca păcatul să se mai strecoare (cu toate că ar trebui să ne amintim de Galateni 2:17, 18).

Scopul acestei răstigniri, scopul morții trupului păcatului este ca noi să nu mai slujim păcatului, ca noi să fim liberi de păcat, ca păcatul să nu mai aibă stăpânire asupra noastră. De aceea, dacă păcatul continuă să fie o parte din experiența noastră, atunci este evident faptul că Evanghelia a eșuat sau, mai degrabă, că nu am crezut cu adevărat Evanghelia.

Rolul Cuvântului

Deseori de-a lungul timpului, s-au ridicat mișcări care au accentuat faptul că mântuirea este în Hristos și numai în El. De obicei, această accentuare s-a născut ca răspuns la un sistem care accentua omul, faptele omului, poruncile și regulile. O astfel de mișcare extraordinară este mișcarea de reformațiune din secolul 16.

Două extreme

Dar există un pericol care pare să urmărească mișcărilor care au un astfel de caracter. Acest pericol a existat și va exista mereu, și anume, pericolul ca, în timp ce accentul se pune pe Hristos și pe realitatea vieții Sale în noi, oamenii pot începe să creadă că nu mai este nevoie de cuvântul scris, de vreme ce acum avem și trăim chiar viața lui Hristos. Acesta a fost punctul de vedere al urmașilor lui Munster, acei de pe vremea lui Luther. Strigătul lor era: „Spiritul, Spiritul”. Ei au concluzionat că, de vreme ce acum Îl au pe Hristos Însuși, nu mai era nevoie de cuvântul scris, ci că Hristos Însuși, prin Duhul, îi va ajuta să înțeleagă și să facă în mod automat ceea ce era bine. Abandonând cuvântul lui Dumnezeu, ei au depins de sentimentele proprii pentru călăuzire și, ca rezultat, au sfârșit prin a avea un comportament fanatic și dezordonat. Același lucru îl vedem și în mișcarea Penticostală de azi.

Pe de altă parte, există cei care vorbesc despre neprihănirea lui Hristos, dar care refuză să accentueze realitatea vieții Sale în noi. Ei se centrează pe ceea ce a făcut Hristos **pentru mine**, dar vorbesc foarte puțin despre ceea ce El face **în mine**. Consecința este o religie în care se vorbește mult despre Hristos și îndreptățire, dar există o manifestare neînsemnată a vieții lui Hristos.

Neprihănirea în Hristos este un adevăr minunat. De fapt, este tot adevărul în unul singur. Atunci când îl înțelegem, nu numai

că descoperim eliberarea omului ca pe un fapt deja realizat, dar suntem umpluți cu admirație și dragoste pentru Dumnezeu și Fiul Său. Dar trebuie ridicată întrebarea: cum putem evita aceste două extreme, una care ne aruncă în focul fanatismului și cealaltă care ne lasă uscați pe gheața formalismului?

În fiecare dintre cele două cazuri, înțelegerea greșită conduce la credințe greșite, iar acestea la o experiență greșită. Înțelegem, așadar, că temelia experienței creștine este înțelegerea corectă. (Romani 10:14). Este adevărat că o cunoaștere în sine nu va ajuta pe nimeni, dar în același timp nu există nici o dezvoltare, nici o schimbare fără cunoaștere. Dacă oamenii ar crede atunci când învață adevărul, rezultatul ar fi văzut în viețile lor prin revelarea lui Hristos. Așadar, pe măsură ce înaintăm în experiența vieții lui Hristos, să ne asigurăm că o facem având o înțelegere corectă. Aceasta este singura cale de a ne asigura că suntem feriți de păcătoarele în care alții au căzut.

O experiență contrară adevărului

Hristos însuși trăiește în cel care crede. Acesta este un adevăr pe care Biblia îl arată foarte clar, în mod accentuat și în repetate rânduri. Această viață a lui Hristos în noi ne oferă o biruință desăvârșită asupra păcatului. Acest aspect este de asemenea unul asupra căruia nu ar trebui să existe nici o îndoială dacă acceptăm ceea ce spune Biblia. Și totuși, în ciuda acestor evidente, avem nevoie foarte mult de Biblie. De ce? Nu mă va învăța Hristos în mod personal? Nu voi cunoaște în mod automat ceea ce este bine de vreme ce Hristos este Cel care trăiește și nu eu? De ce mai am nevoie de cuvinte scrise dacă în mine locuiește chiar Cuvântul viu?

Asemenea întrebări constituie motivul pentru care este vital să înțelegem ce este implicat în adevărata experiență creștină.

În primul rând, să lămurim acest aspect: toate lucrurile, tot ceea ce avem nevoie sau vom avea vreodată nevoie, ne-a fost deja asigurat. Toate lucrurile ne aparțin. (1 Corinteni 3:21, 23). Dumnezeu a pus în Hristos tot ceea ce omul ar putea avea

vreodată nevoie: înțelepciune, neprihănire, sfințire, răscumpărare, putere, viață, etc. (1 Corinteni 1:30; Coloseni 2:3; 1 Ioan 5:11). Toate acestea există ca o realitate independentă de experiența noastră. Indiferent dacă le dorim sau nu, indiferent dacă credem sau nu, ele există. Atunci când o persoană Îl primește pe Hristos, primește și toate acestea pentru că ele aparțin lui Hristos, iar persoana în cauză și Hristos au devenit părtași de aceeași viață. (1 Corinteni 12:13). În Isus locuiește trupește plinătatea dumnezeirii, iar noi suntem desăvârșiți în El. Tot ceea ce El este și are, reprezintă ceea ce noi suntem și avem.

Dar care este motivul pentru care vedem atât de puțin din viața lui Hristos în atât de mulți creștini, chiar și în cei despre care credem că sunt onești și sinceri? Dacă avem într-adevăr viața lui Hristos cu toate aceste caracteristici, cum se face că teoria și realitatea sunt la o distanță atât de mare una de cealaltă?

Cuvântul scris și Cel viu

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem locul Cuvântului lui Dumnezeu în experiența creștină. Gândiți-vă la următoarele versete:

„Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.” (1 Petru 1:23).

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17).

Este adevărat că cine citește aceste versete poate concluziona că ele însele, cuvintele, propozițiile și sunetele sunt cele ce realizează toate aceste lucruri în noi, dar această concluzie ar contrazice pasajele care ne învață atât de clar că Hristos Însuși prin Spiritul Său este Cel care locuiește și lucrează în noi. Cheia pentru înțelegerea acestei dileme este descoperirea legăturii dintre lucrarea lui Hristos, Cuvântul viu, și Biblia, cuvântul scris.

Vorbind în mod general, Dumnezeu nu lucrează în noi dincolo de voința și conștiința noastră. Viața lui Hristos în noi Se manifestă în predarea noastră conștientă și deliberată față de voia Sa, așa cum aceasta este descoperită în mințile noastre. Cu alte cuvinte, viața lui Hristos în noi Se manifestă printr-un răspuns cooperativ, conștient și inteligent la adevărurile pe care El ni le descoperă. Nu este metoda obișnuită a lui Dumnezeu de a prelua controlul asupra trupului sau minții unei persoane pentru a-l influența să se comporte într-un anumit mod, în afara alegerii sale inteligente și conștiente.

Cunoștința precede credința

Atunci când înțelegem toate acestea putem vedea că, indiferent de cât ne oferă Dumnezeu, noi putem primi numai cât cunoaștem în mod **conștient** și potrivit cu ceea ce credem. Putem fi regi, dar ignoranța ne poate închide într-un trai de cerșetori.

Prin cuvântul lui Dumnezeu ne sunt deschiși ochii. Prin acest cuvânt, viața Spiritului, care ne aparține deja, ne devine cunoscută, făcându-ne astfel capabili de a o experimenta. Cu alte cuvinte, noi suntem deja moștenitorii tuturor lucrurilor, dar nu știm aceasta. Primim puțin pentru că atât ne așteptăm să primim.

Aș compara această situație cu un om care a primit o carte de la un prieten milionar, carte care este scrisă într-un cod tainic. Potrivit a ceea ce el cunoaște, tot ceea ce a primit este o carte. Dar pe măsură ce o studiază zi după zi, treptat, începe să înțeleagă codul. În final, reușește să descifreze o pagină și află că există un anumit cont bancar pe numele lui în care este depozitat un milion de dolari! În tot acest timp el a fost milionar, dar nu a știut. Acum că a aflat, poate începe să cheltuiască. Dar este nerăbdător să ajungă la pagina a doua, pentru că cine știe ce comori îl mai așteaptă!

Adevărul este că el a fost tot atât de bogat din prima zi ca atunci când a descifrat codul, dar nu a știut aceasta, motiv pentru

care nu a putut beneficia de nimic. Acesta este un mod de a ilustra legătura dintre experiența noastră și cuvântul lui Dumnezeu. Ni s-au dat toate lucrurile, dar avem nevoie să cunoaștem și să credem. „*Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10:17).

Viața lui Hristos în mine îmi schimbă natura, dar, general vorbind, nu mă educă în mod supranatural. Tot prin cuvânt îmi descoperă Hristos voia Sa. Așadar, prin Hristos, am o natură spirituală desăvârșită, chiar natura lui Hristos, dar am încă o înțelegere omenească și nu pot experimenta acea natură desăvârșită decât în armonie cu ceea ce știu că este bine. De aceea, Hristos continuă să mă educe prin Cuvântul Său, luminat prin Spiritul Său astfel că, zi după zi, deja desăvârșit în Hristos, devin mai matur și manifest mai desăvârșit imaginea lui Hristos în comportamentul meu.

Așadar, **toate** lucrurile i-au fost deja date creștinului. De fapt, Biblia afirmă că „*lumea*” a fost deja împăcată cu Dumnezeu (2 Corinteni 5:19), nu numai creștinii. Dar numai prin Cuvânt putem intra în posesia moștenirii noastre. Fără Cuvântul lui Dumnezeu este ca și când nu am avea nimic, căci cum am putea crede dacă nu cunoaștem? (Romani 10:14). Iar dacă nu credem, nu putem primi. Așadar, Pavel ne spune că neamurile sunt „*străine de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află*”. (Efeseni 4:18).

Cuvântul scris descoperă adevărul, nu făurește adevărul. El descoperă realitatea lui Hristos care este Adevărul, Cuvântul viu, El Însuși împlinirea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, a tuturor promisiunilor și cerințelor.

„*Căci toate promisiunile lui Dumnezeu în El sunt ,Da', și în El ,Amin' spre slava lui Dumnezeu în noi.*” (2 Corinteni 1:20).

Credința primește viața

Dar cuvântul scris acceptat prin credință reprezintă cheia vitală. Cu toate că toate lucrurile ne aparțin **deja** în Hristos, viața creștină este experimentată **numai** prin credință. Credința

este cea care accesează tot ceea ce Dumnezeu a dat, dar necredința nu primește nimic. Toată atotputernicia, toate binecuvântările, toată puterea și harul lui Dumnezeu nu înseamnă nimic, nu ajută cu nimic pe cel care nu crede. Credința reprezintă cheia care deschide, eliberează și accesează toate resursele infinite ale lui Dumnezeu, resurse care ne-au fost deja date în Hristos, dar despre care noi știm atât de puțin. Cuvântul scris produce credința (Romani 10:17) care primește Cuvântul cel viu. Dar cât din Cuvântul cel viu putem noi primi? **Numai** atât cât ne așteptăm să primim. Numai în măsura credinței noastre care se bazează pe cuvântul scris.

Așadar, este clar că, pe măsură ce înțelegem mai mult din cuvântul scris al lui Dumnezeu și credem în acel cuvânt, va exista o creștere a experienței noastre în Hristos, Cuvântul Cel viu. Dar să reținem că aceasta nu se datorează faptului că nu ni s-au dat **deja** toate lucrurile în Hristos chiar de la început. Nu, ci numai pentru că înțelegerea și credința noastră sunt limitate și luminate în mod progresiv de Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel s-a rugat pentru efeseni ca ochii înțelegerii lor să fie luminați astfel încât să ajungă să aprecieze cât le-a fost dat în Hristos. (Efeseni 1:15-23).

Istoria lui Ghedeon

Istoria lui Ghedeon este o ilustrare bună în acest caz. Ghedeon a trăit în Israel într-o perioadă întunecată a istoriei lor. A fost o perioadă în care au fost conduși și subjugați de madianiți. Condiția în care se găseau a devenit atât de disperată încât, ori de câte ori își strângeau recolta, madianiții veneau pur și simplu și le luau rodul muncii lor grele, în așa fel încât ei nu puteau face nimic.

Într-o zi, Ghedeon își treiera grâul în teascul de struguri și nu în locul dedicat pentru aceasta, sperând ca astfel să-i înșele pe madianiți și să păstreze o parte din recoltă pentru el. Ghedeon a trăit într-o națiune slabă și disperată. Iar el era la fel ca ei; un

bărbat fără putere sau speranță. Tot ceea ce putea spera era ca, prin schimbarea propriilor obiceiuri și prin faptul că se ascundea de madianiți, să reușească să păstreze suficientă hrană pentru a supraviețui.

Dintr-o dată, a fost speriat auzind o voce în spatele lui spunând:

„Domnul este cu tine, viteazule! ... Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?” (Judecători 6: 12, 14).

Ghedeon s-a uitat în jurul lui, mirat să vadă cine era această persoană cu care vorbea îngerul. Cu siguranță că nu putea să fie el, căci el nu era nicidecum viteaz! Dar când a înțeles că el era cel cu care îngerul vorbea, a replicat:

„Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu.” (Judecători 6:15).

Cu alte cuvinte, Ghedeon spunea: „Domnul meu, greșești. Eu nu sunt viteaz. Casa tatălui meu este mică în Manase (care este una dintre cele mai mici seminții din Israel) și eu însumi sunt cel mai mic, mai slab, cel mai ne semnificativ din casa tatălui meu. Așadar, eu sunt nimeni și nu am decât puțină putere sau vitejie”.

Avea el dreptate? Îngerul sau Ghedeon greșea?

Dacă Dumnezeu a spus că Ghedeon era viteaz, atunci era Ghedeon viteaz? Bineînțeles că era! Dumnezeu nu poate să mintă. Chiar dacă nu era adevărat înainte, de îndată ce Dumnezeu a spus că așa este, a devenit realitate. Însă, adevărul este că, în ciuda faptului că era puternic și viteaz, Ghedeon nu putea trăi decât o viață de o calitate inferioară pentru că așa se vedea pe sine însuși! Toată puterea care îi aparținea deja nu-i era de nici un folos până când nu credea în aceasta. Așadar, Dumnezeu a trebuit să facă ceva pentru a-i întări credința; nu pentru a-i mări puterea, pentru că el deja avea toată puterea de care avea nevoie. Așadar, Dumnezeu i-a oferit un semn prin care să-i arate că într-adevăr era cu el. Ghedeon a scos afară lână în cursul a două nopți. După prima noapte a fost peste tot ud, dar

lâna a fost uscată, iar după cea de-a doua noapte peste tot a fost uscat, numai lâna a fost udă. (Judecători 6:36-40).

În final, Ghedeon a crezut cuvântul lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu a fost suficient de milostiv încât să-i dea dovezi. Dar cu mult înainte de a primi dovezile, Ghedeon era deja viteaz; problema era că el nu știa aceasta. Atunci când, în final, a crezut, Dumnezeu nu a făcut nimic în plus față de ceea ce făcuse deja. Singura diferență era că acum Ghedeon crezuse și datorită acestui fapt, a fost capabil de a experimenta realitatea acelei vieți de putere și vitejie. A plecat însoțit de 300 de bărbați și a distrus cu desăvârșire armata care număra sute de mii de madianiți. Și aceasta numai pentru că în final a crezut.

Atunci când o persoană crede, Dumnezeu nu are nevoie de a face nimic în plus pentru a realiza mântuirea. Totul a fost deja realizat înainte ca omul să creadă, dar acum, pentru că el crede, este capabil să acceseze realitatea, să înțeleagă și să experimenteze ceea ce era deja adevărat înainte ca el să creadă.

Acum putem înțelege adevărata însemnătate a expresiei „creștere în Hristos”. Asta nu înseamnă că trebuie să devenim mai mult asemănători cu Hristos, ci că trebuie să primim mai mult din Hristos prin faptul că noi credem mai mult, pe măsură ce cuvântul ne descoperă mai mult din Hristos. Creștem în viața, privilegiile, autoritatea și puterea lui Hristos pe măsură ce cuvântul ne conduce din credință în credință. (Romani 1:17).

O călăuză pentru bine și rău

În timp ce cuvântul scris descoperă viața lui Hristos și toată slava prezentă în acea viață, toate date nouă în Hristos, mai descoperă de asemenea, într-un mod și mai desăvârșit, caracterul lui Dumnezeu și standardul neprihănirii. Cu toate că suntem deja desăvârșiți în Hristos, părtași de natura Sa neprihănită, biruitori asupra păcatului, totuși trebuie din nou subliniat faptul că nu avem o cunoaștere desăvârșită. Este posibil să fii predat în mod desăvârșit lui Dumnezeu și să faci în continuare ceva ce nu este în armonie cu voința Sa desăvârșită! Un creștin autentic nu

dorește decât să-I placă lui Dumnezeu. El dorește numai să facă bine deoarece el are natura lui Hristos și acesta este modul în care această natură se descoperă pe sine – prin dorința de a face numai bine. Însă, el nu are toată cunoștința lui Hristos și astfel, conceptul său despre ceea ce este bine și rău poate fi în continuare greșit. El poate face ceva greșit, crezând în mod sincer că face binele. Asta nu înseamnă că Hristos nu trăiește în el, ci numai că el este un copil în Hristos. Un copil are natura, viața, dar nu și cunoștința adultului.

Dumnezeu nu privește un asemenea comportament greșit și ignorant al unui creștin ca fiind păcat – nu mai mult decât nu am privi noi ca păcat dacă un copilaș de doi ani, pentru a imita un adult, rostește un cuvânt urât sau se închină la un idol. Însă, un asemenea comportament cu siguranță că reprezintă greșit caracterul lui Dumnezeu și nu este planul lui Dumnezeu acela de a lăsa pe nici unul dintre copiii Săi într-o asemenea condiție. Așadar, aici descoperim din nou locul vital pe care-l ocupă cuvântul lui Dumnezeu în educarea noastră, în a ne descoperi caracterul lui Dumnezeu și voința Sa cu noi, pentru a fi capabili nu numai de a trăi viața lui Hristos într- un mod sincer, dar și desăvârșit.

Există un echilibru, o armonie și o interdependență desăvârșită între cuvântul scris și Cel viu. Deseori noi mergem către o parte sau alta și așezăm astfel aceste mijloace în opoziție unul față de celălalt. Noi spunem „spiritul, spiritul” sau „Cuvântul, cuvântul”. Dar, în înțelegerea corectă a locului amândurora, descoperim un lucru minunat și, de asemenea, diverse elemente ale lucrării lui Dumnezeu care se armonizează în mod desăvârșit.

Lucrarea unei vieți

Ce este sfințirea? Concepția **populară** despre sfințire este aceea că ea este un proces prin care suntem făcuți potriviți pentru cer. În majoritatea cazurilor a fost interpretată ca însemnând un proces prin care, gradual, devenim din ce în ce mai sfinți și din ce în ce mai asemănători cu Hristos, până când, în final, suntem exact ca El. Este interesant să observăm că termenul „sfințire” are un înțeles diferit în Biblie și aproape peste tot vorbește despre o lucrare încheiată. De exemplu: „*Dumnezeu a sfințit (acțiune încheiată) ziua Sabatului.*” (Geneza 2:3) Pavel vorbește despre credincioșii din Corint și spune „*dar voi sunteți spălați, voi sunteți sfințiți...*” (1 Corinteni 6:11), și din nou: „*căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.*” (Evrei 10:14). Aici cuvântul „sfințire” înseamnă a pune deoparte pentru un scop sfânt și semnifică o experiență imediată. Dar indiscutabil, termenul „sfințire” așa cum este folosit astăzi face referire la un proces prin care o persoană devine progresiv mai sfântă.

Să luăm în discuție ceva chiar de la început: când spunem că sfințirea este „lucrarea de o viață”, despre a cui durată de viață vorbim? Ne referim la durata vieții lui Metusala de 969 de ani, a lui Enoh, de 365 de ani, a lui Moise (120 de ani) sau a unei persoane obișnuite de azi (70-80 de ani)? Dar durata vieții celor ce trăiesc mai puțin din cauza unei boli sau a unui accident? Cât durează de fapt pentru a fi sfințit? Cât i-a luat tâlharului de pe cruce care a trăit doar câteva ore după ce a fost convertit?

Descoperim astfel că trebuie să ne revizuim ideile despre sfințire. Ideea că sfințirea este un proces care se sfârșește când am ajuns la un anumit nivel de desăvârșire este falsă, căci altfel ar însemna că majoritatea creștinilor nu au fost niciodată sfințiți pe deplin. Poate că avem cu toții nevoie de 365 de ani, ca Enoh, dar s-ar putea ca nici aceasta să nu fie suficient deoarece, se pare că Metusala, care a trăit aproape de trei ori mai mult decât Enoh,

nu a ajuns la acel loc în care să umble cu Dumnezeu la fel de apropiat ca Enoh.

Dacă sfințirea ne face potriviți pentru cer, atunci de ce se întâmplă atât de repede în cazul tâlharului de pe cruce și atât de încet în alte cazuri ale căror vieți au fost de aproape o sută de ani?

În Evrei 4:9-11, Pavel afirmă că există o odihnă care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. El explică faptul că persoana care a intrat în odihna lui Dumnezeu se odihnește de propriile lui fapte (ale persoanei respective), așa cum și Dumnezeu s-a odihnit de ale Sale la sfârșitul creației. Dacă ne odihnim de faptele **noastre**, înseamnă aceasta că noi nu vom mai face fapte? Nicidecum! După cum spune Pavel din nou: *„Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere”* (Filipeni 2:13). Observați: în viața credinciosului există fapte, dar nu sunt faptele lui, sunt faptele lui Hristos. Într-o afirmație izbitor de paradoxală, Pavel mărturisește:

„Să ne străduim să intrăm în acea odihnă, ca niciun om să nu cadă după același exemplu de neascultare.” (Evrei 4:11).

Am zâmbit când am realizat ce afirmă Pavel. Aici el spune că trebuie să „ne străduim”, trebuie să lucrăm. Pentru ce? Ca să ne putem **odihni**! Trebuie să lucrăm ca să ne putem odihni! Este aceasta o contradicție? Deloc, aici găsim armonia între ideile de sfințire, și anume „lucrarea unei vieți” și opusul ei, experiența imediată de a fi pus deoparte pe deplin pentru Dumnezeu.

Pericolul împotriva căruia Pavel ne avertizează în Evrei 4 este pericolul **necredinței**. El spune că trebuie să lucrăm ca să intrăm în odihna lui Dumnezeu, dar cum anume intrăm? Prin credință! Deci devine evident că străduința noastră trebuie să ne ajute să avem credință, nu să facem fapte. În ce privește faptele, ne odihnim, intrăm în odihna lui Dumnezeu. Lucrarea noastră s-a încheiat. Singura noastră problemă este că necredința ne poate reține de la această odihnă și astfel trebuie să ne străduim, trebuie să ne luptăm să ne păstrăm credința. Aceasta este întreaga luptă a creștinului, aceea de a-și menține credința, deoarece unde este credință, lupta este încheiată, unde este credință, Dumnezeu lucrează și lupta se încheie.

Dacă viața de biruință asupra păcatului ne aparține doar prin credința în Hristos, atunci este evident că putem să avem această experiență imediat, de îndată ce avem credință. Dar, este la fel de evident că, de vreme ce biruința este a noastră numai prin credință, atunci menținerea credinței este cea care determină dacă o vom păstra sau nu. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna desăvârșită, dar abilitatea Sa de a lucra în noi depinde de credința noastră. Deci, este o luptă care trebuie dusă, dar observați, nu este lupta de a face ce este drept, nu este lupta de a birui păcatul, ci este „*lupta cea bună a credinței*”. Este lupta de a ne menține credința.

Aceasta explică de ce sfințirea, lucrarea de a fi pus deoparte pentru Hristos este o lucrare instantanee care are loc de îndată ce suntem în Hristos, dar în același timp este un proces care durează tot restul vieții. Un om în Hristos este pe deplin acceptat înaintea lui Dumnezeu și o astfel de persoană este desăvârșită în El (Coloseni 2:9). El este sfințit sau pus deoparte pentru Dumnezeu. Totuși, fiecare zi din viața lui, cât timp va trăi, fie că trăiește 969 de ani, fie că trăiește 70 de ani, această persoană trebuie, în mod continuu, să își mențină această experiență în Hristos, prin credință. Nu este un proces automat, în care relația se menține singură. Credința trebuie hrănită, exercitată, apărată cu gelozie și această „*luptă a credinței*” continuă atât timp cât o persoană trăiește. Nu că pentru a deveni sfânt este necesară o viață întregă (!!). Nu! Acest statut sfânt pe care îl primim chiar de la început trebuie menținut tot restul vieții noastre, fie ea de 2 ani, fie de 969 de ani. Este „*lucrarea*” unei vieți.

Astfel, tâlharul de pe cruce care a trăit doar câteva ore după ce a primit viața lui Hristos, a fost sfințit în timpul vieții lui și la fel a fost și Metusala care a trăit 969 de ani. Lucrarea niciodată nu s-a sfârșit cât timp au fost în viață. Niciodată nu au ajuns în punctul în care să poată spune „Acum sunt sfințit și nu mai am nevoie de experiență mâine”.

Observați, nu sfințirea cere faptă, lucrare. Aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu. Credința care aduce sfințirea este cea care trebuie menținută în timpul „*lucrării unei vieți*”.

Odihna care rămâne

„Veniți la Mine, voi toți care munciți și sunteți greu împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit în inimă: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30).

Isus a rostit aceste cuvinte și, de atunci, multe persoane sincere, care nu au înțeles Evanghelia, s-au întrebat: „Ce a vrut El în realitate să spună?”

Promisiunea Sa era „vă voi da odihnă”, iar întrebarea este: când Isus promite odihna, care este problema de care vrea să ne ușureze? Evident, opusul odihnei este munca sau lucrarea. Care este diferența între odihnă și lucrare?

Lucrarea este o activitate. Lucrarea cere eforturi, energie. Uneori energia minții și a sufletului la fel de mult ca cea a trupului. Iar odihna? **Odihna** este opusul, nu-i așa? Odihna înseamnă lipsa activității, este o stare de relaxare.

Să mai analizăm o altă întrebare. Poate o persoană care lucrează să se și odihnească în același timp?

Strict vorbind, nu putem să și lucrăm, să ne și odihnim în același timp, iar creștinii care găsesc că efortul de a-L sluji pe Dumnezeu este o muncă grea și o încordare constantă trebuie să știe că nu au experimentat odihna promisă de Isus și că nu au găsit adevărata Evanghelie.

Apelul lui Hristos se îndreaptă către cei care sunt „greu împovărați”. Ce înseamnă asta? Această exprimare sugerează că aceste persoane poartă poveri și bineînțeles că sunt oboșiți! Se referă Isus aici la oamenii care sunt pe câmp și duc saci în spate? Despre acest tip de povară vorbește El? Ce anume i-a

împovărat pe acești oameni și i-a făcut „greu împovărați” și la ce lucrează ei?

Cu siguranță lucrează încercând să fie neprihăniți! Către aceasta se îndreaptă toată truda lor. Povara pe care o poartă este povara păcatului și a vinei, este greutatea ca rezultat al cunoașterii păcătoșeniei lor și al căderilor, și trudesec încercând să scape de ea și să obțină într-un fel neprihănirea.

Isus spune: „*Veniți la Mine voi toți care lucrați și sunteți sub povara asta și vă voi da odihnă!*”. Deci, dacă pretinzi că ești creștin, și totuși te găsești în această muncă grea de a obține neprihănirea, adevărul este că nu ai găsit încă ceea ce Isus are de oferit!

Din nou El spune: „*Luați jugul Meu și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit în inimă și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!*”. Aceasta clarifică faptul că sufletul este cel împovărat. Acolo avem nevoie de odihnă. Isus continuă spunând: „...*căci jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară!*”.

Un jug este un instrument care leagă pe cineva de altă persoană într-un asemenea mod încât îl obligă să meargă în aceeași direcție cu persoana respectivă. Jugul nu se pune numai pe vaci. În zilele rele ale sclaviei, când sclavii erau transportați, deseori erau puși pe un rând și li se puneau un jug pe grumazul lor așa încât niciunul nu putea să iasă afară din rând. Fiecare trebuia să meargă încotro conducea cel din față. Acesta este scopul principal al jugului, și anume de a lega o persoană de alta astfel încât acolo unde merge unul să meargă și celălalt. Isus spune: „Voi munciți din greu și duceți o povară grea; ceea ce trebuie să faceți este să luați jugul Meu, să vă legați de Mine, deoarece jugul pe care vi-l dau Eu să-l purtați este ușor, iar povara este ușoară, și dacă îl luați veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

„În ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai care va sta ca semn al poporului; pe el îl vor căuta neamurile, iar odihna lui va fi glorioasă”. (Isaia 11:10).

Cum va fi odihna lui? GLORIOASĂ! Cel care provine din rădăcina lui Isai va da odihnă poporului Său, iar odihna va fi glorioasă.

Obstacolul în calea odihnei

Acum să ne întoarcem la cartea Evreilor și să vedem ce spune referitor la odihna pe care o dă Hristos.

„De aceea, după cum spune și Duhul Sfânt, astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile ca în ziua provocării, în ziua ispitirii din pustie, când părinții voștri M-au ispitit, M-au încercat și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea eram mâniat pe generația aceea și am spus: Ei mereu păcătuiesc în inima lor și nu cunosc căile Mele. Așa că am jurat în mânia Mea, Nu vor intra în odihna Mea.” (Evrei 3:7-11).

Dumnezeu a spus că evreii nu au putut intra în odihna Lui. Acea experiență a odihnei pe care Isus a promis-o nu a fost obținută de ei pentru că inimile lor erau împietrite. Mai departe este scris în capitolul 4:1-3:

„De aceea, să ne temem, pentru ca nu cumva o făgăduință fiind lăsată nouă, de a intra în odihna Lui, careva dintre voi să fie lipsit de ea. Căci și nouă ni s-a predicat Evanghelia, ca și lor; dar cuvântul predicat nu le-a folosit la nimic, nefiind amestecat cu credință în cei care l-au auzit. Căci noi care am crezut intrăm în odihnă...”

Acum, care sunt câteva din lucrurile care ne împiedică să intrăm în acea odihnă pe care Isus ne-a promis-o? Evident că una dintre probleme este necredința. Dar aș vrea să vă spun că

un alt mare obstacol (legat de necredință) este **LUCRAREA!** Dacă noi lucrăm, cum să ne odihnim? A te lupta înseamnă lucrare, a face noi înșine lucrurile, și cu siguranță ne va împiedica să experimentăm acea odihnă pe care Hristos a promis-o și vom vedea imediat că cel mai mare motiv pentru necredință este lucrarea.

În versetele 9 și 10 este scris:

„De aceea rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cel ce a intrat în odihna Lui, s-a oprit și el din lucrările lui proprii, așa cum S-a oprit Dumnezeu de ale Sale.”

Cei care fac propriile lor lucrări nu pot avea odihna lui Dumnezeu. Cel care a intrat în odihna Lui s-a oprit **din propriile lui lucrări**. Asta nu înseamnă că nu vor apărea lucrări (fapte) în tine, dar cu siguranță nu tu vei lucra. Altcineva va lucra în tine voința și îndeplinirea după buna Sa plăcere. Filipeni 2:13. Nu tu vei lucra și de aceea povara nu mai este pe spatetele tău și jugul este ușor, pentru că nu mai este problema ta. Altcineva se ocupă de acea problemă și acesta este motivul pentru care tu poți să te odihnești.

Lupta s-a încheiat

„Pentru că Hristos înseamnă sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege pentru oricine care crede în El.” (Romani 10:4 traducerea J.B. Phillips).

Aleluia! Hristos este sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege. Când vii la Hristos, lupta s-a încheiat, Hristos fiindu-i sfârșitul.

Acum este interesant că Evrei 4:11 spune că noi ar trebui să ne **străduim** să intrăm în odihna lui Dumnezeu. Există vreo contradicție aici? Cum să ne străduim dacă ne odihnim? Cum să ne străduim în așa fel încât să nu lucrăm? Este evident că

termenul „a te strădui” aici, înseamnă „să fii zelos”, „să cauți cu seriozitate”, pentru că unul din lucrurile pe care Biblia le spune e că cine caută, găsește. Dar este o diferență între a căuta pe calea cea bună și a căuta pe calea greșită. Străduindu-ne în acest sens, ce căutăm să facem? În acest caz, noi „lucrăm”, Îl căutăm pe Hristos, având în vedere că înainte lucram ca să facem binele, un lucru cu totul diferit. Luptând să facem bine înseamnă a lucra ca să fim neprihăniți prin propriile fapte – un efort inutil. Dar a lupta să-L găsești pe Isus este un lucru pe care toți trebuie să îl facem pentru că, atunci când L-am găsit pe El, am găsit înțelepciune, neprihănire, desăvârșire, sfințire, viață veșnică, plinătatea Dumnezeirii – tot ce ne trebuie.

Așadar, dintr-o lovitură, avem totul pentru care lucram și nu reușeam să obținem; Hristos este sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege.

Doar prin credință

În Galateni 3:1, 2 Pavel scrie:

„Oh, galateni nechibzuiți, cine v-a fermecat pe voi ca să nu ascultați de adevăr, înaintea ochilor cărorora a fost în mod evident zugrăvit Isus Hristos răstignit pentru voi? Doar aceasta vă întreb, ați primit Spiritul prin faptele legii sau prin auzirea credinței?...”

Aceasta este o întrebare interesantă. Ce spune Pavel? Adevărul era că oamenii aceia fuseseră plini de Spirit, așa-i? El spunea: „Cum ați primit Spiritul Sfânt, prin păzirea legii sau crezând?”. Care este răspunsul evident? Evident că prin credință, nu făcând ceva. El spune: „Voi, naivilor, cum ați primit Spiritul Sfânt?” Și aceasta este întrebarea pentru noi toți. Cum ne așteptăm să primim Spiritul Sfânt? Prin faptul că în mod gradual devenim mai buni, prin post și rugăciune și fapte

similare pentru zile și săptămâni, luni și ani, sau simplu, prin credință? Cum ne așteptăm să primim?

Din nou, el afirmă în versetul 3:

„Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început în Spiritul, sunteți acum făcuți desăvârșiți prin carne?”

Când spune „carne” la ce se referă? Se referă la fapte! El spune: „ați început prin credință, de ce v-ați întors la fapte?”.

În versetul 5, continuă:

„Cel ce vă dă Spiritul și lucrează minuni printre voi, le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinței?”

Cum realizează un om minuni? De multe ori am auzit argumentele: „Ei bine, nu vedem pe nimeni înviind morții, nu vedem pe nimeni vindecând bolnavi, nu vedem pe nimeni profețind, care este motivul? Că nu suntem suficient de neprihăniți, suficient de sfinți, nimeni nu este predat suficient.” Pavel spune: „Nechibzuiților, nu știți că doar prin credință erau realizate aceste lucruri? Prin nicio faptă din partea voastră, ci doar prin credință!” Și două mii de ani mai târziu suntem în aceeași groapă! Străduindu-ne să devenim suficient de neprihăniți pentru ca, într-o zi, să putem realiza minuni, pentru ca Dumnezeu să ne poată folosi.

Dar minunatul adevăr este că prin credință am atins deja apogeul existenței umane în Hristos Isus! Ce privilegiu a dat Dumnezeu fiilor și fiicelor Sale, ce lucru minunat să știm că suntem desăvârșiți în El!

Epilog

Vestea cea bună nu poate fi niciodată expusă într-o singură carte. Așa cum spun versurile:

„Cu apa mării de am scrie
Iubirea Lui pe ceru-întins,
Și orice om de-ar vrea să fie
Un scrib pe-al slavei necuprins,
Și tot n-ar fi destul să scrii,
Căci mările-ar seca;
Din veșnicii în veșnicii
Se întinde dragostea.”

Da, este adevărat! Când vom fi făcut tot ceea ce am putut mai bine pentru a povesti minunata istorie, vor mai rămâne însă mii de aspecte ale ei pe care încă nu le vom fi atins. În fiecare zi învățăm mai mult despre adâncimile și înălțimile dragostei lui Dumnezeu. Dacă am încerca să scriem o carte care să cuprindă totul, nu o vom putea finaliza niciodată.

Dar aici am încercat să atingem unele dintre principalele aspecte ale marelui plan de mântuire; ne-am străduit să oferim licăriri ale dragostei lui Dumnezeu și ale celui mai mare Dar pe care L-a oferit în Fiul Său. Este speranța noastră că pe măsură ce ai citit, Dumnezeu a devenit mai real pentru tine și, de asemenea, mai atrăgător. Este rugăciunea noastră ca unele dintre ideile greșite despre Dumnezeu care i-au determinat pe oameni să le fie frică de El, să fi fost spulberate și ca în sufletul tău să se fi născut o dorință de a-L cunoaște și de a-L iubi din toată inima.

Ai ajuns să înțelegi cât de mult te iubește Dumnezeu? Ai început să apreciezi adevărul că în Isus Hristos, Dumnezeu te-

a împăcat pe deplin cu Sine? Ai înțeles că în Isus ești deja îndreptățit pentru fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu o are de dat? Cunoști acum adevărul că păcatele și căderile tale nu mai constituie un obstacol între tine și Dumnezeu? Înțelegi adevărul că în Hristos ai puterea și motivația de a birui tot păcatul și de a trăi o viață curată și plină de putere? Dacă în urma lecturării acestei cărți ai ajuns să înțelegi aceste adevăruri, atunci ea și-a atins scopul. De acum înainte nu vei mai trăi ca o persoană oarecare. În Hristos ești un copil al lui Dumnezeu și viața obișnuită nu mai este pentru tine. Ai văzut slava lui Dumnezeu iar lumea nu te va mai atrage niciodată.

Fie ca binecuvântările care-ți aparțin în Hristos să fie împărtășite lumii întregi pe măsură ce vei trăi adevărurile pe care le-ai învățat din această carte!

Cartea „*Divina Vindecare*” nu se comercializează.

Oricine dorește să primească în mod gratuit această carte și revista lunară *Divina Vindecare*, ne poate contacta la numărul de telefon 0742248883, sau la adresa de email *divinavindecare@gmail.com*

Pentru mai multe materiale creștine, vă încurajăm să vizitați situl www.divinavindecare.ro

© Copierea sau multiplicarea și distribuirea acestui material este nu numai permisă, ci și **puternic** încurajată.
